

II A Ka 213/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Rafał Kaniok

Sędziowie: SA Piotr Schab

SO Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Aleksandry Piasta-Pokrzywa i oskarżycieli posiłkowych M. O., (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 23 i 25 lutego oraz 20, 22 i 29 kwietnia 2022 r.

sprawy oskarżonych

1. K. U. (1) z d. M. s. Z. i E. z d. K., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny:

z art.258§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (x2), art. 270§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 163§1 pkt 1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 193 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 278§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 191§2 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art.18§2 k.k. w zw. z art. 158§1 i §2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., art. 252§1 i 3 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

2. K. T. (1) s. T. i I. z d. Ś., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyny:

z art.258§2 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 163§1 pkt 1 w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art.278§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 191§2 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

3. D. A. (1) s. R. i M. z d. M., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyny:

z art. 258§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 163§1 pkt 1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282

k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 191§2 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 270§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., art. 263§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

4. *W. S. (1) s. J. i E. z d. G.,, ur. (...)*

w P.,

oskarżonego o czyny:

z art. 258§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

5. *R. P. (1) s. J. i R. z d. D.,, ur. (...) w K.,*

oskarżonego o czyny:

z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 163§1 pkt 1 w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k.;

6. *Z. L. (1) s. R. i K. z d. O.,, ur. (...) w A.,*

oskarżonego o czyny:

z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 252§1 i 3 k.k.;

7. *Ł. G. (1) s. P. i E. z d. K.,, ur. (...) w W.,*

oskarżonego o czyn z art. 163§1 k.k. pkt 1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 183/20

1. *zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. U. (2) w ten sposób, że:*

1.1. *uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny,*

1.2. *eliminuje z opisu czynów przypisanych w pkt I, tiret pierwszy, drugi, trzeci, szósty, jedenasty wyroku, a zarzucanych w pkt I, II, III, VI, XI a/o określenie „, podstęp, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie”,*

1.3. *eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt I, tiret pierwszy wyroku, a zarzucanego w pkt I a/o imię i nazwisko W. S. (1) oraz obniża wymierzoną za czyn z pkt I a/o karę do 5 (pięć) lat pozbawienia wolności,*

1.4. *uzupełnia opisy czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, tiret drugi wyroku i zarzucanego w pkt II a/o o treść „przy czym oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu wobec A. U., który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego” i za tak*

przypisany czyn na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniża wymierzone kary do 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i 40 (czterdzieści) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych,

1.5. zmienia kwalifikację prawną czynu przypisanego w pkt I tiret trzeci wyroku i zarzucanego w pkt III a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i obniża karę wymierzoną za ten czyn do roku pozbawienia wolności,

1.6. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IV a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez P. Ł. z d. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W. w ten sposób, że stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S. oraz Ł. G. (1) w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy sam znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w uprzednio założonej i kierowanej przez siebie zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, a także w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XII K 278/16 z 29 grudnia 2016 r. skazany za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 7 (siedem) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek ustalając wartość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych,

1.7. eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, tiret piąty wyroku i zarzucanego w pkt V a/o ustalenie, że metalowe pałki teleskopowe stanowiły niebezpieczne narzędzia i za tak przypisany czyn na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. obniża wymierzoną karę do 4 (cztery) lat pozbawienia wolności,

1.8. obniża wymierzone za czyn z pkt VI a/o kary do 4 (cztery) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. do 100 (sto) stawek grzywny, ustalając wartość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych,

1.9. uniewinnia oskarżonego od popełniania czynów zarzucanych mu w pkt VII i VIII a/o,

1.10. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IX a/o uznaje go za winnego tego, że 1 września 2019 r. w okolicach Placu (...) w W., chcąc aby P. Ł. wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, wspólnie i w porozumieniu z nim dokonał pobicia M. O. w następstwie, którego pokrzywdzona miała doznać ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, usiłował nakłonić go do tego, w ten sposób, że drogą telefoniczną wezwał go w rejon ul. (...) w W., następnie przemieścił

się z nim w rejon skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), gdzie założył na twarz silikonową maskę celem uniemożliwienia ustalenia swojej tożsamości, a jednocześnie przekazał P. Ł., że stosownie do wcześniej otrzymanego zlecenia, którego realizacji podjął się, udadzą się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i tam wezmą udział w jej pobiciu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę P. Ł. udziału w popełnieniu tego przestępstwa, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 grudnia 2016 r. sygn. akt XII K 278/16 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 k.k., za jakie skazany został w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 158§2 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności,

1.11. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt X a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 1 do 21 września 2019 r. w W., chcąc, żeby P. Ł. zd G., wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, dokonał wspólnie i w porozumieniu z nim czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem na szkodę nieustalonej osoby zamieszkującej na terenie Królestwa Hiszpanii, nakłaniał go do dokonania tego przestępstwa w ten sposób, że przekazał mu informacje o zaplanowaniu tego czynu zabronionego, o szacunkowej wartości mienia, które miało być zagarnięte, a także informację co do udziału w jego podziale, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 grudnia 2016 r. sygn. akt XII K 278/16 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 k.k., za jakie skazany został w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu kary 3 (trzy) lat pozbawienia wolności i 30 (trzydzieści) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych,

1.12. eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, tiret jedenasty wyroku i zarzucanego w pkt XI a/o ustalenie, że działał wspólnie i w porozumieniu ze Z. L. (1) i nieustalonymi osobami i obniża orzeczone za ten czyn kary do roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. do 20 (dwadzieścia) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych,

1.13. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewiętnaście 79/100) zł netto i na rzecz (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

1.14. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. U. (2) w pozostałej części,

1.15. przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego z 6.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza oskarżonemu K. U. (2) kary łączne 12 (dwanaście) lat pozbawienia wolności i 160 (sto sześćdziesiąt) stawek grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych;

2. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. T. (1) w ten sposób, że:

2.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny,

2.2. eliminuje z opisu czynów przypisanych w pkt II, tiret pierwszy, drugi i czwarty, a zarzucanych w pkt XII, XIII, XV a/o określenie „ , podstępu, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie,”

2.3. eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt II, tiret pierwszy wyroku, a zarzucanego w pkt XII a/o imię i nazwisko W. S. (1) oraz obniża wymierzoną za czyn z pkt XII a/o karę do 2 (dwa) lat pozbawienia wolności,

2.4. uzupełnia opisy czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, tiret drugi wyroku i zarzucanego w pkt XIII a/o o treść „przy czym oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu wobec A. U., który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego” i za tak przypisany czyn na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniża wymierzone kary do 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 20 (dwadzieścia) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,

2.5. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XIV a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia, nie wcześniej niż od 8 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne dokonali czynu zabronionego polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W. swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa w ten sposób, iż wiedząc jaki podział ról nakreślił K. U. (1) z d. M. ps. (...), a w tym mając świadomość, że miał wejść do wnętrza w/w budynku wraz z P. Ł. i W. S., a następnie zainicjować pożar, nie mając bezpośredniej możliwości dokonania tego przestępstwa w uzgodnionym terminie, to jest w nocy 15/16 września 2019 r., chcąc żeby Ł. G. (1) wstąpił w jego rolę i towarzyszył P. Ł. i W. S., nakłonił go do dokonania tego czynu zabronionego, a niezależnie od tego dostarczył w/w mężczyznom podrobione tablice rejestracyjne, które zostały zamontowane w jednym z samochodów, który został użyty jako środek transportu w rejon budynku przy ul. (...) w W., a następnie jako środek transportu w rejon zbiórki, w następstwie czego w nocy 15/16 września 2019 r. P. Ł. i W. S. oraz Ł. G. (1) poprzez wybicie okna weszli do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, którą założył i którą kierował K. U. (1) z d. M. ps. (...) i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydzieści) stawek ustalając wartość jednej stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,

2.6. uniewinnia oskarżonego od popełniania czynów zarzucanych mu w pkt XVI i XVII a/o,

2.7. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewiętnaście 79/100) zł netto i na rzecz F. (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

2.8. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. T. (1) w pozostałej części,

2.9. przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego z 6.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza oskarżonemu K. T. (1) kary łączne 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz 90 (dziewięćdziesiąt) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,

2.10. na podstawie art. 63 § 1 k.k. oraz 417 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza K. T. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od 2 października 2019 r. g. 22.15 do 2 marca 2020 r. i od 26 marca 2020 r. do 6 maja 2022 r. oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 6 października 2016 r. g. 12.25 do 9 października 2017 r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie sygn. akt X K 437/17 zakończonej prawomocnym uniewinniającym oskarżonego wyrokiem z 30 września 2019 r. ;

3. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. A. (1) w ten sposób, że:

3.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny;

3.2. eliminuje z opisu czynów przypisanych w pkt III, tiret pierwszy, drugi, szósty i siódmy, a zarzucanych w pkt XVIII, XIX, XXIII, XXIV a/o określenie „ , podstęp, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, ”

3.3. eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt III, tiret pierwszy wyroku, a zarzucanego w pkt XVIII a/o imię i nazwisko W. S. (1) oraz obniża wymierzoną za ten czyn karę do 3 (trzy) lat 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

3.4. uzupełnia opisy czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III, tiret drugi wyroku i zarzucanego w pkt XIX a/o o treść „przy czym oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu wobec A. U., który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego” i za tak przypisany czyn na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniża wymierzone kary do 3 (trzy) lat pozbawienia wolności i 40 (czterdzieści) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

3.5. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XX a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne i K. T. (1) dokonali czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa w ten sposób, iż wiedząc jaki podział ról nakreślił K. U. (1) z d. M. ps. (...) przygotował mieszaniny łatwopalnych cieczy i przekazał w/w mężczyznom celem wykorzystania do wzniesienia pożaru, a następnie P. Ł. i W. S.,

wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1), który w realizacji przestępczego zamiaru zastąpił K. T. (1), w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybicie okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, gdzie wykorzystując w/w mieszaniny łatwopalnych cieczy wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołominie z 12 października 2016 r. sygn. akt II K 452/16 skazany za umyślne przestępstwo podobne, a także działając w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, którą założył i kierował K. U. (1) z d. M. ps. (...) i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesiąt) stawek grzywny ustalając wartość jednej na 100 (sto) złotych,

3.6. uniewinnia oskarżonego od popełniania czynów zarzucanych mu w pkt XXI, XXII a/o,

3.7. zmienia kwalifikację prawną czynu przypisanego w pkt III tiret szósty wyroku i zarzucanego w pkt XXIII a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i obniża karę wymierzoną za ten czyn do roku pozbawienia wolności,

3.8. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewiętnaście 79/100) zł netto i na rzecz F. (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

3.9. utrzymuje zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. A. (1) w pozostałej części,

3.10. przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego z 6.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza oskarżonemu D. A. (1) kary łączne 7 (siedem) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 (siedemdziesiąt) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 (sto) złotych;

4. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. S. (1) w ten sposób, że:

4.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny,

4.2. uniewinnia oskarżonego od popełniania czynu zarzucanego mu w pkt XXV a/o,

4.3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVI a/o uznaje go za winnego tego, że 2 października 2019 r. około godz. 22:15 przy ul. (...) w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G., wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, K. T. (1) i D. A. (1), usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w nieustalonej kwocie stanowiących własność A. U. poprzez użycie przemocy sprowadzającej się do wykorzystania siły fizycznej wynikającej z przewagi liczebnej oraz użycie przedmiotów jednoznacznie przypominających swoim wyglądem broń palną, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji, podczas której został zatrzymany wspólnie z K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G, wobec którego toczy się odrębne

postępowanie karne, K. T. (1) i innym ustalonym mężczyzną, natomiast D. A. (1) zbiegł, przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku z 19 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 410/13 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w warunkach art. 64 § 1 kk, z tym, że oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia wobec A. U. przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu, który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego i za tak przypisany czyn na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. i art. 64§2 k.k. i oraz 33§1 i 2 k.k. obniża wymierzone kary do 3 (trzy) lat pozbawienia wolności i 40 (czterdzieści) stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

4.4. utrzymuje zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. S. (1) w pozostałej części;

4.5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza W. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 2 października 2019 r. g. 22.15 do dnia 3 marca 2020 r. i od 2 marca 2021 r. do 6 maja 2022 r.;

5. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. P. (1) w ten sposób, że:

5.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny,

5.2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVII a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 1 do 16 września 2019 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniemożliwieniu firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., konkurencyjnej dla prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w klubie (...), wspólnie i w porozumieniu ze Z. L. (1), w zamiarze, by K. U. (2) ps. (...) wraz z innymi osobami dokonał czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru w budynku przy ul. (...) w W., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie K. U. (2) w ten sposób, że razem z nim i Z. L. (1) podjął decyzję o spowodowaniu pożaru w budynku przy ul. (...) w W., utrwalając w nim zamiar dokonania czynu zabronionego, zaakceptował wysokość wynagrodzenia dla K. U. (2) za spowodowanie takiego zdarzenia oraz ustalił dzień tygodnia, w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa, w następstwie czego K. U. (2) ps. (...) dokonał przestępstwa, polegającego na tym, że w stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybicie okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (2) ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wznieśli pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazuje oskarżonego, a przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k., 60§3 k.k. i 60§6 pkt 3 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 (trzysta) stawek, ustalając wartość jednej stawki na 500 (pięćset) złotych,

5.3. obniża wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt V, tiret drugi wyroku, a zarzucanego w pkt XXVIII a/o do kwoty 500 (pięćset) złotych,

5.4. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewiętnaście 79/100) zł netto i na rzecz F. (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

5.5. utrzymuje zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. P. (1) w pozostałej części;

5.6. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny łączy i wymierza oskarżonemu R. P. (1) karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 310 (trzysta dziesięć) stawek ustalając wartość jednej stawki na 500 (pięćset) złotych,

5.7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza R. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 listopada 2019 r. g. 13.30. do dnia 22 stycznia 2021 r.

6. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego Z. L. (1) w ten sposób, że:

6.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny,

6.2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXX a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 1 do 16 września 2019 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniemożliwieniu firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., konkurencyjnej dla prowadzonej przez R. P. (1) działalności gospodarczej w klubie (...), wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), w zamiarze, by K. U. (2) ps. (...) wraz z innymi osobami dokonał czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru w budynku przy ul. (...) w W., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie K. U. (2) w ten sposób, że razem z nim i R. P. (1) podjął decyzję o spowodowaniu pożaru w budynku przy ul. (...) w W., utrwalając w nim zamiar dokonania czynu zabronionego, zapewniał, że w następstwie pożaru nie powstanie zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi oraz ustalił dzień tygodnia, w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa, w następstwie czego K. U. (2) ps. (...) dokonał przestępstwa, polegającego na tym, że w stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybicie okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (2) ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek, ustalając wartość jednej stawki na 150 (sto pięćdziesiąt) złotych,

6.3. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII a/o,

6.4. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewięćnaście 79/100) zł netto i na rzecz F. (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

6.5. utrzymuje wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonego Z. L. (1);

6.6. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. orzeczone zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności za czyny przypisane w pkt VI, tiret drugi i trzeci tego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt 6.2. niniejszego wyroku łączy i wymierza oskarżonemu Z. L. (1) karę łączną 2 (dwa) lat i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

6.7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza Z. L. (2) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 13 listopada 2019 r. g. 14.30., do 9 lutego 2021 r.

7. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. G. (1) w ten sposób, że:

7.1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Ł. G. (1) w pkt XXXIV a/o uznaje go za winnego tego, że w nocy 15/16 września 2019 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu P. Ł. z d. G. i W. S. wobec, których toczy się odrębne postępowanie karne oraz K. U. (1) z d. M. ps. (...), który kierował wykonaniem czynu zabronionego, poprzez sprowadzenie zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., stosownie do uzgodnionego wcześniej podziału ról wraz z P. Ł. i W. S. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 40 (czterdzieści) stawek grzywny ustalając wartość jednej na 100 (sto) złotych,

7.2. uchyla orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa,

7.3. obniża wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 (osiemset dziewięćdziesiąt trzy tysiące i osiemset dziewięćnaście 79/100) zł netto i na rzecz F. (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 (pięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy, dwieście dwadzieścia sześć 74/100) zł netto,

7.4. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. G. (1) w pozostałej części,

7.5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza Ł. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 28 października 2019 r. g. 18.30. do 9 lutego 2021 r.;

8. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. A. (1) i K. W. (1) po kwocie 1 771,20 (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden 20/100) złotych w tym podatek VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

9. zasądza na rzecz Skarbu Państwa z tytułu kosztów sądowych od oskarżonych:

9.1. K. U. (2) kwoty 2108,37 (dwa tysiące sto osiem 37/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 1600,66 (tysiąc sześćset 66/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 4 600 (cztery tysiące sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

9.2. K. T. (1) kwoty 1806,11 (tysiąc osiemset sześć 11/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 790,08 (siedemset dziewięćdziesiąt 08/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 840 (tysiąc osiemset czterdzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

9.3. D. A. (1) kwoty 1866,27 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt sześć 27/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 790,22 (siedemset dziewięćdziesiąt 22/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 2 000 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalniając go od zapłaty wydatków z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje,

9.4. W. S. (1) kwoty 706,91 (siedemset sześć 91/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 52,23 (pięćdziesiąt dwa 23/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalniając go od zapłaty wydatków z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje,

9.5. R. P. (1) kwoty 1491 (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt jeden) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 791,02 (siedemset dziewięćdziesiąt jeden 02/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 31 300 (trzydzieści jeden tysięcy trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

9.6. Z. L. (1) kwoty 3210,81 (trzy tysiące dziesięć 81/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 789,59 (siedemset osiemdziesiąt dziewięć 59/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 900 (tysiąc dziewięćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

9.7. Ł. G. (1) kwoty 748,93 (siedemset czterdzieści osiem 93/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 791,02 (siedemset dziewięćdziesiąt jeden 02/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

10. kosztami procesu w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa213/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	11	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Z uwagi na liczbę apelacji i obszerność uzasadniania wyroku sądu odwoławczego do formularza uzasadniania wyroku zostały wprowadzone zmiany, które miały na celu uczynienie tego dokumentu bardziej przejrzystym chociażby poprzez wprowadzenie spisu treści, który może pozwolić na łatwiejsze odszukanie wybranych treści.

W odniesieniu do wszystkich apelacji jedynie poprzez odwołanie się do odpowiedniej numeracji zarzutów i skrótowe odniesienie się do ich treści w uzasadnieniu wyroku zarzuty te były indywidualizowane, by nie powstała wątpliwość do jakiego zarzutu rozważania sądu odwoławczego się odnosiły. Przepisywanie treści zarzutów jest oczywiście zbędne jeżeli dostęp do treści środków odwoławczych nie jest niczym ograniczony. Wymóg zwięzłego charakteru uzasadniania z art. 424§1k.p.k., który na zasadzie art. 458 k.p.k. należy również stosować do sporządzenia uzasadniania wyroku sądu odwoławczego sąd apelacyjny postrzega jako brak obowiązku pełnego przepisywania treści zarzutów apelacji.

SPIS TREŚCI

1.1.	Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.2.	Stanowisko sądu	<i>pkt 1-31</i>

	odwoławczego wobec zgłoszonych przez strony okoliczności mających potwierdzać warunki do zastosowania art. 440 k.p.k.	
1.3.	Podmioty wnoszące apelację	
1.4.	Granice zaskarżenia	
1.5.	Wnioski	
2.1.1.	Fakty uznane za udowodnione	
2.2.1.	Fakty uznane za nieudowodnione	
2.3.1.	Ocena dowodów – dowody będące podstawą ustalenia faktów	
2.3.2.	Ocena dowodów – dowody	

	niewzględzone przy ustaleniu faktów	
3.	Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków	
3.1-3.9.	Apelacja adw. B. J. obrońcy oskarżonego K. U.	<i>pkt</i> <i>32-77</i>
3.10.-3.69.	Apelacja r.pr. H. M. i r.pr. A. M. obrońców oskarżonego K. U.	<i>pkt</i> <i>78-175</i>
3.70.	Apelacja obrońcy oskarżonego K. T.	<i>pkt</i> <i>176-185</i>
3.71-3.94.	Apelacja obrońcy oskarżonego D. A. (1)	<i>pkt</i> <i>186-222</i>
3.95.-3.100.	Apelacja obrońcy oskarżonego W. S.	<i>pkt</i> <i>223-245</i>
3.101.-3.104.	Apelacja adw. R. Z.	<i>pkt</i> <i>246-256</i>

	obrońcy oskarżonego R. P.	
3.105.-3.110	Apelacja adw. P. K. obrońcy oskarżonego R. P.	<i>pkt</i> <u>257-262</u>
3.111.-3.113	Apelacja adw. R. B. (1) obrońcy oskarżonego R. P.	<i>pkt</i> <u>263-265</u>
3.114- 3.115.	Apelacja obrońcy oskarżonego Z. L.	<i>pkt</i> <u>266-269</u>
3.116-3.127	Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. G. pkt	<i>pkt</i> <u>270-297</u>
3.128.	Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych	<i>pkt 298</i>
4	Okoliczność podlegające uwzględnieniu z urzędu	<i>pkt</i> <u>299-320</u>
5.2.	Rozstrzygnię- sądu odwoławczego. Zmiany wyroku sądu	<i>pkt</i> <u>321-378</u>

	pierwszej instancji	
5.4.	Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	<i>pkt 379-380</i>
6.	Koszty procesu	<i>pkt 381-383</i>

1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 9.02.2021 r. sygn. akt XVIII K 183/20

1.2. ***Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych przez strony okoliczności mających potwierdzać warunki do zastosowania art. 440 k.p.k.***

1. Miejsce poniższych rozważań jest odstępstwem od zakładanej w formularzu uzasadniania wyroku kolejności poszczególnych elementów, jakie ten formularz tworzą. Przedstawienie tych rozważań w tym miejscu jest niezbędne, by sensowna była w ogóle ocena zarzutów i wniosków apelacji. Okoliczności poniżej omówione zgłaszane poza zakresem zaskarżenia w toku postępowania odwoławczego przede wszystkim przez K. U. (2) i jego obrońcę stały się głównym motywem krytyki zaskarżonego wyroku jako sprzecznego z prawem.

2. Zanim ocenie poddane zostaną zarzuty złożonych apelacji z urzędu sąd odwoławczy odniesie się do okoliczności, które nie stanowiły przedmiotu środków odwoławczych, ale które ujawniły się dopiero po ich wniesieniu. Po raz pierwszy zasygnalizowane one zostały w piśmie procesowym oskarżonego K. U. (2) nadanym 7.09.2021 r. (6041-6117/30) i dotyczyły braku bezstronności sędziego sprawozdawcy i przewodniczącego składu sądu pierwszej instancji A. K.. Okoliczności te postrzegane były przez oskarżonego oraz jego obrońcę za istotne w stopniu uzasadniającym zastosowanie art. 440 k.p.k. i miały prowadzić do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż utrzymanie wyroku w mocy, a nawet jego zmiana mogłyby zostać uznane za rażąco niesprawiedliwe. Odchodząc zatem od kolejności wywodów zaprojektowanej w formularzu uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, na wstępie rozważone zostaną te okoliczności, które z urzędu sąd apelacyjny byłby zobowiązany ocenić w perspektywie art. 440 k.p.k. Nie mogły one stać się przedmiotem zarzutów, ponieważ ujawnione zostały dopiero na etapie postępowania międzyinstancyjnego. Pomimo także, że bezpośrednio mogą dotyczyć wyłącznie oskarżonego K. U. (2) to pośrednio oddziaływać by mogły na sytuacje niektórych z pozostałych oskarżonych.

3. Okoliczności dotyczące braku bezstronności sędziego wywodzone są z faktu wszczęcia śledztwa przez prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w (...).02.2021 r. sygn. akt PO I Ds. 190.2020 w sprawie m.in. zaistniałego w okresie od nieustalonego dnia października 2020 r. jednak nie później niż w dniu 14.10.2020 r. w W. na terenie Aresztu śledczego W. S. nakłaniania T. D. do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu A. K. w postaci ciężkiego kalectwa tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 223§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. (7510-7511/37). Konsekwencją tej decyzji procesowej było wydanie przez prokuratora Prokuratury Okręgowej W.-P. w (...).04.2021 r. w sprawie PO I Ds. 160.2020 postanowienia o przedstawieniu zarzutów K. U.

(2) obejmującego m.in. czyn polegający na nakłanianiu przez niego M. K. i T. D. nieustalonego dnia października 2020 r. jednak nie później niż w dniu 12.10.2020 r. w W. do spowodowania u sędziego Andrzeja Krasnodębskiego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa (7527-7530/37). Dodać należy, że postanowieniem z 19.04.2021 r. połączone zostały postępowania prowadzone Prokuraturze Okręgowej W.-P. w W. ww. PO I Ds. 190.2020 oraz o sygn. akt PO I Ds. 160.2020, a dotyczące podżegania A. O. w okresie od 1.12.2019 r. do 31.01.2020 r. w W. na terenie Aresztu Śledczego W. B. do dokonania zabójstwa P. Ł. (1) (7593/37), a więc głównego świadka oskarżenia w sprawie XVIII K 183/20 Sądu Okręgowego w Warszawie prowadzonej m.in. przeciwko oskarżonemu K. U. (2). Przedmiotem zatem postanowienia o przedstawieniu zarzutów K. U. (2) w sprawie PO I Ds. 160.2020 był również czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§2 pkt 3 k.k. w zb. Z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. polegający na podżeganiu A. O. do dokonania zabójstwa P. Ł. (1).

4.Wskazane czynności procesowe dokonane zostały już po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie, ale dla nadania im odpowiedniego znaczenia należy również przytoczyć inne fakty dotyczące związków między jednym postępowaniem sądowym a drugim prowadzonym przez prokuratora.

5.Wskazać należy, że w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie XVIII K 183/20 zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej wydane zostało 1.10.2020 r. i rozprawy zostały zaplanowane na 17.11.2020 r. 8, 22.12.2020 r. oraz 5, 15, 19, 26.01.2021 r. i 5, 9, 16, 19 i 23.02.2021 r. przy czym na trzy ostatnie terminy rozpraw nie zostały zaplanowane żadne czynności procesowe. Wyrok w tej sprawie został wydany 9.02.2021 r., uzasadnienie wyroku sporządzone zostało do 17.02.2021 r. Dodać też do tego należy, że sędzia Andrzeja Krasnodębski w charakterze świadka przesłuchany został w sprawie Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. sygn. akt PO I Ds. 190.2020 26 lutego 2021 r. (7584/37), a więc zarówno po wydaniu wyroku, jak i po ostatnim terminie rozprawy zaplanowanej zarządzeniem z 1.10.2020 r.

6.Poza faktem wszczęcia śledztwa w sprawie PO I Ds. 190.2020 r., w której status pokrzywdzonego i strony postępowania przygotowawczego uzyskał sędzia Andrzej Krasnodębski, dwa dni po wydaniu wyroku w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII K 183/20 z udziałem tego sędziego dotyczącego K. U. (2), wskazać też należy na czynności procesowe, jakie były podejmowane w sprawie Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. sygn. akt PO I Ds. 190.2020. Jak wynika bowiem z protokołu przesłuchania T. D. zeznania na temat podżegania przez K. U. (2) do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u sędziego Andrzeja Krasnodębskiego złożył on 11.12.2020 r. (7565-7573/37). Z zeznań tych wynikało także, że pismem z 14.10.2020 r. informował prokuratora Radosława Cieslińskiego, który prowadził sprawę przeciwko K. U. (2) i sporządził akt oskarżenia w jego sprawie, m.in. o zleceniu na sędziego Andrzeja Krasnodębskiego i świadka P. Ł. (1) ((...)). Pomimo zatem takich informacji już ściśle dotyczących zagrożenia dla zdrowia sędziego referenta w sprawie XVIII K 183/20 śledztwo dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę sędziego wszczęte zostało dwa miesiące po uzyskaniu procesowych informacji na ten temat, pomimo nawet istnienia informacji z okresu wcześniejszego o takich zachowaniach. Wszczęcie śledztwa w tej sprawie nastąpiło zatem z naruszeniem przepisów Kodeksu postępowania karnego, bo przecież stosując się do przepisów art. 303 k.p.k., 305§1 k.p.k. i 307§1 k.p.k. powinno ono nastąpić niezwłocznie, a z pewnością nie później niż 30 dni od zeznań złożonych przez T. D. 11.12.2020 r.

7.Odstępstwo od reguł wyznaczonych przepisami Kodeksu postępowania karnego widoczne jest szczególnie gdy uwzględni się fakt, że wszczęcie śledztwa w sprawie dotyczącej podżegania A. O. do zabójstwa świadka P. Ł. (1) w sprawie Prokuratury Okręgowej w Warszawie PO I Ds. 257/2020 nastąpiło 22.10.2020 r.((...)), a zatem następnego dnia po przesłuchaniu A. O. na temat okoliczności, które stanowiły przyczynę wszczęcia tego postępowania przygotowawczego ((...)- (...)).

8.Z zestawienia tych faktów jasno wynika, że wszczęcie śledztwa w sprawie o czyn jaki miał być popełniony na szkodę sędziego Andrzeja Krasnodębskiego oraz czynności z jego udziałem nastąpiły po wydaniu wyroku w sprawie przez tego sędziego prowadzonej przeciwko oskarżonemu K. U. (2), który wedle posiadanych przez prokuratora informacji był podejrzewany o popełnienie czynu zabronionego na szkodę tego sędziego, a następnie podejrzanym o taki czyn po wydaniu postanowienia o przedstawieniu mu zarzutów.

9. W ocenie sądu odwoławczego okoliczności te jednoznacznie świadczą o tym, że przebieg czynności w sprawie Prokuratury Okręgowej W.-P. w (...) 04.2021 r. PO I Ds. 160.2020 uzależniony był od toku procesu w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII K 183/20, bo dopiero po zakończeniu tej sprawy wyrokiem, wszczęto śledztwo, przesłuchano sędziego, który był pokrzywdzonym w tej sprawie i wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów K. U. (2) oraz zastosowano wobec niego tymczasowe aresztowanie. ((...) - (...)).

10. Jeżeli rozważać przyczyny takiego toku czynności prokuratora to upatrywać ich należy w woli ograniczenia wpływu prowadzonego przez niego postępowania przygotowawczego na postępowanie sądowe. Niewątpliwie bowiem wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów K. U. (2), które obejmowałyby czyn, jaki miałby być popełniony na szkodę sędziego, który był referentem w sprawie prowadzonej wobec tego oskarżonego, mogłoby wywołać inicjatywę oskarżonego złożenia wniosku o wyłączenie sędziego od prowadzenia sprawy z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności. Można przyjąć, że sytuacja taka doprowadziłaby do takiej aktywności oskarżonego, ponieważ jednoznacznie to wynika z jego pism procesowych, a w szczególności z już przytaczanego z 7.09.2021 r. ((...) - (...)). Oczywiście sam fakt, że taki wniosek mógłby zostać złożony nie oznacza, że zostałby on uwzględniony. Podobnie o braku wątpliwości dotyczących bezstronności sędziego nie świadczy fakt, że wniosek w tym zakresie nie był składany, bo przecież mogły występować okoliczności, które powinny być podstawą wyłączenia sędziego od prowadzenia sprawy z takiej przyczyny, a tylko wniosek taki nie został złożony, bo w toku procesu okoliczności te stronom nie były znane i ujawniły się dopiero po wydaniu wyroku. Problem zatem jaki powstał w perspektywie zastosowania art. 440 k.p.k. sprowadza się do odpowiedzi na pytanie czy w opisanej sytuacji procesowej sędzia referent sprawy XVIII K 183/20 powinien zostać wyłączony od rozpoznania sprawy niezależnie czy z inicjatywy strony czy własnej, ponieważ w toku tej sprawy wystąpiły okoliczności wywołujące uzasadnione wątpliwości dotyczące jego bezstronności.

11. Dylemat przed jakim stanął sąd odwoławczy w niniejszej sprawie najlepiej może zostać opisany w cytacie z monografii autorstwa W. J. „Bezstronność sądu i jej gwarancje w polskim procesie karnym.” „Nie można oczekiwać, że zaproponowane kryterium "uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności" pozwoli w matematyczny sposób skalkulować, kiedy bezstronność obiektywna jest zagrożona. O ile więc nie ma możliwości wypracowania niezawodnego kryterium oceny, jakie okoliczności rodzą wątpliwości odnośnie do bezstronności, o tyle możliwe jest określenie pola, na którym kwestia ta powinna być rozpatrywana. Chodzi o ważenie dwóch istotnych dla wymiaru sprawiedliwości dóbr. Z jednej strony konieczne jest zapewnienie pociągnięcia do odpowiedzialności karnej osób, które popełniły przestępstwo, w rozsądnym terminie oraz przy minimum koniecznych nakładów, czemu niewątpliwie sprzyja niezmiennosc wyznaczonego składu orzekającego. Z drugiej zaś ważne jest także wymierzanie sprawiedliwości w sposób, który będzie budził społeczne zaufanie a nie będzie rodził podejrzeń, że o rozstrzygnięciu decydują motywy inne niż merytoryczne. Trudno in abstracto wskazać jednoznacznie, jakie rozwiązania w celu ważenia obu dóbr są uzasadnione, a jakie nie zasługują na takie miano. Istotną rolę odgrywają bowiem okoliczności danej sprawy. Niedookreślony charakter kryterium oceny bezstronności obiektywnej sądu rodzi ponadto w naturalny sposób kontrowersje i rozbieżności w poglądach teoretyków i praktyków. Tytułem przykładu wskazać można, że ujęcie bezstronności, zakładające przynajmniej pewien element niezaangażowania w sprawę, stoi w sprzeczności z podstawowymi zasadami na przykład japońskiej kultury prawnej, gdzie za osobę predysponowaną do rozstrzygania sporów uznaje się człowieka, który zna najlepiej obie strony konfliktu i dzięki temu jest w stanie wziąć pod uwagę wszelkie istotne okoliczności ich dotyczące. Zauważyć można również, że w łonie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka kształtującego europejski standard bezstronności obiektywnej sądu orzeczenia w tej kwestii wielokrotnie zapadały przy zdaniach odrębnych. W zasadzie więc tworzenie standardu bezstronności obiektywnej polega na poszukiwaniu takiej argumentacji, która przekonałaby najszersze audytorium. Niezmiernie istotne jest więc wszechstronne uzasadnianie zajmowanego przez sąd stanowiska i przekonanie w ten sposób odbiorców rozstrzygnięcia sądu, że podjęta decyzja jest trafna. Ponadto przyjmowana perspektywa powinna uwzględniać nie tylko poglądy prawników, ale w rozsądnym wymiarze, poglądy opinii publicznej. Nie można bowiem zapominać, że celem tworzenia standardu bezstronności obiektywnej jest budowanie społecznego zaufania do sądownictwa.” (W. Jasiński, 2. Uzasadnione wątpliwości odnośnie do bezstronności jako przesłanka oceny

bezzstronności obiektywnej sądu [w:] Bezzstronność sądu i jej gwarancje w polskim procesie karnym, Warszawa 2009, str. 158-159).

12.To określone pole rozważań nakazuje przedstawione powyżej okoliczności niniejszej sprawy analizować w perspektywie opisanych dobór prawnych z jednej strony zapewniania sądom i sędziom zdolności do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości, a z drugiej do jego wykonywania przy zachowaniu standardów bezstronnego sądu. Nie są to dobra, które pozostają ze sobą w jakimś konflikcie, bo ta zdolność do wykonywania wymiaru sprawiedliwości wypełniana być może wyłącznie przez bezstronny sąd. Nie tyle zatem jedno dobro drugie ogranicza co jedno stwarza ramy dla realizacji drugiego.

13.Dla rozstrzygnięcia problemu przed jakim sąd apelacyjny stanął wyjść należy od treści art. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej 2.04.1997 r. wedle, którego władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu, a Naród sprawuje władzę przez swoich przedstawicieli lub bezpośrednio. Taką władzą jest władza sądownicza. Zadaniem tej władzy jest również zapewnienie możliwości wykorzystania instrumentów prawnych gwarantujących obywatelowi prawa i wolności osobiste zapisane w Konstytucji RP. Władza sądownicza nie może być wyłącznie postrzegana w wąskim zakresie jako narzędzie realizacji konstytucyjnego prawa do sądu, w którym rozstrzyga się spory między obywatelami oraz obywatelem a organami państwa. Władza sądownicza jest również narzędziem zapewniania społeczeństwu poczucia bezpieczeństwa, bo obywatel ma prawo oczekiwać, dzięki tej władzy, od państwa ochrony jego wolności oraz wsparcia, poprzez sprawne działanie organów wymiaru sprawiedliwości, w dochodzeniu jego praw. Te zadania wymiaru sprawiedliwości nie będą wykonywane jeżeli nie zostanie zapewniona sądom i sędziom w tych sądach orzekających, zdolność do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości.

14.Bezstronność to nie tylko neutralność wobec interesów stron procesu, brak uprzedzeń do jego uczestników, ale także odporność na naciski, presję ze strony nie tylko uczestników postępowania ale także chociażby opinii publicznej. To również odporność na dyskomfort psychiczny jaki wywołuje przebieg procesu, spór często ostro werbalizowany na sali sądowej, w sprawach chociażby związanych ze zorganizowaną przestępczością, czego szczególnie może doświadczać sędzia prowadzący sprawę w pierwszej instancji. Ale bezstronność to nie jest uległość. Bezstronność nie oznacza konieczności uchylenia się od wykonywania wymiaru sprawiedliwości w sytuacji zagrożenia dla zdrowia, a nawet życia sędziego, bo przy przyjęciu takiego założenia obywatel nie mógłby mieć gwarancji, że proces przed sądem zostanie przeprowadzony nie tylko bez nieuzasadnionej zwłoki, ale także z zachowaniem zasady bezstronności. Zaprzeczeniem realizacji tej zasady byłaby uległość wobec tych, którzy stanowią zagrożenie dla wartości wolnego społeczeństwa. Gdyby tego rodzaju zagrożenia wywierały wpływ na tok procesu sądy utraciłyby zdolność do wykonywania wymiaru sprawiedliwości, a obywatel utraciłby ochronę dla swoich praw i wolności osobistych. Wreszcie straciłby zaufanie do państwa. Sędziemu stwarza się gwarancje bezstronności i niezawisłości po to, by również w sytuacji zagrożenia wypełniać swoje obowiązki orzecznicze i wykonywać zadania wymiaru sprawiedliwości. Społeczeństwo w ramach ochrony jego wartości ma prawo oczekiwać, że przyznana sędziemu tak szeroka władza i uprawnienia pozwolą na podjęcie wyzwania wykonywania służby na rzecz tego społeczeństwa nawet w sytuacji zagrożenia. Bezstronność jest zobowiązaniem sędziego wobec społeczeństwa gwarantującym wykonywanie zadań wymiaru sprawiedliwości.

15.Nieprzypadkowo dzień 23 maja obchodzony jest jako Dzień Wymiaru Sprawiedliwości, bo ma on upamiętniać śmierć sędziego śledczego G. F., który zginął w zamachu bombowym 23 maja 1992 r. zorganizowanym przez sycylijską mafię. Osoba ta przez wiele lat, również jako sędzia śledczy, podejmowała działania mające na celu zwalczanie zorganizowanej przestępczości przy towarzyszącym jemu i rodzinie (w zamachu bombowym zginęła żona sędziego również sędzia) zagrożeniu dla życia i zdrowia. Nie będzie z pewnością błędne przekonanie, że postawa taka postrzegana była w odbiorze społecznym jako pożądana, bo przecież służąca ochronie wartości wolnego społeczeństwa.

16.Dla oceny uzasadnionych wątpliwości dotyczących bezstronności sędziego postuluje się odwoływać do perspektywy rozsądnego i wykształconego obserwatora, idealnego obserwatora czy też bezosobowego punktu

widzenia. Wszystkie te odwołania mają jednak problematyczny charakter gdy uwzględni się, że to sędzia będzie te kryteria stosował, a więc będą one stanowić jedynie przykrycie dla perspektywy samego sędziego, który własny pogląd ukrywał będzie pod postacią takich właśnie kryteriów. Niewątpliwie jednak gdy poruszamy się w opisanym polu rozważań z perspektywy interesu społecznego do zapewniania sądom zdolności do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości przy zachowaniu konstytucyjnych i konwencyjnych standardów bezstronności, jako pozbawione problematyczności jawi się stanowisko wedle, którego sędzia właśnie z uwagi na obowiązek zachowania bezstronności powinien wykazać się odpornością na sytuację zagrożenia związanego z prowadzoną sprawą. Społeczeństwo w takiej sytuacji ma prawo domagać się, by sędzia wypełnił wyzwanie służby wobec tego społeczeństwa, które obdarzyło go władzą i gwarancjami niezawisłości.

17. Dlatego też sam fakt, że w toku postępowania sądowego w drodze operacyjnych, jeszcze przedprocesowych, działań pozyskane zostały informacje o zagrożeniu dla zdrowia i życia sędziego nie powinien być powodem by sędzia wyłączał się od sprawy. W interesie społeczeństwa i realizacji podstawowych funkcji państwa jest by zapewnić sędziemu ochronę, celem bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy w sposób wolny od presji takiej sytuacji. To zapewnienie sędziemu bezpieczeństwa, jeżeli będzie nim zainteresowany, jest gwarancją tej bezstronności, ponieważ w jakiejś przynajmniej części uwalnia go od obaw, a z drugiej zapewnia zdolność do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości.

18. W praktyce wymiaru sprawiedliwości występują sytuacje, choć na szczęście nie ma to charakteru notoryjnego, zagrożenia dla życia i zdrowia sędziego, których źródła mogą zostać jednoznacznie powiązane, chociażby poprzez pozyskanie operacyjnych informacji, z uczestnikami procesu. Takie okoliczności w szczególności dotyczą spraw karnych związanych z działalnością zorganizowanych grup przestępczych. Odwołując się do etyki zawodu sędziego stwierdzić należy, że sędzia podejmując się wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości musi również liczyć się z tym, że tego rodzaju zagrożenia w jego pracy wystąpią i musi być psychicznie przygotowany na podjęcie takiego wyzwania. Psychiczna odporność na taką sytuację, jaką społeczeństwo ma prawo wymagać od sędziego przy wykonywaniu swojego zawodu, zakłada również powstrzymanie się od zachowań, które wyrażałyby uprzedzenia sędziego w stosunku do stron procesu, a wynikające właśnie z poczucia zagrożenia, czy odreagowania stresu z tym związanego, na uczestnikach postępowania. Oczywiście poczynić w tym miejscu należy zastrzeżenie dotyczące wiarygodności takich informacji, ponieważ z uwagi na trudności w ich weryfikacji w związku z ich pochodzeniem, nie mogą one być uznawane za pewne i dla każdego kto ma do nich dostęp, również dla sędziego jest jasne, że nie należy ich w ten sposób postrzegać. Mogą one jedynie wywoływać przekonanie o większym, albo mniejszym ryzyku materializacji stanu zagrożenia. Taka ocena natomiast wyklucza, by również sędzia w sposób kategoriyczny identyfikował źródła takich niebezpieczeństw z konkretnym uczestnikiem procesu. Taki modelowy obraz postawy sędziego w sytuacji zagrożenia w ocenie sądu odwoławczego nie powinien wywoływać sprzeciwu, ponieważ stanowi wypełnienie społecznych oczekiwań wobec osób, którym powierzono wykonywanie zadań wymiaru sprawiedliwości.

19. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, już w oparciu o przytoczone fakty z równoległe prowadzonych postępowań karnych, stwierdzić należy, że nie byłoby niczym szczególnym gdyby sędzia referent w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII K 183/20 pozyskał informacje o zagrożeniu dla jego zdrowia, którego źródła powiązane by zostały ze stronami prowadzonego przez niego procesu. Obowiązkiem Policji przecież byłoby w razie operacyjnego zdobycia takich wiadomości przekazanie ich sędziemu celem zapewnienia odpowiednich środków bezpieczeństwa. Zrozumiałe również w takiej sytuacji, że informacje te miałyby charakter niejawni, bo ich ujawnienie stronom postępowania mogłoby doprowadzić do identyfikacji tożsamości informatorów. Czynności te odbywałyby się poza wiedzą oskarżonych i obrońców, bo przecież pierwszoplanowym zadaniem poza zachowaniem w tajemnicy tożsamości informatora, byłoby zapewnienie bezpieczeństwa sędziemu celem właśnie skutecznego przeprowadzenia sprawy, jaka przydzielona mu została do rozpoznania. Wszelkie zatem wywody na temat konieczności wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy z powodu operacyjnego rozpoznania źródeł występujących dla niego zagrożeń i dotarcia do niego takich informacji, oceniać należy jedynie jako zmierzające do zakłócenia biegu procesu i oddalenia perspektywy pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej.

20. Oczywiście sprawa Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII K 183/20 ma nietypowy charakter, ponieważ informacje na temat zagrożenia dla zdrowia sędziego wykroczyły poza operacyjny sposób ich pozyskania i w sposób procesowy zostały również zabezpieczone. Nie ulega wątpliwości, że prokurator prowadzący sprawę PO I Ds. 190.2020 Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. powstrzymał się od niezwłocznego wykonania czynności procesowych, wbrew obowiązującym regułom, by nie doszło do ujawnienia faktu wszczęcia śledztwa, a następnie postawienia zarzutów oskarżonemu K. U. (2) m.in. dotyczących podżegania do pobicia sędziego referenta, który prowadził jego sprawę. Samo zachowanie prokuratora jest bez wpływu na ocenę bezstronności sędziego referenta w sprawie XVIII K 183/20, bo przecież to nie sędzia referent prowadzi czynności postępowania przygotowawczego w innej sprawie, do jakiej nie ma dostępu.

21. Należy zatem rozważyć czy prowadzenie równoległego postępowania, w którym podejrzanym o czyn, jaki miał być popełniony na szkodę sędziego, jest oskarżony w sprawie prowadzonej przez tego sędziego, jest okolicznością o jakiej mowa w art. 41§1 k.p.k. wywołującą uzasadnioną wątpliwość dotyczącą bezstronności tego sędziego w sprawie, w której właśnie tenże podejrzanym jest oskarżonym. Źródłem podnoszonych tego rodzaju wątpliwości jest przekonanie, że tego rodzaju okoliczność takie wątpliwości wywołuje, bo sędzia mógłby wykorzystać swoją pozycję procesową do zaszkodzenia oskarżonemu z uwagi na to, że jest stroną postępowania przygotowawczego, w którym tenże oskarżony jest podejrzanym.

22. Ocenę takiej sytuacji należy przeprowadzić najpierw z perspektywy Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziego (Uchwała Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 13.01.2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych). Jak wynika z §10 Zbioru Zasad sędzia powinien unikać zachowań, które mogłyby podważyć zaufanie do jego niezawisłości i bezstronności. Z perspektywy takiego nakazu stwierdzić należy, że sędzia nie miał żadnego wpływu na sytuację, jaka powstała na styku tych dwóch postępowań sądowego i przygotowawczego. Była to sytuacja niezależna od sędziego, że pozyskane zostały procesowo informacje o tym, że oskarżony K. U. (2) podlegał do jego pobicia. Sędzia nie uczynił nic co by te wątpliwości mogło wywołać. Nie miał on zresztą żadnej wiedzy na temat okoliczności popełniania czynu zarzucanego K. U. (2). Dowód z zeznań sędziego nie mógłby zostać wykorzystany dla ustalania sprawstwa tej osoby i nie mógłby mieć wpływu na treść wydanego orzeczenia. Jeżeli zatem źródłem tych wątpliwości co do bezstronności sędziego upatrywać to wyłącznie w obiektywnej sytuacji prowadzenia tych dwóch postępowań, w których K. U. (2) jest stroną a sędzia Andrzej Krasnodębski jest również stroną jako pokrzywdzony w jednym z nich oraz jako samodzielnie prowadzący sprawę sędzia w drugiej.

23. Nie można jednak tej sytuacji postrzegać w inny sposób jak poprzez wymóg zachowania przez sędziego standardów oczekiwanych od niego przez społeczeństwo. W tym zakresie również należy odwołać się do postanowień Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziego, w którym w § 2 i 3 stwierdza się, że sędzia powinien zawsze kierować się zasadami uczciwości, godności, honoru, poczuciem obowiązku oraz przestrzegać dobrych obyczajów, a sędziemu nie wolno wykorzystywać swego statusu i prestiżu sprawowanego urzędu w celu wspierania interesu własnego lub innych osób. Postanowienia te określają pewien standard postępowania sędziego i wedle tego standardu powinno się oceniać ryzyka dla zachowania bezstronności sędziego w omawianej na gruncie niniejsze sprawy sytuacji. Wreszcie co najważniejsze od sędziego należy wymagać, co już jest fundamentem oczekiwanego społecznie standardu postępowania, że stosować się on będzie do zasady domniemania niewinności. Nie jest niczym nietypowym gdy przyjmie się, że sędzia omawianą sytuację oceniał będzie z zachowaniem zasady domniemania niewinności oskarżonego, bo przecież wczesny tok tego postępowania dopiero ma wymuszać weryfikację zebranych dowodów. Nie jest przecież wykluczone w okolicznościach tej sprawy, że zeznania świadków okażą się fałszywym pomówieniem składanym dla osiągnięcia korzyści procesowych przez osobę, która je składa. Sytuacja byłaby dla realizacji zadań wymiaru sprawiedliwości szkodliwa gdyby wskutek fałszywego pomówienia i dla osiągnięcia bezprawnych korzyści procesowych sędzia zostałby wyłączony od rozpoznania sprawy, bo finalnie okazałoby się, że oskarżony nie dopuścił się żadnego czynu na szkodę referenta sprawy. Sytuacja taka nie powinna zatem wywoływać po stronie sędziego uprzedzeń jeżeli ma on ustawowy obowiązek jako przedstawiciel władzy sądowniczej stosować się do zasady domniemania niewinności.

24. Tak jak wskazano przyczyną rozważań nad występowaniem wątpliwości dotyczących bezstronności sędziego jest obiektywna sytuacja równoległego toku dwóch postępowań i dla weryfikacji takiej sytuacji odwołać się należy również do obiektywnych standardów postawy zawodowej sędziego. W ocenie sądu odwoławczego mając na uwadze standardy etyczne, jakie powinien reprezentować sędzia nie należy zakładać, że sprzeniewierzy się on takim zasadom w omawianej sytuacji. Zachowanie tych standardów, jakie może być oczekiwane od sędziego, gwarantuje również zdolność do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości przy realizacji wymogów dotyczących bezstronności sędziego.

25. Opisywaną sytuację należy jednocześnie odróżnić od tych, które rzeczywiście mogłyby wywoływać uzasadnione wątpliwości dotyczące bezstronności sędziego, a których źródłem byłyby osobiste spostrzeżenia sędziego dotyczące sprawcy czynu, jaki miał być popełniony na jego szkodę. Oczywiście z tej perspektywy byłaby sytuacja gdyby sędzia padł ofiarą zamachu i jego zeznania miałyby posłużyć do identyfikacji sprawcy. Wówczas odwołując się do wskazań doświadczenia życiowego, nie byłoby racjonalne przyjąć, że sędzia mógłby w oderwaniu od emocji wywołanych zdarzeniem, w jakim uczestniczył, bezstronnie prowadzić sprawę wobec osoby, którą rozpoznał jako sprawcę czynu popełnionego na jego szkodę. Podobnie w przypadku złożenia zeznań, których treść świadczyła o przekonaniu sędziego na temat osoby sprawcy, nie można byłoby zakładać, że byłby on w stanie się uwolnić od negatywnych, naturalnych odczuć wobec sprawcy czynu, w toku postępowania prowadzonego wobec tej osoby. W tych jednak przytoczonych przypadkach mamy do czynienia z aktywnością sędziego, która przełamuje zasadę domniemania niewinności. Nierozumne byłoby wymagać od sędziego zachowania zasady domniemania niewinności i uwolnienia się od negatywnego nastawienia wobec oskarżonego w sytuacji gdy sędzia jest przekonany, że osoba ta dopuściła się przestępstwa na jego szkodę, a jego zeznania stanowią dowód sprawstwa tej osoby. Podobnie w przypadku różnorodnych postępowań cywilnych, administracyjnych wynikających ze sporów, w które sędzia jest także zaangażowany emocjonalnie, naturalne negatywne odczucia wobec przeciwnika procesowego wykluczają, by sędzia prowadził sprawę, której rozstrzygnięcie może wpłynąć na prawa i wolności osobiste jego adwersarza. Tenże adwersarz ma prawo wymagać, by sędzia, który prowadzi taką sprawę był wolny od uprzedzeń, jakich źródłem może być spór jaki ich dzieli.

26. W niniejszej sprawie oskarżony K. U. (2) oczywiście neguje, by brał udział w popełnieniu czynu na szkodę sędziego. W szeregu pism procesowych kwestionuje wiarygodność świadków, którzy go pomówili go w sprawie Prokuratury Okręgowej W.-P. w (...).04.2021 r. PO I Ds. 160.2020. Tego rodzaju stanowisko oskarżonego nie daje powodu sędziemu, by odstąpić od stosowania zasady domniemania niewinności. Sam sędzia w związku ze sprawą prowadzoną przez prokuratora wobec oskarżonego nie powziął też bezpośrednio żadnych wiadomości na temat sprawstwa oskarżonego. Nie jest źródłem informacji na ten temat. Nie ma żadnego osobistego powodu, który mógłby kształtować jego psychiczne nastawienie do oskarżonego, by uważać, że dopuścił się on czynu na jego szkodę. Jedyną przyczyną jaka wywołała konieczność rozważań nad bezstronnością sędziego jest niezależna od niego sytuacja, prowadzenia dwóch równoległych postępowań. W ocenie sądu odwoławczego brak osobistego zaangażowania sędziego we wszczęcie postępowania przygotowawczego wobec konkretnej osoby nie daje podstawy do uznania, że nie dochowa on w swojej postawie zawodowej zasadzie domniemania niewinności. Zrozumiałe jest, że sędzia zainteresowany będzie ustaleniem czy doszło do usiłowania popełnienia przestępstwa, którego miał być ofiarą, ale przecież z pewnością nie będzie zainteresowany tym, by odpowiedzialność za taki czyn poniosła osoba niewinna. Wobec stanowiska oskarżonego oraz braku zaangażowania sędziego w dowodowe wykazanie sprawstwa podejrzanego nie ma powodu, by uważać, że sędzia nie będzie w toku postępowania sądowego prowadzonego z jego udziałem, kierować się zasadą domniemania niewinności.

27. K. U. (2) i jego obrońca w szeregu pism procesowych eksponowali tego rodzaju okoliczności, w kontekście oceny bezstronności sędziego, które w zamierzeniu miały pozbawić sąd zdolności do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości. Okoliczności te nie miały na celu zapewnienie oskarżonemu prawa do bezstronnego sądu, ale miały na celu oddalenie perspektywy pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej. Przecież oskarżony nie jest jedyną stroną procesu i również pozostałe mają prawo wymagać, że będzie realizowane ich konstytucyjne prawo do sądu. Mają takie samo prawo jak oskarżony by ich sprawę rozstrzygnął bezstronny sędzia. Jakże szkodliwy społecznie

obraz sądu powstanie jeżeli sędzia wyłączyłby się od rozpoznania sprawy, albo zostałby wyłączony z tego powodu, że pozyskane zostały informacje, które dopiero mają zostać zweryfikowane, a z których wynika, że oskarżony w tej sprawie podjął działania, które miały zakłócić tok procesu i zapobiec wydaniu wobec niego skazującego wyroku, a pokrzywdzonym przeszkodzić w dochodzeniu ich uzasadnionych roszczeń. Byłoby to świadectwem tego, że sędzia nie udźwignął wyzwania bezstronności, a sąd okazał uległość wobec tych, którzy stanowią zagrożenie dla wartości wolnego społeczeństwa. Niezależnie bowiem od tego czy ostatecznie potwierdzą się zarzuty stawiane K. U. (2) to w przypadku jego uniewinnienia od czynów zarzucanych mu w toku sprawy już zawisłej przed sądem, okazałoby się, że wskutek kłamstw i manipulacji oraz fałszywego pomówienia ze strony kryminalistów doszło do niesłusznego oskarżenia niewinnego człowieka, a co mogło się stać przyczyną zakłócenia innego procesu.

28. Prowadzone rozważania uwzględniają oczywiście fakt, że opisywane okoliczności nie zostały ujawnione w toku przewodu sądowego w sprawie XVIII K 183/20. Podniesione zostały po wydaniu wyroku i nawet po złożeniu apelacji przez strony procesu z założeniem, że ich ujawnienie w trakcie procesu przed sądem pierwszej instancji powinno doprowadzić do wyłączenia od rozpoznania sprawy sędziego Andrzeja Krasnodębskiego i już niezależnie czy z inicjatywy stron czy samego sędziego. Zdaniem sądu odwoławczego okoliczności te nie powinny stanowić powodu do wyłączenia sędziego z przyczyn powyżej opisanych. Odwołując się jeszcze raz do fragmentu cytatu z monografii W. J. sąd odwoławczy podjął starania, by problem bezstronności sędziego rozważyć nie wyłącznie na poziomie interesów oskarżonego, ale również w optyce koniecznych do wypełnienia funkcji trzeciej władzy, dla których realizacji istotne jest zapewnienie zdolności do wykonywania zadań wymiaru sprawiedliwości. W ocenie sądu apelacyjnego uwzględnienie również takiej niezbędnej perspektywy przyczyni się do budowania społecznego zaufania do sądów, które powinny być bezstronne, ale nie bezbronne w ochronie wartości wolnego społeczeństwa.

29. Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia z urzędu w trybie art. 440 k.p.k. okoliczności podnoszonych przez oskarżonego K. U. (2) i jego obrońcę w zakresie dotyczącym oceny bezstronności sędziego, jako przyczyn uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji tym bardziej sąd odwoławczy nie znalazł powodów, by taką przyczynę upatrywać w kwestionowanej bezstronności prokuratora, bo nie ma to znaczenia dla oceny wyroku sądu pierwszej instancji, który przecież został wydany po naradzie, ale bez tego prokuratora w niej udziału. Dodać też należy, że sytuacja prokuratora o tyle była odmienna od sędziego, że z uwagi na to, iż jest małżonkiem pokrzywdzonej (oskarżony K. U. (2) miał również podlegać do zabójstwa żony prokuratora Radosława Cieślińskiego) podlegał on wyłączeniu z mocy prawa od prowadzenia takiej sprawy na podstawie art. 40§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 47§1 k.p.k., a co uzasadniało również przeniesienie jej do innej jednostki organizacyjnej prokuratury. Dlatego wywody obrońcy oskarżonego na ten temat (7880-7881/38) nie przystają do sytuacji, jaka została przez sąd odwoławczy omówiona.

30. Wreszcie na koniec tych uwag oczyszczających przedpole rozważań dotyczących zarzutów apelacyjnych odnieść się należy do okoliczności podniesionych już bezpośrednio przed ostatnimi rozprawami odwoławczymi, a związanych z informacjami, jakie oskarżony K. U. (2) i jego obrońca powzięli przy zapoznaniu się z aktami śledztwa w jego sprawie prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową W.-P. w W. PO I Ds. 160.2020 ((...)- (...)). Wynika z nich, że wobec oskarżonego i jego obrońców w sprawie XVIII K 183/20 na ostatnim etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji prowadzona była kontrola operacyjna wskutek której zarejestrowane zostały rozmowy obejmujące tajemnicę obrończą i z których to rozmów sporządzone zostały stenogramy stanowiące materiał dowodowy w sprawie przekazanej z aktem oskarżenia do Sądu Okręgowego w Warszawie i zarejestrowanej pod sygn. akt VIII K 100/22.

31. Obrońca oskarżonego K. U. (2) wbrew dyspozycji art. 178 pkt 1) k.p.k. i 226 k.p.k. usilnie, nawet po zamknięciu przewodu sądowego przed sądem apelacyjnym domagała się przeprowadzenia dowodu z nagrań i stenogramów z tych nagrań zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej prowadzonej na etapie postępowania przed sądem okręgowym oraz w trakcie postępowania międzyinstancyjnego w niniejszej sprawie, a obejmujących tajemnicę obrończą ((...)- (...), (...)- (...)). Wniosek w tym zakresie został oddalony przez sąd odwoławczy ((...)- (...)). Przytoczone przepisy w tym zakresie mają zdecydowany charakter i odstępstwem dla ich zastosowania nie może być również treść art. 168a k.p.k. Jak wynika także z art. 15f pkt 1) ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji w przypadku, gdy materiały, uzyskane w trakcie kontroli operacyjnej zawierają informacje, o których mowa w art. 178 Kodeksu

postępowania karnego, Komendant Główny Policji, Komendant CBŚP, Komendant BSWP, Komendant CBZC albo komendant wojewódzki Policji zarządza ich niezwłoczne, komisyjne i protokolarne zniszczenie. Nie jest celem sądu odwoławczego doszukiwać się przyczyn wykorzystania takich materiałów wbrew treści zakazów dowodowych w innym postępowaniu. Na potrzeby niniejszego postępowania i wywodów obrońcy stwierdzić jedynie należy, że fakt podsłuchiwania oskarżonego i jego obrońcy w czasie prowadzenia postępowania przed sądem pierwszej instancji nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przez sąd odwoławczy. Nadużyciem jest bowiem sugerowanie, że sędzia referent w sprawie przed sądem okręgowym miał dostęp do materiałów z kontroli operacyjnej obejmującej rozmowy między oskarżonym i jego obrońcą i mógł je wykorzystać przy dokonywaniu czynności procesowych w sprawie XVIII K 183/20 (8210/39). Zwrócić chociażby należy na fakt, że przesłuchanie sędziego nastąpiło już po czasie tych rozpraw, jakie się nie odbyły, a wyznaczone zostały w pierwotnym zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy głównej. Perspektyw przesłuchania nie mogła mieć wpływu na zakończenie procesu, jeżeli te dodatkowe rozprawy mogły się odbyć przed tym przesłuchaniem. To również świadczy o tym, że sędzia nie miała żadnego dostępu do tych informacji i nie kierował się planami obrońców i oskarżonego, ani tokiem innego postępowania przy zamknięciu przewodu sądowego. Sąd który zarządza kontrolę operacyjną na wniosek właściwych podmiotów nie prowadzi takiej kontroli i nie ma technicznych możliwości dostępu do takich informacji. Przekazanie relacji z takich rozmów sędziemu referentowi odbyłoby się z naruszeniem przepisów dotyczących informacji niejawnych i mogłoby wyczerpywać znamiona czynu zabronionego. Nie ma żadnego powodu uważać, że do takiego zdarzenia doszło, a stąd dywagacje obrońcy w tym zakresie uznać należy za pozbawione dla niniejszej sprawy znaczenia.

1.3. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.1. Granice zaskarżenia

1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.3. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.4. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. U. (2)	Czyny z pkt od I do XII a/o Jednoczesne z postępowaniem przed Sądem Okręgowym w Warszawie XVIII K 183/20 prowadzenie śledztwa dotyczącego podżegania przez K. U. (2) do zabójstwa P. Ł. (1), J. C. – żony prokuratora Radosława	materiały ze śledztwa PO I Ds. 257/2020, PO I Ds. 190.2020 i PO I Ds. 160.2020 Prokuratury Okręgowej W.-P. w W.	(...)- (...), (...)- (...), 7510 - (...), (...)- (...)

		Cieślińskiego i spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u A. K. – sędziego referenta sprawy XVIII K 183/20.		
2.1.1.2.	K. U. (2)	Czyny z pkt od I do XII a/o Złożenie zeznań przez A. O. 21 i 22.10.2020 r. i przez T. D. 11 i 14.12.2020 r. na okoliczność podżegania ich przez K. U. (2) do popełniania przestępstwa.	Protokoły przesłuchań świadków A. (...)	(...)- (...), (...)- (...)
2.1.1.3.	K. U. (2)	Czyny z pkt od I do XII a/o Fakt złożenia zeznań 26.02.2021 r. przez sędziego referenta sprawy XVIII K 183/20 prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie PO I Ds. 190.2020 Prokuratury Okręgowej W.-P. w W..	Protokół przesłuchania A. K.	(...)- (...)
2.1.1.4.	K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Z. L. (1), Ł. G. (1)	Czyny z pkt IV, XIV, XX, XXVII, XXX, XXXIV Brak zarządzonej kontroli operacyjnej w odniesieniu do czynu polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego	Materiały niejawne uzyskane z Sądu Okręgowego w Warszawie	

		<p>mieniu w wielkich rozmiarach w postaci pożaru w budynku przy ul. (...) w W. oraz brak zarządzonej kontroli operacyjnej w stosunku do Ł. G. (1) jak też brak decyzji procesowej prokuratora podjętej w trybie art. 168b k.p.k. w odniesieniu do tego czynu i tej osoby.</p>		
2.1.1.5.	K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Z. L. (1), Ł. G. (1)	<p>Czyny z pkt IV, XIV, XX, XXVII, XXX, XXXIV</p> <p>(...) S.A. decyzją z 19.12.2019 r. przyznało (...) sp. z o.o. kwotę 232 755,50 zł z tytułu odszkodowania za oczyszczanie mienia (substancji budowlanej) po pożarze (prace restytucyjne) w związku z pracami wykonanymi przez (...) sp. z o.o. W pozostałym zakresie, w jakim (...) sp. z o.o. wykonała prace związane z oczyszczeniem wyposażenia odszkodowanie nie zostało przyznane, ponieważ własność tego wyposażenia nie została potwierdzona.</p> <p>(...) S.A. decyzją z 21.02.2020 r. odmówiło (...)</p>	Kopia elektroniczna akt szkodowych	7123a/35

sp. z o.o. wypłaty odszkodowania z tytułu uszkodzonego mienia w związku z nakładami inwestycyjnymi poniesionymi przez najemcę budynku przy ul. (...) w (...) Sp. z o.o., na jego ulepszenie i adaptację dla potrzeb prowadzenia działalności gospodarczej. (...) S.A. szkoda w zakresie nakładów inwestycyjnych powinna być likwidowana z polisy najemcy budynku. W ramach umowy ubezpieczenia zawartej z (...) sp. z o.o. odszkodowanie mogło obejmować wyłącznie szkody w samej substancji budynku, jego elementach konstrukcyjnych.

Decyzją z 19.06.2020 r. (...) S.A. przyznało także (...) sp. z o.o. odszkodowanie w zakresie utraconego czynszu w kwocie 127 934,59 zł netto.

Wyplacone przez (...) S.A. (...) sp. z o.o. odszkodowanie nie objęło wydatków poniesionych przez ww. podmiot oraz (...) Sp. z o.o. udokumentowanych

		fakturami złożonymi na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji (2626-2814/14).		
2.1.1.6.	K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Z. L. (1), Ł. G. (1)	Spowodowany w budynku przy ul. (...) w W. z 15 na 16.09.2019 r. pożar doprowadził do zniszczenia i uszkodzenia ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o.	Opinia pisemna i ustna biegłego z zakresu (...)	(...)- (...), (...)- (...)
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	K. U. (2)	Czyny z pkt I i V a/o. Niepopelnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.	protokoły przesłuchań P. Ł. (1) i G. G. (1) ze sprawy PO I Ds. 23.2016 Prokuratury Okręgowej w Radomiu	(...)- (...)

2.1.2.2.	K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), W. S. (1)	Czyny I, XII, XVIII, XXIV, XXV a/o. Niepełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów	wyjaśnienia i zeznania M. B.	(…)- (…), 1923- (…), (…)- (…)
Informacja Wydziału Konwojowego KSP z 5.10.2021 r., karta historii rozmieszczenia, informacja (…) W-wa I z kopią książki ewidencji osób	(…)- (…), (…)- (…)			
2.1.2.3.	K. U. (2)	Czyny z pkt od I do VI od IX do XI a/o Niepełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu czynów.	Dokumentacja lekarska	7390- (…), (…)- (…)
2.1.2.4.	Ł. G. (1)	Czyn z pkt XXXIV a/o Zaciągnięcie zobowiązania przez Ł. G. (1) u W. S. (3) w 2018 r., zły stan psychiczny oskarżonego w 2018 r. i ukrywanie się przez Ł. G. (1) przed W. S. (3), działanie w dniu zatrzymania oskarżonego w błędnym przekonaniu, że osoba uderzająca w drzwi to W. S. (3), wywieranie wpływu przez W. S. (3) na treść postawy	zeznania E. G. i A. J.	(…)- (…)

		procesowej Ł. G. (1) i treść jego wyjaśnień, stosowanie gróźb przez W. S. (3) w stosunku do Ł. G. (1), podjęcie próby samobójstwa przez Ł. G. (1) z obawy przed W. G., wysyłanie paczek przez A. J. do aresztu śledczego dla W. S. (3).		
2.1.2.5.	K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Z. L. (1), Ł. G. (1)	Czyny z pkt IV, XIV, XX, XXVII, XXX, XXXIV Wartość szkody poniesionej przez (...) sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. wskutek pożaru w budynku przy ul. (...) w W. obejmująca faktury złożone przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych za pismem z 17.03.2022 r.	faktury	(...)- (...)

1.5. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	materiały ze śledztwa PO I Ds. 257/2020, PO I Ds. 190.2020 i PO I Ds. 160.2020 Prokuratury Okręgowej W.-P. w W.	Dowód z tych dokumentów dopuszczono z urzędu, ale również w szeregu pismach procesowych oskarżonego K. U. (2) i jego obrońcy odwoływano się do

		<p>ich treści. Fakt jednoczesnego z postępowaniem przed Sądem Okręgowym w Warszawie XVIII K 183/20 prowadzenia śledztwa dotyczącego podżegania przez K. U. (2) do zabójstwa P. Ł. (1), J. C. – żony prokuratora Radosława Cieślińskiego i spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u A. K. – sędziego referenta sprawy XVIII K 183/20 miał charakter bezsporny w niniejszej sprawie.</p>
2.1.1.2	<p>Protokoły przesłuchań świadków A. (...)</p>	<p>Dowód z tych protokołów został dopuszczony wyłącznie po to, by wskazać na dynamikę postępowań, których przedmiotem były czyny, jakie później stanowiły przedmiot postanowienia o przedstawieniu zarzutów oskarżonemu K. U. (2) z 20.04.2021 r. w sprawie Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. PO I Ds. 160.2020. Sąd odwoławczy nie oceniał wiarygodności depozycji tych świadków i stąd nie było potrzeby ich bezpośrednie przesłuchania na rozprawie. Istotne było jedynie w jakim czasie i na jakie okoliczności zeznania swoje osoby te złożyły.</p>
2.1.1.3	<p>Protokół przesłuchania A. K.</p>	<p>Dowód z protokołu przesłuchania świadka został dopuszczony wyłącznie w tym zakresie, w jakim stanowi on dowód tego kiedy i w jakiej sprawie osoba ta w charakterze świadka została przesłuchana. Przedmiotem dowodu nie były zeznania tej osoby. Dowód ten miał wskazać na jakim etapie czynności prowadzonych w sprawie XVIII K 183/20 Sądu Okręgowego w Warszawie został przesłuchany sędzia referent tej sprawy i tylko dla wykazania tej okoliczności dowód ten został przeprowadzony.</p>

2.1.1.4	Materiały niejawne uzyskane z Sądu Okręgowego w Warszawie	<p>Materiały niejawne w postaci postanowień o zarządzeniu i przedłużeniu kontroli operacyjnej kryptonim R. wraz z odpowiednimi wnioskami KSP nr 875/19/W 755/19/W 764/19/W 734/19/W 786/19/W 844/19/W 860/19/W 861/19/W 717/19/W 759/19/W dołączone zostały do akt niniejszej sprawy w związku z uwzględnieniem wniosków dowodowych z pkt X. 14 i 15 apelacji obrońców oskarżonego K. U. r.pr. H. M. i r.pr. A. M. (str. 20), obrońcy oskarżonego K. U. adw. B. J. zawarty na str. 5 apelacji tiret 5 oraz z pkt VII. ppkt. 4. apelacji obrońcy D. A. (str. 11), z pkt 1 i 2 pisma procesowego oskarżonego K. U. ((...), (...)), z pkt b) 1. pisma procesowego oskarżonego K. U. z 23.09.2021 r. ((...)). Nie będzie ujawnieniem treści informacji niejawnych stwierdzenie, że postanowienia na podstawie, których prowadzona była kontrola operacyjna w trakcie, której zarejestrowano rozmowy, z jakich stenogramy dołączono do akt sprawy, po usunięciu z nich klauzuli tajności, nie dotyczyły czynu polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach w postaci pożaru w budynku przy ul. (...) w W. oraz nie dotyczyły Ł. G. (1). Wnioski o zarządzenie kontroli operacyjnej nie wskazywały na to, że ma ona obejmować czyn o kwalifikacji prawnej z art. 163 § 1 pkt 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albo czyn o odmiennej kwalifikacji prawnej, ale tożsamy z takim z tego rodzaju zdarzeniem. Autentyczność tych materiałów nie była kwestionowana.</p>
---------	---	--

2.1.1.5	Kopia elektroniczna akt szkodowych	<p>Dowód z dokumentów z akt szkodowych dopuszczony został wskutek uwzględnienia wniosek oskarżonego K. U. nadanego 6.09.2021 r. (...). Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Dla sądu odwoławczego informacje zawarte w aktach szkodowych potwierdzały fakt pożaru w budynku przy ul. (...) w W.. Informacje, jakie dotyczyły wypłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń nie miały jednak znaczenia dla ustalenia wartości szkody poniesionej przez oskarżycieli posiłkowych, ponieważ odszkodowanie to obejmowało przede wszystkim wydatki poniesione na wynagrodzenie dla spółki z o.o. (...), która zajmowała się oczyszczaniem budynku po pożarze. Wystawione przez tą spółkę faktury nie zostały jednak przedstawione przez oskarżyciela posiłkowego na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji, a dopiero przed sądem odwoławczym (...)- (...). Z uwagi na zakres zaskarżenia wyroku faktury te nie mogły stanowić podstawy ustaleń sądu odwoławczego, gdyż po pierwsze oskarżyciel posiłkowy zaskarżył wyrok sądu okręgowego wyłącznie w zakresie kary, a nadto wniosek o przeprowadzenie dowodu z tych faktur oskarżyciel posiłkowy mógł złożyć na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji czego nie uczynił mimo takiej możliwości. Ponadto wskazać należy, że jak wynikało z akt szkodowych odszkodowanie to z uwagi na zakres polisy ubezpieczeniowej wypłacone zostało w znacznie ograniczonym zakresie nieobejmujących wszystkich wydatków poniesionych przez pokrzywdzonych z tytułu</p>
---------	------------------------------------	---

		przywrócenia stanu budynku sprzed pożaru.
2.1.1.6	Opinia pisemna i ustna biegłego z zakresu (...)	<p>Dowód z opinii biegłego dopuszczony został celem ustalenia jaką szkodę wskutek pożaru w budynku przy ul. (...) w W., jaki miał miejsce z 15 na 16.09.2019 r., w zakresie dotyczącym nieruchomości i ruchomości znajdujących się wewnątrz budynku, stanowiących własność poszkodowanych, ponieśli (...) sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., uwzględniając wnioski dowodowe z pkt X.1. apelacji obrońców oskarżonego K. U. r.pr. H. M. i r.pr. A. M. (str. 20), z pkt 21 pisma procesowego oskarżonego K. U. ((...)) oraz z pkt III.6 pisma procesowego oskarżonego K. U. nadanego 20.12.2021 r. ((...)).</p> <p>Przyjęta przez sąd odwoławczy wartość szkody spowodowanej przypisanym oskarżonym przestępstwem jest odmienna od ustalonej przez sąd pierwszej instancji. Różnice wynikają z następujących przyczyn. Przede wszystkim szkoda w wyroku sądu odwoławczego została wyrażona w wartościach netto, a nie brutto. W razie wypłaty odszkodowania pokrzywdzony nie ma obowiązku opłacenia podatku VAT, a zatem jeżeli szkoda obejmuje poniesione przez pokrzywdzonych wydatki udokumentowane fakturami VAT to odszkodowanie powinno obejmować wyłącznie te wartości z tych faktur, które nie obejmowały wartości podatku VAT. Pokrzywdzeni dokonując opłat za towary i usługi określone tymi fakturami oczywiście opłacili także podatek VAT tymi fakturami objęty, ale w związku z tym, że stanowił on tzw. podatek naliczony mogli oni odliczyć go od podatku należnego.</p>

Drugim powodem jest fakt, że przy ustaleniu wartości szkody nie została uwzględniona szkoda wynikająca z uszkodzenia i zniszczenia ruchomości. Sąd okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń dotyczących rozmiarów szkody w tym zakresie, a powodem tego był fakt, że z żadnych dokumentów nie wynikało precyzyjnie jakie ruchomości uległy zniszczeniu albo uszkodzeniu i w jakiej części. Jak wynikało ze stanowiska biegłego nie dysponował on dokumentem w postaci spisu wyposażenia jakie uległo zniszczeniu i dlatego nie była możliwa wycena szkody w tym zakresie (...). Ponadto sąd nie dysponował również żadnymi dokumentami, z których wynikałoby jaki podmiot za jakie kwoty zakupił określone ruchomości, które uległy zniszczeniu, bądź uszkodzeniu w następstwie pożaru. Dla orzeczenia odpowiedniego odszkodowania konieczne było ustalenie, który z podmiotów był właścicielem takich ruchomości, bo tylko ich właściciel mógł zostać uznany za pokrzywdzonego przypisanym oskarżonym przestępstwem. Wskutek zniszczenia określonych ruchomości szkodę ponosił ich właściciel. Takich dokumentów oskarżyciele posiłkowi nie przedstawili.

Kolejnym powodem przyjęcia innej wartości szkody niż w zaskarżonym wyroku była weryfikacja faktur złożonych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na etapie postępowania sądowego przed sądem okręgowym dokonanych przez biegłego. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego niektóre z tych faktur, jakie przyjął sąd pierwszej instancji za podstawę

ustalenia wartości poniesionej przez pokrzywdzonych szkody, nie była związana szkodą poniesioną w wyniku pożaru ((...)- (...)). Faktury te nie zostały uwzględnione przy ustaleniu wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych.

Wartość szkody przyjęta przez sąd odwoławczy różniła się jednak także od tej jaką ustalił biegły. Złożyły się na to dwa powody. Pierwszy związany był omyłką, do jakiej doszło na k. 47 opinii ((...)), gdzie błędnie wbrew zapisom w tabelach opinii o nr. (...).3. i 7.4. ((...), (...)) przypisano spółkom (...) i F. (...) odwrotnie wartości szkody, a co na rozprawie odwoławczej sprostował biegły ((...)). Wartość 571 226,74 zł netto powinna zostać przypisana (...) Sp. z o.o., a wartość 2 308 531,62 zł netto powinna być przypisana (...) Sp. z o.o. Wartości, jakie przyjął jednak sąd odwoławczy w wyroku są niższe, albowiem biegły przy ustaleniu wartości wydatków poniesionych przez (...) Sp. z o.o. na przywrócenie stanu przed pożarem uwzględnił również faktury wystawione przez (...) Sp. z o.o., które nie były uwzględnione przez sąd okręgowy przy ustaleniu rozmiarów poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, bo zresztą tymi fakturami nie dysponował. Dlatego wartość szkody poniesionej przez (...) Sp. z o.o. przypisana przez biegłego w opinii została pomniejszona przez wartość faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o. Kierując się treścią art. 434§1 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. sąd odwoławczy nie mógł w szerszym zakresie ustalić rozmiarów szkody, uwzględniając te faktury, niż uczynił to sąd okręgowy, któremu takie faktury wcześniej oskarżyciel posiłkowy nie przedstawił.

Sąd odwoławczy opinię biegłego M. M. (2) pisemną i ustną uznał za jasną i pełną. Opinia ta została wykonana po długim czasie od pożaru w budynku przy ul. (...) w W. i biegły mógł dysponować jedynie informacjami, jakie pozyskane zostały z czynności, które dokonywane były przez inne niż on podmioty, a związane z ustaleniami dotyczącymi zakresu szkody powstałej wskutek pożaru. Wykonane prace w budynku po pożarze oraz późniejsza prowadzona w nim działalność powodują, że na dzień sporządzania opinii nie było możliwe odtworzenie stanu budynku od razu po pożarze. Dlatego też dokumentami, które umożliwiały określenie zakresu uszkodzeń spowodowanych pożarem były w szczególności protokół oględzin miejsca pożaru (40-42/1), operat szacunkowy nieruchomości gruntowej zabudowanej z 23.10.2019 r. (692-765/4) oraz akta szkodowe pozyskane z (...) W. obejmujące również informacje z oględzin budynku przy ul. (...) w W.. Przydatne okazały się również wykorzystane przez biegłego dokumenty dotyczące kosztów remontu budynku i jego wykończenia przed pożarem ((...)- (...)).

Dla oceny opinii sąd przyjął pewne fakty, które w sprawie albo miały charakter bezsporny, albo nie budziły wątpliwości w świetle wskazań doświadczenia życiowego, bo nie zostały ujawnione informacje, które mogłyby sprzeciwić się przyjęciu takich okoliczności za podstawę ustaleń. Po pierwsze za bezsporny należało uznać fakt, że w budynku przy ul. (...) w W. spowodowano pożar, a w

związku z tym konieczne było dla przywrócenia stanu sprzed pożaru poniesienie przez pokrzywdzonych określonych nakładów. Po drugie otwarcie klubu (...) w budynku przy ul (...) miało nastąpić 26.09.2019 r., a więc 10 dni po dniu pożaru, co oznacza, że na czas tego zdarzenia musiały zostać w nim wykonane wszystkie prace remontowe, albo musiały zostać wykonane w znacznej części. Niezbędne prace jakie jeszcze mogły pozostać do wykonania dla komercyjnego wykorzystania budynku mogły, więc jedynie polegać na czynnościach zamykających prace remontowe oraz na wniesieniu wyposażenia, mebli i innych ruchomości oraz ich montażu. Jeżeli zatem przedmiotem faktur, które stały się podstawą ustaleń dotyczących rozmiarów szkody, były prace o charakterze remontowym, które zazwyczaj poprzedzają tego rodzaju ostatnie czynności związane z oddaniem lokalu do użytku oraz materiały, jakie są przy nich wykorzystywane, uznać należało, że taka konieczność pojawiła się tylko dlatego, iż uszkodzenia budynku po pożarze wymagały podjęcia takich robót. Nie ma żadnego powodu, by uważać, że pokrzywdzeni, po poniesieniu tak wielkich strat wskutek pożaru, skłonni byli ponieść wydatki, które nie byłyby konieczne do odtworzenia stanu sprzed pożaru celem jak najszybszego rozpoczęcia zaplanowanej działalności gospodarczej w budynku przy ul. (...). Przyjęcie odmiennego twierdzenia nie ma odzwierciedlenia w żadnym dowodzie i sprzeczne byłoby ze wskazaniami doświadczenia życiowego. Pokrzywdzeni nie mieli przecież żadnej gwarancji, że odzyskają poniesione dla przywrócenia stanu budynku sprzed pożaru,

wydatki czy to wskutek uzyskanego odszkodowania z zakładu ubezpieczeń czy też od sprawców przestępstwa. Dlatego zakres i rodzaj wydatków jakie pokrzywdzeni w tym zakresie ponieśli należało oceniać również z perspektywy racjonalnego zarządu własnym majątkiem, który opiera się na minimalizacji kosztów takich czynności. Nie ma powodu uważać, że pokrzywdzeni zgodzili się na zapłatę nierzetelnych faktur tylko dlatego, by sprawcy, których tożsamości przecież jeszcze nie znali, ponieśli większą dolegliwość z tytułu orzeczonego w przyszłości środka kompensacyjnego, a której ściążenie nie mogą być pewni.

Jak wynikało z opinii biegłego nie zostały wytworzone żadne dokumenty, które określiłyby procentowe, bądź metrażowe zestawienie instalacji, które wymagały naprawy celem przywrócenia stanu sprzed pożaru. Spis uszkodzeń, jakim dysponował biegły na podstawie wskazanych wyżej dokumentów nie był też na tyle dokładny, by zastosować do określenia wartości szkody techniki elementów scalonych bądź szczegółowych ((...)). Nie oznacza to oczywiście, że nie było możliwe ustalenie takich wartości i dlatego sposób jaki biegły wybrał dla ustalenia rozmiarów szkody polegał na analizie dokumentacji księgowej tj. treści faktur z perspektywy rodzaju robót i materiałów jakich dotyczyły oraz również ich zestawienia z umowami zawartymi z wykonawcami, które dokumentowały prace remontowe przed pożarem ((...), (...)). Jeżeli bowiem wykonawca określonych robót wykonywał je także po pożarze na podstawie zawartej wcześniej umowy można było

ustalić co stanowiło przedmiot robót odtworzeniowych ((...) – opinia biegłego). Dotyczyło to w szczególności spółki (...), która zawarła umowę z (...) Sp. z o.o. z 28.07.2017 r. na prace remontowe i aranżacyjne, a jednocześnie wykonywała również prace odtworzeniowe dotyczące instalacji poz. 16, 17 i 19 tabela 7.3. opinii ((...), (...)). Podobna sytuacja odnosiła się do firmy (...) Sp. z o.o. ((...), (...)).

Przesłuchanie biegłego na rozprawie odwoławczej nie dało podstaw, do uznania, że przyjęte przez biegłego rozumowanie było błędne. W odniesieniu do poszczególnych faktur, o jakie był pytany biegły wskazywał podstawy dla swoich wniosków odwołując się do stwierdzonych w oględzinach budynku po pożarze informacji na temat zakresu uszkodzeń. Ustna opinia biegłego nie dała sądowi odwoławczemu podstawy do zakwestionowania takich wniosków, bo też strony nie wskazały na żadne informacje z akt sprawy, które mogłyby podważyć rozumowanie biegłego. Nadto nie wskazały na żaden inny sposób ustalenia wartości szkody, który w bardziej rzetelny sposób pozwoliłby na ustalenie wartości szkody. W szczególności powodem dyskwalifikacji opinii nie mogły być okoliczności związane z wiekiem biegłego i jego doświadczeniami zawodowymi, bo zasadność wniosków opinii należy oceniać z perspektywy wskazań wiedzy i zasad prawidłowego rozumowania. Jeżeli w tym zakresie obrońcy nie byli w stanie podważyć wniosków opinii to odwoływanie się do okresu doświadczenia zawodowego przykrywało jedynie

		<p>brak w tym zakresie merytorycznych argumentów.</p> <p>Przy przyjęciu wyjściowych faktów, o jakich mowa była we wcześniejszej części rozważań, sąd odwoławczy uznał, że zgromadzone dowody oraz opinia biegłego na nich oparta, były wystarczające dla poczynienia ustaleń dotyczących wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych. Nie było potrzeby uzupełniania w tym zakresie postępowania dowodowego o dodatkowe dokumenty, czy też o dodatkowe czynności biegłego. W toku prowadzonego postępowania dowodowego nie zostały ujawnione żadne okoliczności, z których mogłoby wynikać, że pokrzywdzeni dokonali zapłaty za nierzetelne faktury, wbrew własnemu interesowi, wykraczając poza konieczne dla przywrócenia stanu budynku sprzed pożaru, wydatki. Nie było powodu zakładać, że wystawione faktury na rzecz pokrzywdzonych nie dokumentowały zdarzeń określonych w art. 106b ust. 1, pkt 1) ustawy z 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług. Dlatego też nie było w konsekwencji powodu, by poszukiwać i gromadzić inne dowody, na potwierdzenie tego czego dowód faktura ma stanowić.</p>
--	--	--

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>

2.1.2.1

protokoły przesłuchań P. Ł. (1) i G. G. (1) ze sprawy PO I Ds. 23.2016 Prokuratury Okręgowej w Radomiu

Dokumenty te dołączone zostały do akt sprawy na skutek uwzględnionego wniosku dowodowego z pkt X. 22 i 23 apelacji obrońców oskarżonego K. U. r.pr. H. M. i r.pr. A. M. (str. 23) oraz z pkt 8 pisma procesowego oskarżonego K. U. (...). Przedmiotem wniosków było wyłącznie dołączenie do akt sprawy tych dokumentów, bez wniosku o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów, albo przesłuchanie świadków celem odczytania im złożonych uprzednio zeznań. W związku z tym, że inicjatywa obrońców i oskarżonego ograniczyła się wyłącznie do tego, by fizycznie dokumenty te zostały nadesłane do niniejszej sprawy, czemu nie towarzyszył wniosek o ich ujawniania na rozprawie głównej, nie mogły one stanowić żadnego dowodu w sprawie, a zatem nie można było z ich treści wywodzić żadnych twierdzeń dotyczących przyczyn, jakie spowodowały ich włączenie do akt sprawy. Z urzędu stwierdzić też należy, że nie było dopuszczalne ujawnienie na rozprawie głównej treści zeznań świadków złożonych w trakcie przesłuchań, z których te protokoły zostały sporządzone, ponieważ P. Ł. (1) i G. G. (1) w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji odmówili składania zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. (...), (...). Z uwagi na to, że obu świadkom w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIII K 194/20, która prawomocnie nie zakończyła się do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, zarzucono czyny polegające na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. U. (2), a P. Ł. (1) również czyn popełniony we współdziałaniu z tym oskarżonym, a zarzucany mu w pkt

		<p>V a/o ((...) - (...)) odczytanie tych zeznań na rozprawie stanowiłoby naruszenie art. 186§1 k.p.k. Treść tych zeznań dotyczyła bowiem również ich relacji z oskarżonym K. U. (2).</p>
<p>2.1.2.2</p>	<p>wyjaśnienia i zeznania M. B., Informacja Wydziału Konwojowego KSP z 5.10.2021 r., karta historii rozmieszczenia, informacja (...) W-wa I z kopią książki ewidencji osób</p>	<p>Zeznania świadka uznano za niewiarygodne, albowiem w świetle dokumentów dotyczących jego zatrzymania i osadzenia nie został potwierdzony fakt wspólnego pozbawienia wolności z oskarżonym D. A. (1) 18 bądź 19.11.2019 r. Jak wynikało z jego relacji z etapu śledztwa miał on z oskarżonym przebywać w jednym pomieszczeniu w czasie ich zatrzymania i wówczas uzyskać informacje na temat grupy przestępczej, w jakiej oskarżony miał działać pod kierownictwem osoby o ps. (...) (ps. (...) U.). Niezależnie od treści wypowiedzi świadka dotyczących tego czym D. A. (1) w ramach grupy się zajmował i jakich czynów w ramach grupy się dopuścił, a co znalazło potwierdzenie w innych dowodach (posiadanie broni palnej, udział w zdarzeniach polegających na podpaleniu klubu i usiłowaniu rozboju w miejscowości G.) nie zostały potwierdzone innymi dowodami, a nawet dowody te temu przeczyły, źródła takich informacji. Wiadomości te miały bowiem pochodzić od D. A. (1), a dokumenty w postaci informacji na temat osób zatrzymanych i osadzonych świadczyły o tym, że świadek z oskarżonym nie był osadzony w policyjnie izbie zatrzymań. Jednoznacznie wynika to z informacji z (...) W-wa I ((...) - (...)) oraz z informacji z AŚ W-wa Bałółka dotyczącej osób, z jakimi osadzony był M. B. (7130- (...)) D. A. (1) zresztą został zatrzymany 13.11.2019 r., a 15.11.2019 r. zastosowano wobec</p>

niego tymczasowe aresztowanie (...), (...)- (...)), więc w dniach 18 i 19.11.2019 r. nie mógł ze świadkiem przebywać na komendzie Policji, bo był już wówczas tymczasowo aresztowany. Nie mógł zatem od D. A. (1) tych informacji otrzymać, a zatem złożył w tym zakresie fałszywe zeznania. Nie uwiarygodniła zeznań świadka również jego postawa na rozprawie odwoławczej 23.02.2022 r., ponieważ bezpodstawnie odmówił on złożenia zeznań, a co w konsekwencji wiąże się z uznaniem, że zataił on prawdę, nie ujawniając źródeł informacji jakie uprzednio podał.

Odmowa wiary wyjaśnieniom i zeznaniom świadka w opisanym zakresie nie miała jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ spowodowała jedynie wyłączenie z podstawy ustaleń faktycznych sądu jednego z dowodów. Dowód z wyjaśnień i zeznań M. B. (2) nie był zaś, ani dowodem decydującym, ani rozstrzygającym, a powołany został przy ustaleniach, które oparte zostały na innych dowodach, o pierwszoplanowym charakterze.

2.1.2.3

Dokumentacja lekarska

Dowód z tej dokumentacji został dopuszczony przez sąd odwoławczy na skutek uwzględniania wniosków dowodowych z pkt X. 29. apelacji obrońców oskarżonego K. U. r.pr. H. M. i r.pr. A. M. (str. 24) oraz obrońcy oskarżonego K. U. adw. B. J. zawarty na str. 5 apelacji i z pkt 13 pisma procesowego oskarżonego K. U. (...). W sposób bezsporny wynika z nich, że oskarżony K. U. wskutek udziału w kolizji drogowej od 29.06. do 5.07.2019 r. był hospitalizowany z uwagi na uraz łokcia lewego w postaci zerwania całkowitego przyczepu dalszego

mięśnia dwugłowego ramienia lewego. W trakcie pobytu w szpitalu 4.07.2019 r. wykonany został zabieg reinsertacji ścięgna, a z zaleceń lekarskich wynikało, że odblokowanie pełnej ruchomości kończyny miało nastąpić po 6 tygodniach od zabiegu, z tym, że w ramach rehabilitacji już dwie doby po zabiegu oskarżony miał uzyskiwać pełen wyprost łokcia (...). Z wpisu z kontroli lekarskiej z 19.08.2019 r. wynikało, że rana wygoiła się prawidłowo (...). Jak wynika natomiast ze zdjęć zabezpieczonych na telefonie należącym do M. U., a przesyłanych w ramach korespondencji między nią a K. U. (2), a pochodzących z lipca i sierpnia 2019 r. z wizerunkiem oskarżonego, nie używał on już krótko po zabiegu żadnych blokad, ani stabilizatorów łokcia. W szczególności wynika to ze zdjęcia z 19.07.2019 r. - file:///E:/PhoneRescue-Export-2019-11-24/Messages/Krzy%C5%9B%F0%9F%8C%BA%20.html, czy ze zdjęć wspólnych z M. U. z 28.07.2019 r. - file:///E:/PhoneRescue-Export-2019-11-24/W./+48%20538%20282%20298.html (pliki zapisane na nośniku danych stanowiących załącznik do opinii kryminalistycznej z zakresu informatyki (...)).

Znaczenie tej dokumentacji lekarskiej było zatem ograniczone, wbrew twierdzeniom oskarżonego i obrońców, ponieważ skutki wypadku mogły negatywnie oddziaływać na posługiwanie się lewą ręką oskarżonego przez krótki czas od zabiegu i oczywiście nie wcześniej. Ze zdjęć wykonanych oskarżonemu już w lipcu 2019 r. wynikało, że wspomniana kontuzja nie wymagała krótko po zabiegu

używania blokad i stabilizatorów łokcia, co zresztą było wbrew zaleceniom lekarskim zawartym w dokumentacji lekarskiej. W późniejszym czasie oczywiście oskarżony miał sprawną rękę, o czym chociażby świadczyły zdjęcia wykonywane przez niego z Hiszpanii (1954- (...)), czy też nagrania z monitoringu z klubu przy ul. (...) w W. z 13.09.2019 r. (607-610/4). Powyższa dokumentacja lekarska mogła mieć wyłącznie znaczenie dla oceny okoliczności czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VIII a/o a polegającego na przygotowaniach do rozboju 17.07.2019 r. w N.. Oskarżony jednak został uniewinniony od popełnienia występku z pkt VIII a/o, albowiem nie wyczerpywał on znamion czynu zabronionego, a to zwalniało sąd od dalszej oceny znaczenia tej dokumentacji lekarskiej. Dokumentacja ta nie była zatem przydatna dla wykazania, że oskarżony nie dopuścił się czynów, jakie mu zarzucono, ponieważ zasadniczo nie dotyczyła okresu, w jakim miał się on ich dopuścić. W przypadku kierowania zorganizowaną grupą przestępczą taka kontuzja, o charakterze przemijającym, nie stanowiła dla niego przeszkody w utrzymywaniu relacji z pozostałymi członkami grupy. W przypadku natomiast czynu z pkt VIII a/o okoliczności, jakie były powodem jego uniewinnienia zwalniały sąd odwoławczy od oceny znaczenia tej dokumentacji tym bardziej, że z wyjaśnień osób, które miały w tym zdarzeniu uczestniczyć nie wynikała dokładana data tego zdarzenia. Korespondencja oskarżonego z M. U. zapisana na jej telefonie wraz z towarzyszącymi wymianie informacji zdjęciami, świadczyła o tym, że w lipcu 2019 r.

oskarżony prowadził aktywny tryb życia. Pomimo kontuzji bywał poza miejscem zamieszkania i nie potrzebował pomocy osób trzecich, a co świadczyło o tym, że dyskomfort związany z kontuzją nie unieruchomił oskarżonego i nie czuł się nią ograniczony (foldery z korespondencją kontaktu (...) W. i M. - (...)). Gdy nadto uwzględni się, że czynności jakie opisywali świadkowie P. Ł. (1) i G. G. (1) nie wymagały od oskarżonego szczególnego obciążania lewego łokcia stwierdzić należy, że wskazana dokumentacja lekarska nie miała znaczenia dla czynionych w niniejszej sprawie ustaleń. Jak wynika ze wskazanych zdjęć pomimo zaleceń lekarskich zawartych w dokumentacji lekarskiej oskarżony nie nosił żadnych blokad, ani stabilizatorów łokcia. Oznacza to zatem, że nawet w dniu zdarzenia określonym w akcie oskarżenia z pkt VIII był on zdolny do czynności, jakie opisywali świadkowie. Opinia biegłego w tym zakresie była y bez znaczenia, jeżeli oskarżony mógł nie stosować się do zaleceń lekarskich określonych w dokumentacji lekarskiej.

2.1.2.4

zeznania E. G. i A. J.

Dowód z przesłuchania E. G. i A. J. dopuszczony został wskutek uwzględnienia wniosku dowodowego z pkt b tiret pierwszy i drugi str. 11-12 apelacji obrońcy oskarżonego Ł. G. (1). Wiarygodność relacji tych świadków zależna jest od oceny czy wyjaśnienia Ł. G. (1) złożone przed sądem pierwszej instancji były zgodne z prawdą, a które przez ten sąd ocenione zostały jako niewiarygodne. Dla przypomnienia stwierdzić należy, że Ł. G. (1) wyjaśnienia na rozprawie głównej złożył 22.12.2020

r i uzupełniająco 19.01.2021 r. Wówczas dopiero powiedział o udziale W. S. (3) w podpaleniu klubu przy ul. (...) w W. oraz o wpływie tej osoby na jego zachowanie (4207v- (...), (...)-4478v/23). Tymczasowe aresztowanie uchylone zostało oskarżonemu 9.02.2021 r. Jak wynikało z zeznań ww. świadków uzyskały one informacje na temat wpływu W. S. (3) na zachowanie Ł. G. (1) od niego samego po opuszczeniu aresztu śledczego ((...), 7250, (...), (...), (...)). Faktycznie z relacji świadków nie wynika, by miały one własne spostrzeżenia na temat wpływu W. S. (3) na Ł. G. (1) z okresu przed zatrzymaniem oskarżonego. Interpretacja pewnych wydarzeń o jakich z tego czasu mówiły została zasugerowana przez wypowiedzi samego oskarżonego uzyskane po opuszczeniu aresztu śledczego. Jeżeli zatem Ł. G. (1) miał interes w złożeniu fałszywych wyjaśnień to również miał interes w tym, by obojgu świadkom przekazać fałszywe informacje dotyczące zdarzeń z przeszłości i ich oceny. W związku z tym, że wyjaśnienia te zostały uznane za niewiarygodne przez sąd okręgowy, a obrońcy nie udało się podważyć takiej oceny dowodów, to uznać również należało, że w tym zakresie, w jakim świadkowie zeznały o zaciągnięciu zobowiązania przez Ł. G. (1) u W. S. (3) w 2018 r., złym stanie psychicznym oskarżonego spowodowanym ukrywaniem się przed W. S. (3), działaniu w dniu zatrzymania oskarżonego w błędnym przekonaniu, że osobą uderzającą w drzwi był W. S. (3) oraz o podjęciu próby samobójstwa przez Ł. G. (1) z obawy przed W. S. (3) zeznały wyłącznie to co było wynikiem sugestii Ł. G. (1) i stąd relacje te nie były przydatne

dla czynionych w niniejszej sprawie ustaleń. Zeznania te były jedynie pochodną fałszywych wyjaśnień złożonych przez oskarżonego na rozprawie przed sądem okręgowym.

Poza powyższymi okolicznościami świadkowie złożyli zeznania na temat również wysyłania paczek dla W. S. (3) (...), (...). Wówczas kiedy paczki takie zostały dostarczone tej osobie, ani E. G., ani A. J. nie dostrzegali w takich czynnościach niczego szczególnego i dopiero wyjaśniania oskarżonego (4209v- (...)) nadały takim zdarzeniom określonego znaczenia. Relacje świadków nie mogły w żaden sposób uwiarygodnić w tym zakresie relacji Ł. G. (1), bo to odpowiednie w tym zakresie jego relacje przypisały im określony kontekst, a nie zeznania świadków. Oskarżony umieścił fakt wysłania paczek do W. S. (3) w okolicznościach fałszywej historii dotyczącej jego wpływu swoje zachowanie i realizacją już jego taktyki procesowej było przekazanie takich informacji bliskim mu osobom wiedząc o tym, że mogą one zostać przesłuchane celem uwiarygodnienia jego linii obrony. Przytoczenie jednak kłamliwej opowieści oskarżonego przez dwie inne osoby nie nadaje takiej historii cech prawdy i stąd również i w tym zakresie relacje świadków nie mogły zostać uwzględnione przy dokonywanych w niniejszej sprawie ustaleniach.

Ostatnią okolicznością, jaka miała zostać wykazana poprzez przesłuchanie ww. świadków był fakt wywieranie wpływu przez W. S. (3) na treść postawy procesowej Ł. G. (1) i treść jego wyjaśnień oraz stosowanie gróźb przez W. S. (3) w stosunku do Ł. G. (1). W tym zakresie natomiast z własnych

spoznać jedynie A. J. przytoczyła okoliczności jej kontaktu z W. S. (3) 8.12.2020 r. przed salą rozpraw, kiedy to mężczyzna przekazał jej by Ł. powiedział tak jak ustalali, bo tak będzie lepiej dla niego (7250, (...)). Słowa te świadek postrzegła jako groźbę. Słowa te jednak mogły być postrzegane jako groźba wyłącznie w oparciu o sugestię, jakie mogły zostać wywołane fałszywymi relacjami przekazanymi A. J. przez Ł. G. (1) na temat jego kontaktów z W. S. (3). W wypowiedziach tych nie ma bowiem żadnej nawet sugestii, że W. S. (3) wyrządzi jakąkolwiek krzywdę oskarżonemu, jeżeli ten nie powie tak jak ustalili. Wysyłanie paczek W. S. (3) przez A. J. niewątpliwie świadczy o tym, że oskarżony i mężczyzna nawiązali między sobą kontakt na terenie aresztu śledczego. W ramach takich relacji rzeczywiście W. S. (3) mógł nakłaniać Ł. G. (1) do tego, by ten ujawnił prawdziwe okoliczności zdarzenia, w jakim brał udział. W takiej jednak sytuacji stwierdzenie, że jeżeli to oskarżony zrobi, to będzie to lepiej dla niego, nie stanowiło żadnej groźby, a dobrą radę, z której jednak oskarżony nie potrafił skorzystać, wybierając lojalność z przestępcami, którzy chcieli uchylić się od odpowiedzialności karnej. Ponownie mamy do czynienia z sytuacją kiedy oskarżony wykorzystwała okoliczności, jakie rzeczywiście miały miejsce (kontakty z W. S. (3)) i nadał im cechy, które miały wspierać jego fałszywe wyjaśnienia. W konsekwencji rozmowy oskarżonego ze świadkiem i sugestię wynikające z przedstawianej przez niego fałszywej historii na temat jego z W. S. (3) relacji spowodowały, że A. J. błędnie odczytała słowa W. S. (3), które

obiektywnie nie stanowiły żadnej groźby wobec ani jej, ani Ł. G. (1).

Podsumowując ocenę zeznań E. G. i A. J. stwierdzić należy, że były one nieprzydatne dla wykazania okoliczności wskazanych we wniosku dowodowym obrońcy, albowiem treść wypowiedzi świadków była pod przemożnym wpływem fałszywych relacji Ł. G. (1) na temat jego kontaktów z W. S. (3), co spowodowało, że świadkowie pod wpływem takiej sugestii w sposób nieodpowiadający rzeczywistości interpretowali pewne zdarzenia i nadawali im fałszywe znaczenia.

faktury

Faktury powyższe zostały złożone przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych pismem z 17.03.2022 r. Nie były to dokumenty nowe dla postępowania, ponieważ w kopiach elektronicznych znajdowały się one już w aktach szkodowych. Dokumenty te obejmowały przede wszystkim faktury wystawione przez (...) Sp. z o.o. i z przyczyn podanych wyżej nie stanowiły one podstawy dla ustalenia wartości szkody, ponieważ sąd pierwszej instancji nie dysponował tymi fakturami na etapie prowadzonego przed tym sądem postępowania i stąd nie mógł czynić na ich podstawie żadnych ustaleń. Z uwagi na kierunek złożonych apelacji oraz granice zaskarżenia wyroku nie było też dopuszczalne w świetle treści art. 434§1 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. prowadzenie ustaleń na podstawie tych dokumentów, gdyż uwzględnienie faktur pochodzących od (...) Sp. z o.o. doprowadziłoby do ustalenia rozmiarów szkody poniesionej przez pokrzywdzonych w szerszym zakresie niż uczynił to sąd pierwszej instancji. Inaczej

		natomiast odnieść należy się do faktur wystawionych przez firmę (...) sp. z o.o., ponieważ określają one wydatki poniesione jeszcze przed pożarem budynku przy ul. (...) w W. na dostawę i montaż dźwigu towarowego i osobowego. Nie stanowią one zatem dowodu na to, że pokryte zostały koszty naprawy, bądź wymiany tych dźwigów po pożarze ale, że określone podmioty poniosły wydatki przed pożarem na ich zakup i montaż.
--	--	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. U. (2) adw. B. J..</p> <p>Zarzuty obraży przepisów postępowania, które miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 6a w zw. z art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z pkt 1, 2, 3 i 4 apelacji w zakresie dotyczącym bezpodstawnego uznania oskarżonego za winnego popełniania zarzucanego mu czynu opierając się w przeważającej mierze o zeznania świadków P. Ł. (1), W. S. (3), G. G. (1) i M. B. (2).</p> <p>Zarzuty obraży przepisów postępowania, które miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 6, 7, 8 i 9 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań P. Ł. (1), W. S. (3), G.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>G. (1) i M. B. (2) przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tych świadków są wiarygodne i w wystarczający sposób korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym mimo istniejących rozbieżności, braku konsekwencji i spójności oraz sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zanim sąd odwoławczy przejdzie do oceny zarzutów apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2) wskazać należy, że sam oskarżony w szeregu pismach procesowych wskazywał na różne uchybienia sądu pierwszej instancji. Pomimo mnogości tych pism powielały one zasadniczo wątki, jakie stały się przedmiotem apelacji jego obrońców i stąd ocena zarzutów tych środków odwoławczych będzie stanowić odpowiedź również na uwagi podnoszone przez samego oskarżonego. W tym zakresie, w jakim oskarżony podnosił kwestie dotyczące występowania warunków do zastosowania art. 440 k.p.k. omówione one zostały w sekcji 1.2. uzasadniania wyroku.</p> <p>32.Zarzuty powyższe łącznie należy omówić, bo zastosowanie konwencyjnych standardów rzetelnego procesu w zakresie wykorzystania określonych dowodów ściśle powiązane jest z oceną ich wiarygodności. Brak wypełniania takich standardów powodować będzie brak możliwości</p>		

uwzględniania tych dowodów dla wydania wyroku skazującego z uwagi na wątpliwości dotyczące właśnie wiarygodności tych dowodów. Przedmiotem zarzutów obrońcy był bowiem brak dostępnych dla oskarżonego sposobów weryfikacji dowodu, a co przekładało się na dopuszczalność ich wykorzystania w toku procesu.

33. Dla oczyszczenia pola rozważań dotyczących wskazanych zarzutów na wstępie stwierdzić należy, że ocena zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy nie tyle dokonywana jest z perspektywy konwencyjnych standardów rzetelnego procesu tworzonych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej ETPC) w oparciu o zapisy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (dalej Konwencja) na jakie odwołujący się powołuje, ale stanowi ich wypełnienie. Postępowanie odwoławcze, które na gruncie obecnie obowiązujących przepisów Kodeksu postępowania karnego nie tyle stwarza możliwość, co nakłada w określonych warunkach procesowych obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego, może przyczynić się właśnie do realizacji powyższych standardów. Działania sądu odwoławczego nie mogą zatem ograniczyć się do stwierdzenia, że w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie dochowano zasad konwencyjnych, ale powinny zmierzać do ich realizacji czemu z pewnością nie służy uwzględnienie głównego wniosku apelacji o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wydłużanie postępowania karnego w sytuacji gdy niezbędne czynności procesowe dla wypełnienia standardu rzetelnego procesu

mogą zostać wykonane w toku postępowania odwoławczego sprzeciwiałoby się choćby innej zasadzie konwencyjnej określonej w art. 6 ust. 1 Konwencji dotyczącej rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie. Dlatego stwarzając stronom szeroką możliwość wpływu na zakres postępowania dowodowego przed sądem apelacyjnym uwzględnionych została część wniosków dowodowych, która mogła mieć wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Już w zakresie dwóch z omawianych zarzutów z pkt 4 i 9 apelacji stwierdzić należało, że sąd odwoławczy doprowadził do przesłuchania świadka M. B. (2), poddał ocenie ten dowód w perspektywie również innych dowodów z dokumentów i uznał, że relacje tego świadka w odniesieniu do źródeł pozyskanych przez niego informacji nie są wiarygodne i stąd nie mogą stanowić podstawy ustaleń sądu dotyczących czynów zarzucanych oskarżonym w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (sekcja 2.1.2.2. uzasadniania wyroku). Takie jednak konsekwencje oceny tego dowodu nie miały wpływu na przyjęte przez sąd pierwszej instancji ustalenia dotyczące zarzucanych oskarżonym czynów, ponieważ wyjaśnienia i zeznania świadka M. B. (2) nie były samodzielnym dowodem, na podstawie którego takie ustalenia były prowadzone. Oznacza to jednak, że zarzut podniesiony przez obrońcę polegający na naruszeniu art. 6a w zw. z art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności był w zakresie świadka M. B. (2) chybiony, ponieważ nie był to dowód ani decydujący, ani rozstrzygający, jeżeli wyłączenie tego dowodu

z podstawy ustaleń w niniejszej sprawie nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia sądu. Nieprawidłowa ocena tego dowodu przez sąd pierwszej instancji nie miał też wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, jeżeli w ostateczności ustalenia poczynione w sprawie mogły się obyć bez tego dowodu.

34. Zarzuty apelacji w pozostałym zakresie dotyczącym naruszenia przepisów Konwencji z pkt 1, 2 i 3 oraz ich uzasadnienie mają wymiar faktycznie wyłącznie teoretyczny. obrońca opisuje linię orzecniczą ETPC dotyczącą wykorzystania w toku procesu karnego dowodu z zeznań tzw. świadka niedostępnego, którego z różnych przyczyn strony nie mogły przesłuchać. Jeżeli nawet obrońca wiernie relacjonuje wywody ETPC z kluczowego dla tego problemu wyroku Wielkiej Izby z 15.12.2011 r., 26766/05, Al-K. I T. v. Wielka Brytania, LEX nr 1100193 to jednak właśnie treść uzasadniania tego orzeczenia pokazuje uproszczony sposób rozumowania obrońcy. W sprawie rozpoznawanej przed ETPC rozważane były bowiem przede wszystkim okoliczności faktyczne, po pierwsze dotyczące przyczyn odstąpienia od przesłuchania świadka na rozprawie z udziałem oskarżonego, a po drugie dotyczące tego czy w toku procesu występowały czynniki równoważące brak bezpośredniego przesłuchania świadka, pozwalające na przeprowadzenie rzetelnej i odpowiedniej oceny wiarygodności takich zeznań pozyskanych na wcześniejszym etapie postępowania. Nie można wymagać od obrońcy, który kieruje się interesem oskarżonego, by podnosząc analizowane zarzuty

dochował zasadzie obiektywizmu. Nie może jednak obrońca oczekiwać, że uzasadniając zarzut naruszenia przepisów Konwencji w jednostronny sposób i w oderwaniu od treści materiału dowodowego skutecznie wykaże, że doszło do naruszenia konwencyjnych standardów. Przytaczane orzeczenie ETPC stanowi bowiem przykład ważenia różnych wartości, by zachować jak wskazuje się w uzasadnieniu wyroku „równowagę na szalach” (pkt 147) między dopuszczeniem takiego dowodu, a innymi silnymi gwarancjami proceduralnymi, które pozwolą na zachowanie zasady rzetelności procesu. Zasada wedle, której skazanie nie może być oparte w sprawie wyłącznie albo w decydującej mierze na oświadczeniach pochodzących od osoby, której oskarżony nie miał możliwości przesłuchać, nie ma charakteru absolutnego. Zachodzi bowiem każdorazowo konieczność rozważenia czy istniały silne gwarancje proceduralne, w tym dotyczące oceny wiarygodności źródła dowodowego, równoważące niebezpieczeństwa związane z oparciem rozstrzygnięcia na takim dowodzie. Istnienie takich gwarancji warunkuje uznanie postępowania za spełniające wymóg rzetelności.

35. Idąc zatem drogą wywodów ETPC stwierdzić na wstępie należy, że dopuszczenie dowodu z wyjaśnień świadków P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) składanych w charakterze podejrzanych bez umożliwienia oskarżonemu i jego obrońcom zadawania tym świadkom pytań była oczywiście usprawiedliwiona. Sytuacja jaka występuje w niniejszej sprawie jest oczywiście odmienna od tej, jaka występowała na gruncie sprawy Al-K. I T. v. Wielka Brytania

prowadzonej przed ETPC, bo wszyscy ci świadkowie na rozprawie się stawili, skorzystali z prawa do odmowy zeznań, a po odczytaniu ich wyjaśnień je potwierdzili. Rzeczywiście w takiej sytuacji strony nie miały możliwości weryfikacji ich depozycji procesowych z postępowania przygotowawczego. Taka postawa świadków wywodzona jest jednak z prawa do milczenia, które jest również wypełnieniem konwencyjnych standardów rzetelnego procesu, a w orzecznictwie tego Trybunału zasadę ta można uznać za fundamentalną (Wyrok ETPC(WI) z 17.12.1996 r., (...), S. v. Wielka Brytania, Lex Nr 79874). Świadkowie ci zatem korzystali z tych samych praw, jakie przysługiwały oskarżonym w tej sprawie. Charakterystyczne, że obrońca nie czyni przedmiotem zarzutu wykorzystania dowodu z wyjaśnień R. P. (1) pomimo, że osoba ta również składała obciążające oskarżonego K. U. (2) wyjaśnienia na etapie śledztwa, ale która również odmówiła złożenia wyjaśnień na rozprawie głównej przed sądem pierwszej instancji. Postawa natomiast świadków P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) niczym się przecież nie różni od zachowania R. P. (1), bo mając taką samą pozycję procesową w innym postępowaniu skorzystali oni z prawa do odmowy złożenia zeznań, które na gruncie art. 182§3 k.p.k. jest po prostu przedłużeniem prawa do odmowy złożenia wyjaśnień.

36. Pozycja tego rodzaju świadków jest szczególna, ponieważ często w wielu postępowaniach wyjaśnienia takich osób stanowią wyłączny dowód sprawstwa oskarżonych. Z uwagi na towarzyszącą członkom zorganizowanych grup przestępczych znowę, a także

przy niektórych przestępstwach stosowane wobec pokrzywdzonych środki konspiracji, które uniemożliwiają rozpoznanie sprawców takich czynów, jedynym i decydującym dowodem w wielu sprawach są wyjaśnienia świadków składane w charakterze podejrzanych. Wykorzystanie tego rodzaju dowodu nie sprzeciwia się zasadom Kodeksu postępowania karnego, ani zasadom konwencyjnym. Gdyby ww. świadkowie występowali jako oskarżeni w tym samym procesie co oskarżony K. U. (2) mieliby takie samo prawo jak on do odmowy złożenia wyjaśnień, z którego też skorzystał inny oskarżony R. P. (1), a sąd miałby takie same prawne możliwości do wykorzystania ich wyjaśnień składanych w charakterze podejrzanych.

37. Jeżeli zatem ETPC w ramach konwencyjnych standardów dopuszcza możliwość wykorzystania dowodu z zeznań świadka, który nie może zostać przesłuchany z uwagi na jego śmierć (sprawa Al-K. I T. v. Wielka Brytania) to tym bardziej dopuszczalne jest wykorzystanie dowodu z wyjaśnień współsprawcy czynu, który na rozprawę się stawił i potwierdził złożone uprzednio w charakterze podejzranego wyjaśnienia.

38. Kluczowe jest zatem występowanie czynników równoważących dla braku możliwości weryfikacji takiego dowodu poprzez aktywny udział oskarżonego i obrońcy w przesłuchaniu takiego świadka, celem zapewnienia standardu rzetelnego procesu. Nie można podzielić w tym zakresie stanowiska obrońcy, że takim czynnikiem rekompensującym brak

przesłuchania świadka, nie może być kontrola wiarygodności wyjaśnień świadków. Sąd pierwszej instancji poczynił bowiem wszelkie starania dla stworzenia możliwości przesłuchania świadków, co jednak nie było możliwe z uwagi na uwzględnienie tożsamości świadków, jakie oskarżonym w tej sprawie również przysługiwało. Sytuacja ta zatem różni się chociażby od tej jaka wystąpiła w sprawie K. v. Polska (wyrok ETPC z 23.01.2018 r., 58683/08, LEX nr 2428733), na jaką się obrońca powołuje, bo w sprawie tej nie doszło nawet do próby przesłuchania współoskarżonego na podstawie wyjaśnień, którego oparto wyrok skazujący wobec skarżącego. Podobny wymiar miała sprawa S. przeciwko Niemcom, wyrok ETPC z 15 grudnia 2015 r., 9154/10 (...) bo również orzeczenie w tej sprawie wydane zostało w oparciu o zeznania dwojga pokrzywdzonych kobiet, które nie stawily się na rozprawę przed sądem. Trybunał zwracał uwagę w tej sprawie, że oskarżony nie miał możliwości na żadnym etapie postępowania udziału w przesłuchaniu tych świadków, również nie miał możliwości zadania im pytań nawet na piśmie. W wyroku tym potwierdzono zapatrywanie, że odpowiednim czynnikiem wyrównawczym dla braku możliwości aktywnego przesłuchania świadka jest m.in. dopuszczenie takiego dowodu ze szczególną rozważą, z dostarczeniem szczegółowego uzasadnienia dla wykazania wiarygodności tego dowodu w kontekście także innych dowodów (§126). Pomimo akceptacji sposobu oceny dowodów dokonanej przez sąd krajowy Trybunał stwierdził, że doszło do naruszenia art. 6 §§ 1 i 3, d) Konwencji, ale

jak wynika z przeprowadzonych w tej sprawie wywodów główną przyczyną tego stał się brak zapewnienia oskarżonemu na etapie przedprocesowym, w toku postępowania przygotowawczego, możliwości udziału jemu, albo jego obrońcy w przesłuchaniu dwóch pokrzywdzonych kobiet w sytuacji, gdy można było się spodziewać, że z uwagi na wyjazd z Niemiec osoby te mogą być niedostępne dla niemieckich organów wymiaru sprawiedliwości w przyszłości (§153-160).

39.Sprawa S. przeciwko Niemcom pokazuje, że różne mogą być przyczyny uznania naruszenia konwencyjnych standardów, a każdorazowo ocena taka wynika z ważenia różnych wartości i różnych okoliczności faktycznych. Nie zawsze zatem przywołanie konkretnego orzeczenia ETPC może stanowić uzasadnienie dla zarzutu naruszenia zapisów Konwencji, szczególnie w sytuacji gdy okoliczności faktyczne znajdujące się u podstaw wydania orzeczenia Trybunału oderwane są od okoliczności sprawy w jakiej odwołujący na taki wyrok się powołuje. Orzeczenia ETPC wskazują na określony kierunek wykładni zapisów Konwencji, ale zawsze wypełnienie takich standardów zależne będzie od konkretnych okoliczności faktycznych danej sprawy. Jak wskazuje W. J. w uwagach odnoszących się do orzecznictwa ETPC dotyczącego świadków, którzy nie zostali przesłuchani w obecności oskarżonego lub jego obrońcy „(...) zasadniczy ciężar przy analizie tzw. czynników równoważących będą miały te, które zmierzają do stworzenia jakiejś przynajmniej ograniczonej możliwości realizacji

prawa do obrony. Natomiast w przypadku położenia nacisku na prawa ofiar przestępstw i świadków, a także na znaczenie pozostałych dowodów w sprawie oraz wnikliwość oceny materiału dowodowego przez sąd perspektywa jest zupełnie inna. Koncentruje się ona na tym, czy rozstrzygnięcie w świetle okoliczności sprawy jest przekonujące i czy można zaryzykować stwierdzenie, że zagwarantowanie prawa do udziału w przesłuchaniu nie zmieniłoby oceny sądu. Oczywiście tego ostatniego Trybunał nie akcentuje, ale taka interpretacja sposobu rozumowania Trybunału strasburskiego nie wydaje się błędna.” (System Prawa Karnego Procesowego. Tom VIII. Dowody, cz. 2, Warszawa 2019, s. 1888).

40. W ocenie sądu odwoławczego z orzecznictwa ETPC można wyprowadzić wniosek, że jednym z czynników równoważących brak możliwości aktywnego udziału oskarżonego i jego obrońcy w przesłuchaniu świadka „niedostępnego” jest także kontrola wiarygodności depozycji takiego świadka. Wskazują na to uwagi ETPC zawarte w już przytaczanym wyroku Al-K. I T. v. Wielka Brytania wedle, których dopuszczenie tego rodzaju dowodu nie będzie automatycznie skutkowało naruszeniem art. 6 Konwencji, bo w każdym należy rozważyć czy istnieją wystarczające czynniki równoważące, w tym środki umożliwiające rzetelną i właściwą ocenę wiarygodności takich dowodów. Pozwoliłoby to w zdaniem Trybunału oprzeć wyrok skazujący na takich dowodach tylko wtedy, gdy są one wystarczająco

wiarygodne, biorąc pod uwagę ich znaczenie w sprawie (§147).

41. Przedstawiony pogląd nie jest odosobniony, bo w sprawie B. v. Polska – wyrok ETPC z 17.09.2013 r., (...), LEX nr 1363098, <https://trybunal.gov.pl/uploads/media/>

Sprawa_Brzuszczyński_przeciwko_Polsce__skarga_nr_23789_09__wyrok_z_dnia_17_wrzesnia_2013_r..pdf

został on również potwierdzony (§81, 83, 84). W sprawie tej Trybunał przyznał, że wyjaśnienia osoby, która zmarła były wielkiej wagi i bez nich szanse na skazanie byłyby znacznie mniejsze, a linia obrony w sprawie opierała się na zakwestionowaniu wiarygodności tej osoby. Stwierdził również, że choć nie było możliwe przesłuchanie tej osoby jej tożsamość była znana obronie, która wobec tego była w stanie zidentyfikować i zbadać wszelkie motywy, jakie mogły osobę tą skłonić do kłamstwa (§88). Trybunał zwracał uwagę na odpowiednią staranność oceny dowodu z pomówienia dokonanej przez sąd pierwszej instancji i sąd apelacyjny (§87-91), a co doprowadziło do jednogłośnego uznania, że nie doszło do naruszenia art. 6§1 Konwencji. ETPC uznał, że mając na uwadze rzetelność całego postępowania, pomimo trudności dla obrony spowodowanych dopuszczeniem wyjaśnień i związanych z tym zagrożeń, istniały elementy stanowiące dla nich przeciwwagę, wystarczające dla stwierdzenia, że dopuszczenie dowodu z wyjaśnień R.N. nie doprowadziło do naruszenia Artykułu 6 § 1 w związku z Artykułem 6 § 3 (d) Konwencji (§91). Ta przeciwwaga jak wynika z treści uzasadniania wyroku Trybunału skupiała się jednak przede wszystkim na rzetelności

postępowania dowodowego i oceny dowodu z pomówienia.

42. W tym kontekście także odwołać się należy do wyroku ETPC K. V. Polska z 4.06.2013 r., (...), LEX nr 1318006, (...)2013-06-04_001, a w którym to również analizowana była sytuacja wykorzystania dowodu z zeznań świadków, jacy nie zostali przesłuchani z udziałem oskarżonego i obrońcy. Ocena rzetelności procesu również i w tej sprawie skupiała się na analizie postępowania prowadzonego przez sądy obu instancji oraz na znaczeniu zeznań tych świadków dla ostatecznego w sprawie rozstrzygnięcia w kontekście innych przeprowadzonych dowodów (§72). Trybunał nie dopatrywał się naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji także w perspektywie oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie 13 świadków, co motywowane było przez sąd pierwszej instancji brakiem znaczenia depozycji tych osób dla rozstrzygnięcia w tej sprawie (§71). Taka ocena świadczy również o tym, że dla zapewnienia rzetelności procesu nie jest wymagane, by uwzględniane były wszystkie wnioski dowodowe oskarżonych i ich obrońców, w sytuacji wykorzystania zeznań świadka „niedostępnego”, ale sąd krajowy swobodnie może korzystać z przepisów stanowiących podstawę dla oddalenia takich wniosków, jeżeli okażą się one albo nie przydatne, albo pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

43. Z prowadzonych wywodów jasno wynika, że ocenę zarzutów naruszenia przepisów Konwencji połączyć należy z zarzutami dowolnej oceny dowodów w postaci

wyjaśnień świadków złożonych w charakterze podejrzanych w przypadku, których brak było możliwości na rozprawie przed sądem pierwszej instancji aktywnego ich przesłuchania przez oskarżonego i jego obrońców. Jak już wskazano wywody obrońcy dotyczące zarzutów naruszenia przepisów konwencji mają ogólny charakter i obrońca nie podejmuje nawet starań, by odnieść podnoszone twierdzenia o decydującym, bądź rozstrzygającym charakterze depozycji świadka do innych dowodów związanych z poszczególnymi czynami. Dla wypełnienia konwencyjnego standardu rzetelnego procesu i z uwagi na znaczenie relacji tych świadków dla ustaleń sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy przedstawi własne w tym zakresie uwagi.

44. W pierwszej kolejności odnieść się należy do dowodów, jakie był podstawą ustaleń sądu okręgowego dotyczących czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia. Pierwszy z czynów polegający na kierowaniu i założeniu przez K. U. (2) zorganizowanej grupy przestępczej ma niejako wtórny charakter do innych czynów mu zarzucanych, jakich miał się dopuścić w ramach właśnie tej zorganizowanej grupy przestępczej, jaką miał kierować. Wpływ zatem na ustalenia dotyczące pierwszego zarzucanego mu czynu będą miały ustalenia dotyczące innych czynów, bo ewentualnie uwiarygodniać będą istnienia takiej grupy. W przypadku zatem drugiego z zarzucanych K. U. (2) czynów stwierdzić należy, że wyjaśnienia P. Ł. (1) nie są dowodem jedynym, a istotne znaczenia dla uwiarygodnienia jego depozycji ma fakt, że K. U. (2) wraz z pozostałymi sprawcami został zatrzymany na

gorącym uczynku popełnienia przestępstwa. Wskazane przez sąd pierwszej instancji dowody w sposób jednoznaczny uwiarygodniły depozycje tego świadka. Odwołujący nie wskazuje na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność jego relacji również w kontekście obrazu art. 7 i 4 k.p.k. Warto zatem jedynie zwrócić uwagę na fakt zatrzymania sprawców wraz z ekwipunkiem, który miał posłużyć do dokonania rozboju (427-433/3 – protokół oględzin miejsca, 873-883/5 – dokumentacja pogładowa) oraz na fakt ujawniania w mieszkaniu, gdzie miało dojść do dokonania takiego czynu kilkudziesięciu tysięcy złotych (436-438a/3 – protokół przeszukania), a które miały być, właśnie zgodnie z depozycjami P. Ł. (1), w tym mieszkaniu przechowywane i co było głównym motywem podjęcia działań bezpośrednio zmierzających do ich zaboru. Istotne w kontekście osoby samego oskarżonego były również dokumenty z wypożyczalni samochodów M. C. B., a z których wynikało, że K. U. (2) do wypożyczenia samochodu, którym przybył na miejsce przestępstwa posłużył się podrobionym dowodem osobistym (555-557/3). W kontekście tych dowodów wyjaśniania P. Ł. (1), choć istotne dla pełnej rekonstrukcji zdarzenia, nie można postrzegać za dowód rozstrzygający w rozumieniu standardów przyjętych przez ETPC. Pomimo odmowy złożenia zeznań przez świadka wiarygodność jego wyjaśnień nie budziła wątpliwości, bo pełne wsparcie zyskały w innych dowodach, jakie przyjęte zostały za podstawę ustaleń przez sąd okręgowy. W tym kontekście za prawidłową uznać należy ocenę wyjaśnień K. U. (4)

dokonaną przez ten sąd, który odmówił im wiary w odniesieniu do omawianego zdarzenia. Dodać jedynie należy, że gdyby oskarżony rzeczywiście planował nocny paintball, to nie musiałby w tym celu do wynajmu samochodu posługiwać się podrobionym dowodem osobistym. Wiarygodność powyższych depozycji świadka miała natomiast wpływ na ocenę innych jego relacji, ponieważ fakt złożenia prawdziwych wyjaśnień dotyczących określonego zdarzenia i udziału w nim K. U. (2) uwiarygodniały jego wypowiedzi dotyczące tego oskarżonego w odniesieniu do innych przestępstw w jakich miał wziąć udział. Jeżeli bowiem potwierdzone zostały relacje P. Ł. (1) dotyczące udziału K. U. (2) w popełnieniu określonego przestępstwa to sąd nie miał powodu przyjmować, że opisując udział tej osoby w popełnieniu innych czynów zabronionych, podawał nieprawdę.

45. W odniesieniu do czynu z pkt III aktu oskarżenia obrońca również nie wskazuje na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć depozycje P. Ł. (1) o tym, że przy wynajmie samochodu marki H. wykorzystał on jak to powiedział świadek „lewe papiery” (469, 569/3). Takie wypowiedzi świadka faktycznie stanowiły jedynie uzupełnienie dla innych dowodów, które miały w odniesieniu do tego czynu znaczenie rozstrzygające, bo były to przede wszystkim dokumenty z wypożyczalni samochodów M. C. B. (555-557/3), oględziny zapisów monitoringu, na jakich zarejestrowany został K. U. (2) (642-644/4) i dla jakich również potwierdzeniem był zeznania świadka M. Ł. (555-557/3). Relacje P. Ł. (1) nie były zatem dowodem w tym zakresie

decydującym, a obrońca również nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby wiarygodność świadka podważyć. Odwołując się do końcowych uwag z pkt 44 uzasadniania wyroku stwierdzić też należy, że również te potwierdzone informacje podawane przez P. Ł. (1) wpływały na ocenę wiarygodności tego świadka w odniesieniu do innych czynów zarzucanych K. U. (2).

46.W przypadku czynu charakteryzującego się największą społeczną szkodliwością, a zarzucanego K. U. (2) w pkt IV aktu oskarżenia obciążające tego oskarżonego wyjaśnienia złożył spośród kwestionowanych przez obrońcę świadków P. Ł. (1) i W. S. (3). Obaj odmówili złożenia zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. Jednocześnie z ich wyjaśnień, na jakie sąd okręgowy się powołał wynika, że K. U. (2) był osobą kierującą wykonaniem tego przestępstwa. Zarzut obrońcy naruszenia przepisów Konwencji oraz obrazy przepisów art. 7 i 4 k.p.k. w kontekście tego zdarzenia ponownie ma wymiar zupełnie teoretyczny, ponieważ odwołujący nie wskazuje na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć wyjaśnienia tych świadków w odniesieniu do K. U. (2). Wskazać zatem jedynie należy za poczynionymi przez sąd pierwszej instancji rozważaniami, że dowodem, który również na popełnienie tego przestępstwa przez oskarżonego wskazywał były wyjaśnienia R. P. (1) (1645v-1646/9). Pomimo, że obrońca w ramach zarzutu z pkt 12 apelacji podnosi dowolną i subiektywną ocenę z wyjaśnień tego oskarżonego, to jednak w treści uzasadniania apelacji nie

uzasadnia takich twierdzeń w żaden sposób i nie odnosi ich akurat do oceny dowodów dotyczących omawianego zdarzenia. W konsekwencji uznać należy, że taki wyłącznie polemiczny zarzut nie mógł podważyć prawidłowej oceny tego dowodu dokonanej przez sąd pierwszej instancji. W takim przypadku depozycje P. Ł. (1) i W. S. (3) nie mogłyby zostać uznane zgodnie z przyjętymi konwencyjnymi standardami za dowody decydujące, albo rozstrzygające, bo wyłącznie oparcie ustaleń przez sąd pierwszej instancji na wyjaśnieniach R. P. (1) dawałoby mocną podstawę do wydania skazującego orzeczenia wobec K. U. (2) za czyn, jaki zarzucono mu w ramach zachowania opisanego w pkt IV aktu oskarżenia. Dodać też należy, że poza dowodami osobowymi w sprawie zgromadzone zostały także inne dowody wskazujące na sprawstwo tego oskarżonego, a które jednocześnie potwierdzały wyjaśnienia P. Ł. (1) i W. S. (3). W szczególności istotne znaczenia miały w tym zakresie zapisy monitoringu z klubu przy ul. (...) w W. z 13.09.2019 r. (563/3-protokół zatrzymania, 607-610 – protokół z odtworzenia zapisów monitoringu), a z których wynikało w powiązaniu z wyjaśnieniami P. Ł. (1) (547/3), że przed podpaleniem lokalu K. U. (2) czynił przygotowania do dokonania tego przestępstwa poprzez dokonanie osobistej wizji lokalnej klubu. To przecież wskutek złożonych w dniu 8.10.2019 r. przez wówczas podejrzanego takich wyjaśnień 10.10.2019 r. zostały zabezpieczone zapisy monitoringu, które całkowicie potwierdziły to co P. Ł. (1) wówczas powiedział. Nie można sobie wyobrazić lepszego dowodu na

wiarygodność świadka jak właśnie tego rodzaju potwierdzenie jego depozycji. Stwierdzić też należy, że potwierdzeniem tych wywodów są także wyjaśnienia W. S. (3), który mówił o okazywaniu mu przez K. U. (2) filmiku, jaki nagrał wewnątrz klubu (...), co również pozostaje w korelacji z przytaczanymi dowodami. Ponownie nawiązując do końcowych uwag z rozważań z pkt 44 i 45 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego również i powyżej wskazane okoliczności pozwalają na kształtowanie pozytywnej (...), ponieważ w odniesieniu do kolejnego zdarzenia to co mówił on o udziale K. U. (2) w popełnieniu tego przestępstwa znalazło potwierdzenie w innych dowodach. Stwierdzić też należy, że na wiarygodność zasługują również i takie depozycje przesłuchanych osób, które mimo, iż złożone zostały na etapie postępowania przygotowawczego, to jednak pochodzą od osób, które nie pozostawały w żadnej zмовie, która miałaby służyć fałszywemu pomówieniu oskarżonego. Relacje tych osób zostały bowiem złożone niezależnie od siebie, bez wzajemnych uzgodnień, a co oczywiście świadczy o ich wartości dowodowej. Gdy zatem uwzględnia się konwencyjne standardy rzetelnego procesu taka okoliczność musi mieć pozytywne znaczenie dla ich wypełnienia i przy ocenie występowania czynników równoważących brak aktywnego udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka.

47. W związku z czynem zarzucanym K. U. (2) w pkt V aktu oskarżenia zarzut obrońcy dotyczący obrazy art. 7 i 4 k.p.k. jest bardziej skonkretyzowany, ponieważ odwołuje się on do

treści wypowiedzi świadków, które mają zaprzeczać depozycjom P. Ł. (1) na temat udziału w opisywanym przez niego przestępstwie tego oskarżonego. Po pierwsze prawidłowo sąd pierwszej instancji ocenił, że na wiarygodność relacji świadka wpływa zbieżność jego wypowiedzi z zeznaniami pokrzywdzonych dotyczących ubioru sprawców, ich zamaskowania, użytych narzędzi i zniszczonych przedmiotów. Na tej podstawie nie można mieć żadnych wątpliwości dotyczących tego, że P. Ł. (1) opisuje zdarzenie, w którym rzeczywiście brał udział. Jak natomiast wynikało z jego wyjaśnień i nie było żadnego powodu, by odmówić w tym zakresie mu wiary ma on 185 cm wzrostu (2174/11). Gdyby zatem za podstawę ustaleń dotyczących sprawców przestępstwa brać ściśle wypowiedzi pokrzywdzonych kobiet, na jakie się odwołujący powołuje, uznać by należało, że P. Ł. (1) nie brał udziału w tym zdarzeniu, bo ma on 185 cm wzrostu, a nie jak niektóre z tych kobiet mówiły o mężczyznach 190 cm. Nie wszystkie wbrew twierdzeniom obrońcy, bo wyłącznie A. V. (1671v/11) i M. D. ((...)) zeznały, że mężczyźni mieli ok. 190 cm wzrostu. Takie jednak określenie nie może stanowić weryfikacji depozycji świadka na temat pozostałych sprawców czynu, a w szczególności K. U. (2), ponieważ po pierwsze świadkowie nie podawali dokładnego wzrostu mężczyzn, używając wyrażenia „około”. Po drugie ocena wzrostu innych osób jest zazwyczaj zawodna, w szczególności w sytuacji kiedy nie ma się z taką osobą dłuższego kontaktu, a obserwacje świadka dokonywane są w dynamicznej sytuacji, w której sam świadek nie znajduje się w komfortowym

położeniu, a obserwowana osoba jest w ruchu. Obrońca nadto używa dla określenia wzrostu oskarżonego opisowego wyrażenia, że jest on średniego wzrostu, a przecież z pewnością mógłby w tym zakresie podać dokładne dane na podstawie oświadczenia samego oskarżonego. Nie było to jednak w interesie oskarżonego, bo mogłoby się okazać, że rzeczywisty wzrost K. U. (2) nie jest tak bardzo odległy od tego, jaki orientacyjnie wskazywali świadkowie, a bliski wzrostowi P. Ł. (1). Jak natomiast wynika z dołączonej do akt dokumentacji lekarskiej oskarżony ma 181 cm wzrostu (7420v/36). Omyłka świadków w ocenie wzrostu napastnika była więc rzędu ok. 5%, co oczywiście nie może zostać wykorzystane za dowód tego, że opis takiej osoby przedstawiony przez świadków, tak jak to stwierdził obrońca „absolutnie nie odpowiada rysopisowi oskarżonego”. Wyłącznie z perspektywy wzrostu opis taki oczywiście nie wykluczał, by to właśnie wzrost oskarżonego w ten sposób te kobiety opisały. Nie ma jednak pewności, że akurat obie te kobiety opisywały właśnie oskarżonego, ponieważ w zdarzeniu uczestniczyło trzech mężczyzn.

48. Nie ma zatem powodu, by kwestionować fakt udziału P. Ł. (1) w zdarzeniu z 24.11.2015 r. Natomiast z pewnością można uznać, że dowód z jego wyjaśnień był decydujący w zakresie identyfikacji K. U. (2) jako współsprawcy przestępstwa. Odwołując się jednak do poprzednich wywodów dotyczących czynników równoważących brak aktywnego udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka z powołaniem się na sprawę B. v. Polska – wyrok ETPC z 17.09.2013 r., (...) stwierdzić

należy, że okoliczność ta nie była przeszkodą w wykazaniu motywów fałszywego pomówienia oskarżonego przez świadka o udział w tym przestępstwie. Mniejsze znaczenie dla weryfikacji wiarygodności relacji świadka ma bowiem dokładna rekonstrukcja przebiegu zajścia, bo w tym zakresie precyzyjnie można je odtworzyć na podstawie zeznań pobitych kobiet, które składały zeznania w krótkim czasie po zdarzeniu. P. Ł. (1) natomiast składał swoje wyjaśnienia po prawie czterech latach od popełnienia przestępstwa i jego opis zajścia był oczywiście o wiele bardziej skąpy niż pokrzywdzonych. Jest to przecież naturalne z uwagi na upływ dość długiego czasu. W tym kontekście nie można podzielić stanowiska obrońcy odwołującego się do zestawienia zeznań Z. M. z relacjami P. Ł. (1) a wedle, którego składał on swoje depozycje wybiórczo umniejszając swoją rolę w popełnieniu przestępstwa. Jak wynikało bowiem z wypowiedzi P. Ł. (1) nie wykluczał on, że jedna z osób została przez niego pobita. Jak to powiedział mogła „dostać kilka kopów” ((...)). Co prawda tej wypowiedzi nie można odnieść do sekwencji opisywanej przez Z. M., ale wskazuje ona na to, że świadek nie wypierał się tego, że mógł użyć przemocy w trakcie zajścia. Te wywody jednak są o tyle drugorzędne, że przecież w toku niniejszego postępowania ustalone mają zostać zachowania oskarżonego, a zakres odpowiedzialności świadka jest w tej części bez znaczenia dla odpowiedzialności za ten czyn K. U. (2). Kwestie te mogłyby stać się istotne gdyby świadek przerzucał odpowiedzialność za własne zachowania na oskarżonego. W treści wypowiedzi świadka

trudno się jednak doszukiwać takiej tendencji i jak oszczędnie wypowiadał się na swój temat tak podobnie ostrożnie wyjaśniał na temat działań dwóch pozostałych współsprawców, a w tym oskarżonego. Mówił jedynie o demolowaniu przez nich sprzętów i faktycznie w zakresie użycia przemocy to takie zachowanie przypisał tylko sobie. W odniesieniu do K. U. (2) zaś jedynie powiedział o przypadkowym uderzeniu go pałąką teleskopową (...).

49. Jeżeli zatem istota oceny wiarygodności świadka sprowadza się do poszukiwania motywów fałszywego pomówienia K. U. (2) o udział wspólnie ze świadkiem w popełnieniu czynu z pkt V aktu oskarżenia to treść wyjaśnień P. Ł. (1) nie daje powodów do twierdzeń, że tendencyjnie przedstawił on udział oskarżonego w popełnieniu tego przestępstwa. Wykorzystując natomiast wcześniejsze uwagi dotyczące wiarygodności depozycji świadka w odniesieniu do innych opisywanych przez niego zdarzeń, znajdujących oparcie w innych dowodach, stwierdzić należy, że w przypadku omawianego przestępstwa, ta pozytywna dotychczasowa ocena relacji świadka, powinna również zostać uwzględniona przy obdarzeniu wiarą jego wyjaśnień dotyczących udziału K. U. (2) w popełnieniu omawianego przestępstwa. Zdaniem sądu odwoławczego dokonana przez sąd pierwszej instancji, w przedstawionym zakresie, ocena dowodu z wyjaśnień P. Ł. (1) miała swobodny charakter i wypełniała wymogi art. 7 i 4 k.p.k. Wykorzystanie tego dowodu zgodne było również z konwencyjnym standardem rzetelnego procesu, bo występujące w sprawie okoliczności

faktyczne pozwalały na taki sposób oceny wyjaśnień P. Ł. (1), która równowżyć mogła niedogodności związane z brakiem aktywnego udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka. Powtórzyć należy, że nie budził wątpliwości fakt współsprawstwa P. Ł. (1) w popełnieniu omawianego czynu, co przyznawał w swoich relacjach. Oskarżonemu znana była zaś tożsamość świadka i miał on możliwość wykazania motywów fałszywego pomówienia z jego strony gdyby takie istniało. Ani jednak obrońca, ani oskarżony na takie motywy skutecznie nie wskazali.

50. W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VI aktu oskarżenia sąd okręgowy swoje ustalenia oparł na wyjaśnieniach trzech świadków P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1), którzy odmówili złożenia zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. oraz zeznań R. P. (3), których co prawda nie wymienił w podstawie ustaleń dotyczących tego czynu, ale które uznał, jak wynikało z dalszych rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku za wiarygodne. Obrońca w ramach ogólnej treści zarzutów dotyczących naruszenia zapisów Konwencji kwestionował dopuszczalność wykorzystania wyjaśnień trzech pierwszych świadków. W ogóle nie odnosił się do wiarygodności zeznań R. P. (3), który przecież został przesłuchany na rozprawie głównej. W kontekście natomiast zarzutu obrazy przepisów postępowania art. 7 i 4 k.p.k. obrońca kwestionował jedynie ocenę dowodów z zeznań M. Z. i N. S., która w konsekwencji miała doprowadzić do bezpodstawnego dania wiary P. Ł. (1) w zakresie spotkania do jakiego miało dojść przed Szpitalem (...).

51.W oparciu o zeznania R. P. (3) stwierdzić należy, że relacje tego świadka mogłyby być podstawą do ustaleń dotyczących sprawstwa zarzucanego K. U. (2) czynu z pkt VI aktu oskarżenia, a w konsekwencji uznać by należało, że wyjaśnienia P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) nie były dowodem decydującym, ani rozstrzygającym, choć oczywiście pozostając w korelacji z wypowiedziami przesłuchanego świadka wzmacniały jego wiarygodność. Depozycje powyższych świadków pozostawały w korelacji w odniesieniu do tych okoliczności w oparciu, o które sąd pierwszej instancji poczynił ustalenia stanowiące podstawę wydanego orzeczenia, a więc w szczególności tych, jakie pozwoliły na ustalenie znamion czynu zabronionego. Dotyczyło to użycia rekwizytów, które miały imitować udział w czynnościach Policji oraz zaboru ciągnika siodłowego z naczepą z zawartością paliwa (4414/22, 4750/24 – zeznania R. P., 468/3, 619/4 – wyjaśnienia P. Ł., (...) – wyjaśnienia W. S., (...) – wyjaśnienia R. P.). Przebieg zdarzenia opisany przez świadków był zbieżny, a ewentualne różnice w tym zakresie wynikać mogły wyłącznie z indywidualnego charakteru obserwacji każdego ze świadków oraz upływu czasu, który mógł wpłynąć na zapomnienie niektórych szczegółów zdarzenia.

52.Co prawda obrońca nie wskazuje na rozbieżności w depozycjach ww. świadków, ale dla wypełnienia standardu rzetelnego procesu, a czego nie uczynił sąd pierwszej instancji wskazać należy, że występowały różnice w tych zeznaniach. Podstawową był fakt, że świadkowie P. Ł. (1), W. S. (3)

i G. G. (1) nie mówili o udziale w przestępstwie R. P. (3), a ten przyznając się do udziału w tym zdarzeniu, wskazywał na ich udział posługując się ich pseudonimami, bądź imieniem ((...), 4749v/24). R. P. (3) opisał jednak przebieg zdarzenia w sposób, który świadczył, że w nim uczestniczył. Z jego zeznań podobnie jak i z wyjaśnień ww. świadków wynikało natomiast w sposób bezsporny, że organizatorem przestępstwa był K. U. (2). Wskutek braku możliwości odebrania od P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) zeznań nie było możliwe ustalenie przyczyn takiej różnicy dotyczącej udziału w zdarzeniu R. P. (3). Inną różnicą już występującą wyłącznie między relacjami R. P. (3) i P. Ł. (1) było określenie marki samochodu, jakim sprawcy udali się na miejsce przestępstwa. Wedle pierwszego był to O. (...), a wedle drugiego F. (...). Rozbieżność ta miała jednak charakter marginalny, bo nie dotyczyła okoliczności stanowiących treść ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia. Nie miała wpływu na ustalenia znamion czynu zabronionego, ani nie mogła mieć wpływu na ocenę wiarygodności depozycji świadków. Rozbieżności dotyczące marek samochodów często występują przy relacjonowaniu zdarzeń z przeszłości i jeżeli okoliczności te nie mają istotnego znaczenia dla odtworzenia przebiegu zdarzenia, bo marka pojazdu nie odgrywała żadnej przy tym roli, mogą one w naturalny sposób ulec zatarciu w pamięci. W związku natomiast z tym, że to R. P. (3) miał kierować samochodem i on ten pojazd miał zapewnić do udziału w przestępstwie jemu należało dać w tym zakresie wiarę, bo okoliczności te ściśle były związane z zadaniami jakie mu przydzielono w ramach przestępstwa, w jakim

brał udział. Wskazane różnice nie miały natomiast znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonych w popełnieniu tego czynu, ponieważ te różnice ich nie dotyczyły, a wypowiedzi wszystkich ww. świadków stanowczo wskazywały na udział w przestępstwie K. U. (2) i K. T. (1).

53. Obrońca pomijając te różnice skupia się natomiast przy uzasadnianiu zarzutu obrazu art. 7 i 4 k.p.k. na dowolnej ocenie zeznań M. Z. i N. S. w kontekście wyjaśnień P. Ł. (1) i opisu osoby, z którą K. U. (2) miał się spotkać po dokonaniu zaboru ciągnika siodłowego z paliwem. Stwierdzić w tym kontekście po pierwsze należy, że takie spotkanie, w którym mieli uczestniczyć K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), P. Ł. (1) i W. S. (3) z osobą, która pozbawiona wolności pracowała na terenie Szpitala (...), potwierdzili dwaj świadkowie tj. W. S. (3) (...) i P. Ł. (1) (620-621/4, (...)), którzy w czasie przesłuchania w charakterze podejrzanych rozpoznali M. Z. jako osobę, która właśnie z tymi osobami miała odbyć to spotkanie (...), (...), (...) – tablica pogładowa). Zresztą P. Ł. (1) dwukrotnie, bo tą samą osobę rozpoznał w czasie przesłuchania 28.04. (...). (...) oraz 15.10.2020 r. (...). Okazywana bowiem była świadkowi ta sama tablica pogładowa dwukrotnie. Nie jest prawdziwa teza obrońcy, że w szczególności rozpoznany przez świadków M. Z. nie miał żadnych tatuaży, bo jak wynika chociażby ze zdjęć i protokołu oględzin tej osoby ma on tatuaże na ramionach (...)- (...). Dowody te nie przeczą zatem relacjom P. Ł. (1), z których wynikało, że osoba z jaką się spotkali na terenie Szpitala (...) miała całe ręce w tatuażach (...). Słowo ręka w języku potocznym używa

się nie tylko na określenie dłoni, ale także kończyny górnej. Sam świadek stwierdził, że nie zwracał na nie uwagi stąd mógł jedynie zarejestrować fakt, że osoba ta miała tatuaże na rękach, ale bez ścisłego określenia ich miejsca i kształtu. Z uzupełniających wyjaśnień świadka z 15.10.2020 r. wynikały już bardziej precyzyjne informacje, bo wyjaśniał w trakcie okazania, że mężczyzna miał tatuaże na ramionach (1801/21), co odpowiada wizerunkowi M. Z.. Gdy zestawia się nadto te wyjaśnienia świadków z informacją ze Służby Więziennej z 28.02.2020 r. o tym, że w czasie kiedy miało dojść do opisywanego spotkania na terenie Szpitala (...) pracował właśnie M. Z. (4373v/22), to kategoryczne tezy obrońcy o braku wiarygodności relacji P. Ł. (1) jawią się jako nieuzasadnione, bo przeciwnie to dwukrotne okazanie tej osoby świadkowi potwierdza wiarygodność P. Ł. (1).

54. Opisywane okoliczności dotyczące spotkania w Szpitalu (...) nie mają istotnego znaczenia dla ustaleń dotyczących samego czynu zabronionego, bo nastąpiło ono po tym zdarzeniu i nie mają one znaczenia dla odtworzenia tych okoliczności, które wpływ miały na ustalenie znamion czynu zabronionego i jego sprawców. Mogą one być wyłącznie oceniane z perspektywy kontroli wiarygodności świadka, ale wobec zestawionych w pkt 53 dowodów nie można na ich podstawie wiarygodności P. Ł. (1) podważyć, bo szereg podanych przez niego informacji dotyczących spotkania w Szpitalu (...) potwierdzonych zostało innymi dowodami: wyjaśnieniami W. S. (3), informacją o pracy na terenie Szpitala (...) przez rozpoznanego przez obie te osoby M. Z. i

jego zewnętrznym wyglądem, który potwierdził, że ma on tatuaże na ramionach. Nie mogą w tym zakresie takiej ocenie sprzeciwiać się zeznania M. Z., bo jako osoba ze środowiska przestępczego, która miała być zaangażowana w podział pieniędzy z popełnionego przestępstwa, miała interes w tym, by zaprzeczać tego rodzaju kontaktom, o jakich mówił W. S. (3) i P. Ł. (1). Potwierdził on natomiast fakt, że w trakcie pracy w szpitalu wychodził on na zewnątrz budynku ((...)). Bez znaczenia w tym kontekście były natomiast zeznania N. S., bo nikt na niego nie wskazywał jako osobę, która miała się z oskarżonymi i świadkami spotkać. Fakt przyznania, że nosił pseudonim (...) nie świadczy, że on mógł być tą osobą. Skierowanie zainteresowania organów ścigania przez M. Z. na N. S. jako osobę, która ma taki pseudonim mogło być wyłącznie wybiegiem, który miał od tego świadka oddalić podejrzenia udziału w przestępstwie.

55. Podobne stanowisko co w odniesieniu do zeznań N. S. i M. Z. jako nieprzydatnych dla weryfikacji relacji P. Ł. (1), W. S. (3), G. G. (1) i R. P. (3) zająć należy wobec oceny zeznań E. T. i K. T. (3). Żadnemu z oskarżonych nie został przedstawiony zarzut związany z czynem, jaki miałyby zostać popełnione na szkodę osób, które prowadziły nielegalną produkcję papierosów. Nadużyciem ze strony sądu było ustalenie (str. 54 uzasadniania wyroku), że do takiego napadu doszło w sytuacji, kiedy nawet nie usiłowano go dokonać (571/3 – wyjaśnienia P. Ł.). To zresztą jest główny powód, dla którego zeznania E. T. i K. T. (3) można potraktować jako nieistotne dla czynionych przez sąd pierwszej

instancji ustaleń. Okoliczności tego zdarzenia miały znaczenie wyłącznie w tym zakresie, w jakim ww. świadek mówił o broni palnej, którą grupa miała posiadać. Na ten temat jednak żadnej wiedzy nie mogli mieć świadkowie E. T. i K. T. (3) jeżeli nie podjęto nawet działań, które stanowiłyby usiłowanie popełnienia czynu zabronionego. W zakresie natomiast dysponowania bronią palną przez grupę P. Ł. (1) składał również inne wyjaśnienia potwierdzające taki fakt (469, 470, 570, 571/3, 1246-1247/7) i które potwierdzone zostały także przez G. G. (1) (3094/16). Zeznania ww. świadków nie miały, więc dla sprawy żadnego znaczenia, jeżeli nie mogli oni potwierdzić, ani zaprzeczyć okoliczności, która ujawniona została przez świadka w związku z działaniami, jakie miały być wobec tych osób podjęte, a nie zostały. Sąd odwoławczy podziela zatem ostateczne wnioski sądu okręgowego dotyczące wiarygodności E. T. i K. T. (3), zastrzegając, że ocena tych dowodów nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tych powodów zeznania ww. świadków nie mogły służyć do weryfikacji relacji P. Ł. (1), W. S. (3), G. G. (1) i R. P. (3).

56. Podsumowując zatem rozważania dotyczące zarzutów obrońcy dotyczących dowodów odnoszących się do czynu z pkt VI aktu oskarżenia stwierdzić należy, że ustalenia sądu oparte zostały nie wyłącznie na wyjaśnieniach świadków, których aktywnie nie można było przesłuchać, ale również na podstawie zeznań R. P. (3), który przesłuchany na rozprawie został, a zakres jego przesłuchania uwzględnił w tym zakresie aktywność stron procesu. Nie doszło zatem do

naruszenia zapisów konwencji, bo wyrok skazujący w tej części został oparty nie tylko w oparciu o wyjaśnienia świadków, którzy odmówili zeznań, przez co nie miały one decydującego charakteru. W ocenie tych dowodów i innych, które dotyczyły omawianego przestępstwa sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zaś uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

57. Podzielić należy natomiast zarzuty obrońcy dotyczące wykorzystania dowodu z wyjaśnień i zeznań P. Ł. (1) oraz ich oceny w zakresie przestępstwa, jakie miało zostać popełnione na szkodę J. G.. Na wstępie stwierdzić należy, choć obrońca nie wskazuje na takie uchybienie, ale ma ono istotne znaczenie w stopniu, który musiał również wpłynąć na tok rozważań sądu odwoławczego, że sąd okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu postępowania art. 186§1 k.p.k. i 391§2 k.p.k. P. Ł. (1) na rozprawie 26.01.2021 r. skorzystał bowiem z prawa do odmowy składania zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. (4567/23), a pomimo tego sąd okręgowy ujawnił jego zeznania złożone w charakterze świadka z konfrontacji z J. G. (2461-2462, 2474-2480/13). Zgodnie z art. 391§2 k.p.k. w wypadku określonym w art. 182§3 k.p.k. można odczytywać na rozprawie protokoły złożonych poprzednio wyjaśnień złożonych w charakterze oskarżonego, co oznacza, że nie jest dopuszczalne w takim przypadku odczytywanie jego zeznań. Potwierdzeniem tego jest treść art. 186§1 k.p.k., z którego wynika, że w razie odmowy złożenia zeznań poprzednio złożone zeznania tej osoby nie mogą wówczas służyć za dowód, ani być

odtworzone. Jak wynika z przebiegu rozprawy przed sądem pierwszej instancji zostały one ujawnione, a zostały też uwzględnione jako podstawa ustaleń sądu. Jeżeli zatem cokolwiek konfrontacja obu J. G. i P. Ł. (1) mogła wyjaśnić to takiej funkcji nie mogła zrealizować z uwagi na niedopuszczalność wykorzystania zeznań drugiego ze świadków.

58. Nie ulega też wątpliwości, że wyjaśnienia P. Ł. (1) miały charakter decydujący dla odtworzenia przebiegu zdarzenia, gdyż osoba, która miała zostać pozbawiona wolności nie potwierdziła takiej okoliczności. Poszukując zatem w materiale dowodowym elementów, które mogłyby uwiarygodnić twierdzenia P. Ł. (1) odwołać przede wszystkim należałoby się do eksperymentu procesowego przeprowadzonego z jego udziałem. Wnioski jakie jednak sąd okręgowy z tej czynności procesowej wyprowadził mają uproszczony charakter. Jak wynikało z relacji świadka pokrzywdzony miał zostać uprowadzony ze swojego domu (664/4). W trakcie wizji lokalnej świadek wskazał to mieszkanie pod adresem przy ul. (...) lok. 9 w W. (...). Pokrzywdzony wedle P. Ł. (1) podjechał w miejsce skąd został uprowadzony samochodem marki O. (...) koloru czerwonego, a z wyglądu tej osoby w wieku 28-30 lat nie rzuciło się świadkowi w oczy (665/4). Jak wynika z zeznań M. G., który urodził się (...) to on zamieszkiwał pod ww. adresem od 5 lat i użytkował samochód N. koloru czerwonego (...)- (...). Jego brat J. G. natomiast zamieszkiwał w dzielnicy W. W. i nie mieszkał pod tym adresem razem z nim, co najwyżej mogło się zdarzyć, że raz czy dwa

w tym mieszkaniu przenocował. Świadcowi okazano na tablicach poglądowych zdjęcia obu braci i rozpoznał on właśnie J. G. jako osobę, która pozbawiona została wolności. Świadek stwierdził, że rozpoznał go po szczupłej twarzy, wystających kościach policzkowych i charakterystycznych odstających uszach. Jak stwierdził chłopak ten był bardzo szczupły i pamięta sytuację, że jak był przewożony do lasu swoim samochodem, to siedział na prawym fotelu obok kierowcy, a obok na tym samym fotelu siedział D. albo T. (...). Te przytoczone wyjaśnienia świadka z 17.02.2020 r. nie są spójne z tym co po raz pierwszy opowiadał o uprowadzonej osobie 23.10.2019 r., bo właśnie wówczas powiedział, że niczego charakterystycznego w wyglądzie pozbawionego wolności mężczyzny nie było. Zdjęcie J. G. rzeczywiście wskazuje na te jego cechy wyglądu, jakie opisywał P. Ł. (1) w czasie tego drugiego przesłuchania, kiedy go rozpoznał, ale w takim razie niezrozumiałe jest dlaczego o nich nie powiedział w czasie pierwszego na ten temat przesłuchania, chociażby w zakresie odstających, rzucających się w oczy, uszu, by przytoczyć słowa świadka. Wyjaśnienia te nie są spójne, a dodać też należy, że w czasie pierwszego przesłuchania P. Ł. (1) wyjaśnił, iż uprowadzona osoba do L. B. jechała na fotelu kierowcy i kierowała samochodem, a D. A. (1) zajął miejsce na fotelu pasażera (665-666/4). To co zatem miało uwiarygodnić rozpoznanie J. G. – jego szczupłą sylwetkę, nie wynikało z wcześniej złożonych przez świadka wyjaśnień. Jak natomiast wynikało z zeznań J. G. urodzonego (...), a więc w wieku zbliżony do swojego brata, użytkował on samochód co prawda O. (...), ale koloru czarnego (...), co

nie odpowiadało temu co na temat koloru samochodu mówił P. Ł. (1), bo wskazywał on na kolor czerwony pojazdu, jaki użytkował właśnie M. G.. Wskazane rozbieżności w wyjaśnieniach P. Ł. (1) powodują, że występują poważne wątpliwości dotyczące tego jaka osoba została pozbawiona wolności, ponieważ obaj bracia kwestionują, by byli pokrzywdzonymi takim zdarzeniem. Sama treść relacji P. Ł. (1) nie jest spójna, a rozpoznanie J. G. przeczy wypowiedziom tego świadka na temat osoby pozbawionej wolności z pierwszego przesłuchania. Nadto kolor samochodu, jakim przyjechał pokrzywdzony bardziej odpowiada M. G., bo ten użytkował pojazd o kolorze czerwonym. W zakresie koloru użytkowanego pojazdu obaj bracia nie mieli zaś powodu fałszywie zeznawać, bo przecież nie znali treści wypowiedzi na ten temat P. Ł. (1), więc nie mogli wiedzieć, że taka okoliczność może okazać się istotna dla oceny wiarygodności jego wyjaśnień. Nie było możliwe ujawnienie zeznań P. Ł. (1) z konfrontacji z J. G. oraz odebranie dodatkowych zeznań celem wyjaśniania sprzeczności w jego wyjaśnieniach, czego również w drodze dodatkowego przesłuchania nie podjął się prokurator na etapie śledztwa. Wskazać też należy, że z urzędu sąd odwoławczy nie miał żadnych środków dowodowych, by zweryfikować dodatkowo wyjaśnienia P. Ł. (1) innymi obiektywnymi dowodami. Nie zostały zabezpieczone bilingi połączeń z telefonów braci G., by ustalić, do którego z nich telefonował K. U. (2). Odwołując się do standardu stworzonego przez ETPC dotyczącego braku udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka stwierdzić należało w podsumowaniu tych rozważań, że

wyjaśnienia P. Ł. (1) miały charakter decydujący dla skazania oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1), a wątpliwości, jakie rodziły relacje „niedostępnego” świadka uniemożliwiały przyjęcie ich za podstawę ustalenia sprawstwa tych osób w zakresie zarzucanego czynu, jaki miał być popełniony na szkodę J. G..

59. Zdaniem sądu odwoławczego doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 i 3 pkt d) Konwencji, ponieważ orzeczenie skazujące oparte zostało na wyjaśnieniach świadka, które miały charakter decydujący dla tego rozstrzygnięcia, a osoba ta nie została przesłuchana z udziałem oskarżonego. Nadto ocena dowodu z wyjaśnień P. Ł. (1) dokonana przez sąd pierwszej instancji była dowolna, ponieważ wbrew wymogom art. 7 k.p.k. sąd ten nie uwzględnił wszystkich okoliczności, jakie wynikały z relacji tego świadka i zeznań braci G.. Nie wypełnił tym samym warunków z art. 4 k.p.k., który nakazuje uwzględnić okoliczności korzystne i niekorzystne dla oskarżonego. Sąd pierwszej instancji nie dostrzegł tych, które mogły mieć korzystne znaczenie dla sytuacji procesowej oskarżonych, bo prowadziły do podważenia wiarygodności świadka oskarżenia w omawianym zakresie. W konsekwencji uznać też należało, że ocena dowodu z zeznań i wyjaśnień J. G. była dowolna, ponieważ nie mogły być wartościową przeciwwagą dla jego relacji niespójnej wypowiedzi P. Ł. (1), który mógł tak jak twierdził J. G., pomylić go z inną osobą.

60. Zarzuty obrońcy odnoszące się do dowodów dotyczących czynu zarzucanego w pkt VIII aktu oskarżenia wobec treści

rozstrzygnięcia sądu odwoławczego z pkt 1.9 wyroku na zasadzie art. 436 k.p.k. uznano jako bezprzedmiotowe. Odnoszenie się bowiem do podnoszonych uchybień było zbędne, jeżeli nie one zadecydowały o korzystnym dla oskarżonego rozstrzygnięciu, a inne przyczyny uwzględnione z urzędu.

61. W odniesieniu do czynu z pkt IX aktu oskarżenia stwierdzić należy, że dowód z wyjaśnień P. Ł. (1) nie miał charakteru decydującego w rozumieniu konwencyjnych standardów przy ustaleniu sprawstwa K. U. (2) przypisanego mu w tym zakresie zachowania. Decydującego znaczenia nie miały również zeznania pokrzywdzonej, bo nie o czynnościach, jakie miał podejmować oskarżony nie wiedziała. Jej relacje uwiarygodniały jedynie wyjaśnienia R. P. (1), z których wynikała przyczyna podjęcia działań przez tego oskarżonego, a w konsekwencji również wobec niej przez K. U. (2). Istotne znaczenie dla uwiarygodniania relacji P. Ł. (1) miały jednak wyjaśnienia R. P. (1). Pomimo, że obrońca w ramach zarzutu z pkt 12 apelacji podnosi dowolną i subiektywną ocenę z wyjaśnień tego oskarżonego, to jednak w treści uzasadniania apelacji nie uzasadnia takich twierdzeń w żaden sposób i nie odnosi ich akurat do oceny dowodów dotyczących omawianego zdarzenia. W konsekwencji uznać należy, że taki wyłącznie polemiczny zarzut nie mógł podważyć prawidłowej oceny tego dowodu dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Jednoznacznie z tych wyjaśnień wynikało natomiast, że to on zainicjował działania K. U. (2) (1644v- (...)). Jednocześnie wskazał on na zdarzenie, które zostało również opisane przez P. Ł. (1), a które polegało na tym, że

oskarżony ze świadkiem pojechali do restauracji, w której przebywał R. T. T. (obaj taka wymienili) i przed którą doszło do rozmowy na temat właśnie czynności jakie miały zostać podjęte wobec M. O. (627-628/4). Depozycje świadka i oskarżonego ściśle w tym zakresie się zajął, a co w kontekście zeznań również pokrzywdzonej tworzyło jednoznaczny opis zachowań, jakich K. U. (2) się podjął celem wywarcia wpływu na postawę pokrzywdzonej wobec R. P. (1). Stwierdzić zatem należy, że wyjaśniania nieprzesłuchanego z udziałem oskarżonego P. Ł. (1) znalazły oparcie w innych wiarygodnych dowodach, które pozwalały na ocenę, że przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe wypełniło konwencyjne standardy rzetelnego procesu. Nie było żadnych powodów, by poddać w wątpliwość wiarygodność obciążających oskarżonego depozycji P. Ł. (1).

62. Nie ma racji także obrońca gdy kwestionuje te ustalenia sądu pierwszej instancji, które poczynione zostały w uzasadnieniu wyroku, a dotyczące odstąpienia przez oskarżonego r. od pobicia pokrzywdzonej, gdyż domofon odebrała kobieta, która zdaniem K. U. (2) nie była M. O.. Takie ustalenie wynika z pominiętych przez odwołującego wypowiedzi świadka złożonych w trakcie przeprowadzanego eksperymentu procesowego ((...)). Zwraca jednak uwagę fakt, że choć takie ustalenie miało odzwierciedlenie w przeprowadzonych dowodach to jednak nie powinno przekładać się na treść opisu przypisanego oskarżonemu czynu, ponieważ co najwyżej takie zachowanie obejmowało niekaralne

przygotowania do czynu, jakiego miał się podjąć sam oskarżony. Nie było powodu zatem, by w ramach czynu polegającego na usiłowaniu podżegania innej osoby do popełnienia przestępstwa zamieścić informacje o takich czynnościach, które nie wyczerpywały znamion czynu zabronionego. W tym zakresie zatem obrońca miał rację, choć zmiana opisu przypisanego w tej części orzeczenia oskarżonemu czynu wynikała z okoliczności uwzględnionych z urzędu, jakich obrońca nie podnosił.

63. W odniesieniu do czynu z pkt X aktu oskarżenia obrońca nie wskazywał na konkretne uchybienia dotyczące oceny dowodów. Nie przedstawił w szczególności żadnych argumentów na dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień R. P. (1), które uwiarygodniały relacje P. Ł. (1) na temat przygotowań K. U. (2) do przestępstwa, jakie planował popełnić na terenie Hiszpanii (...). Pomimo, że obrońca w ramach zarzutu z pkt 12 apelacji podnosi dowolną i subiektywną ocenę z wyjaśnień tego oskarżonego, to jednak w treści uzasadniania apelacji nie uzasadnia takich twierdzeń w żaden sposób i nie odnosi ich akurat do oceny dowodów dotyczących omawianego zdarzenia. W konsekwencji uznać należy, że taki wyłącznie polemiczny zarzut nie mógł podważyć prawidłowej oceny tego dowodu dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Ponadto uwiarygodnieniem dla depozycji świadka i oskarżonego były zdjęcia wykonywane przez samego oskarżonego z podróży z Hiszpanii, jaka odbyła się po rozmowie z P. Ł. (1), a przesyłane przez niego na telefon M. U. (...)- (...) – protokół oględzin, 1954-1959/10 – zdjęcia). Rzeczywiście wyjaśnienia

P. Ł. (1) na temat podżegania go do popełniania przestępstwa wspólnie z oskarżonym (666-667/4) miały decydujący charakter, ale trudno sobie wyobrazić, by w tym zakresie mógł istnieć jakikolwiek inny dowód wprost potwierdzający przeprowadzenie takiej rozmowy, w sytuacji gdy w niej uczestniczyły tylko te dwie osoby. Inne przytoczone dowody w sposób jednak jednoznaczny uwiarygodniały depozycje świadka w takim stopniu, że nie można byłoby mieć wątpliwości, co do jego w tym zakresie wiarygodności. I znowu odwołując się do poprzednich wywodów dotyczących czynników równoważących brak aktywnego udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka z powołaniem się na sprawę B. v. Polska – wyrok ETPC z 17.09.2013 r., (...) stwierdzić należy, że okoliczność ta nie była przeszkodą w wykazaniu motywów fałszywego pomówienia oskarżonego przez świadka o udział w tym przestępstwie. Uwzględniając natomiast potwierdzoną wiarygodność świadka P. Ł. (1) w odniesieniu do innych omawianych zdarzeń, w których uczestniczył K. U. (2) oraz jednoznaczne w swojej wymowie dowody z wyjaśnień R. P. (1) i zdjęć z wyjazdu do Hiszpanii oskarżonego, stwierdzić należy, że uwzględnieniu w takim układzie dowodowym relacji P. Ł. (1) jako podstawy przyjętych przez sąd pierwszej instancji dotyczących czynu z pkt X aktu oskarżenia nie sprzeciwiały się żadne konwencyjne standardy rzetelnego procesu.

64. W odniesieniu do czynu z pkt XI aktu oskarżenia stwierdzić należało, że żadne z wyjaśnień P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) nie stanowiły podstawy ustaleń sądu pierwszej

instancji, więc uznać należało, że zarzuty dotyczące naruszenia konwencyjnych standardów rzetelnego procesu podnoszone przez obrońcę nie odnosiły się do dowodów dotyczących tego czynu tym bardziej, że również w tym zakresie odwołujący nie podnosił uchybień dotyczących oceny dowodów.

65. W podsumowaniu rozważań dotyczących zarzutów naruszenia art. 6a w zw. z art. 6 ust 3 lit d Konwencji oraz obrazy art. 7 i 4 k.p.k. w odniesieniu do wyjaśnień świadków P. Ł. (1), W. S. (5) i G. G. (1) stwierdzić należy, że w przeważającej części zdarzeń, jakich dotyczyły poza tym, że pozostawały we wzajemnej korelacji, znalazły również potwierdzenie w innych dowodach i ich wykorzystanie w toku procesu nie mogło naruszać konwencyjnych standardów rzetelnego procesu. W takich przypadkach, w jakich relacje P. Ł. (1) miały charakter decydujących, poza czynem, jaki miał być popełniony na szkodę J. G., stanowiły one spójną podstawę ustaleń sądu dotyczących K. U. (2), a brak przesłuchania świadka z aktywnym udziałem oskarżonego nie uniemożliwiało przedstawienia przez oskarżonego racji, które pozwoliłyby wykazać motywy fałszywego pomówienia go przez tą osobę. Takich jednak argumentów, ani wyjaśnienia oskarżonego nie dostarczyły, ani apelacja obrońcy. W konsekwencji należało też uznać, że wyjaśnienia ww. świadków mogły stanowić mocną i wiarygodną podstawę ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym przez K. U. (2). W tym zakresie obrońca nie

<p>podniósł żadnych konkretnych racji, które mogłyby pozwolić na inną ocenę tych dowodów w tym zakresie niż dokonana przez sąd okręgowy.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty obraży przepisów postępowania, które miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 6a w zw. z art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z pkt 5 apelacji poprzez naruszenie prawa oskarżonego do rzetelnego procesu sądowego i obrony poprzez odwołanie kolejnych 3 terminów rozpraw zaplanowanych na dni 16, 19 i 23 lutego mimo ich wyznaczenia z dużym wyprzedzeniem (w zarządzeniu z 1 października 2020 r.) oraz jednoczesne oddalenie wniosku obrony o przerwę w rozprawie celem przygotowania się do głosów stron, pomimo wielowątkowości sprawy i licznych zarzutów, co uniemożliwiło obronie i oskarżonemu właściwe przygotowanie się do głosów stron.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>66.Podzielić należy zarzut obrońcy w tej części w jakiej wskazuje on, że tok prowadzonych przez sąd okręgowy czynności procesowych nie uniemożliwił uwzględnienia wniosku o zarządzenie przerwy w rozprawie celem przygotowania się oskarżonego i jego obrońców do zajęcia końcowego stanowiska w głosach stron w innym terminie niż zaplanowany przez przewodniczącego składu sądu. Rzeczywiście sąd pierwszej instancji wyczerpał plan czynności dowodowych na rozprawie 9.02.2020 r., ale nie oznacza</p>	

to, że występowała nieodparta konieczność do tego, by tego samego dnia strony zobowiązane zostały do przedstawienia końcowych wystąpień. Jak wynika z art. 401§1 k.p.k. przewodniczący może przerwać rozprawę główną m.in w celu przygotowania przez strony wniosków dowodowych, albo dla wypoczynku lub z innej ważnej przyczyny. Jest to oczywiście swobodna decyzja przewodniczącego, ale przecież zgodnie z art. 366§1 k.p.k. obowiązkiem przewodniczącego składu jest wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy. Kontradyktoryjny charakter procesu karnego zakłada, że to właśnie strony przez swój aktywny udział mogą przyczynić się do wyjaśnienia tych okoliczności sprawy, a przewodniczący zgodnie z art. 367§1 k.p.k. powinien umożliwić stronom wypowiedzenie się co do każdej kwestii podlegającej rozstrzygnięciu. Nie można sobie wyobrazić w toku procesu ważniejszego momentu na wypowiedzenie się stron w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych jak właśnie w ramach końcowych wystąpień w głosach stron. Jeżeli przewodniczący składu sądu miał zabezpieczone jeszcze trzy dodatkowe terminy rozpraw to nie było poważnego powodu, by nie uwzględnić wniosku obrońców o przerwę w rozprawie celem przygotowania się do głosów stron. Rozprawa 9.02.2020 r. zakończyła się o godzinie 20.00, co świadczyło o tym, że dalece wykroczyła poza godziny urzędowania sądu. Nie oznacza to oczywiście, by każda rozprawa kończyła się równo z godziną zakończenia urzędowania sekretariatów sądowych, ale jeżeli przedłużyła się ona o kilka

godzin to świadczyło to o tym, że czynności takie mogły zostać przełożone na kolejny wyznaczony termin rozprawy, chociażby dla zapewnienia wypoczynku osobom biorącym udział w rozprawie. Jeżeli bowiem przewodniczący składu sądu określił określony plan czynności procesowych dostosowany do kolejnych terminów rozpraw, to przecież zakończenie rozprawy o godzinie 20.00 było dowodem na to, że taki przebieg rozprawy wykroczył poza uprzednio zaprojektowany plan tych czynności. Nie było także żadnej ważnej przyczyny, która wymuszałaby zakończenie rozprawy wyrokiem tego właśnie dnia w sytuacji gdy przewodniczący składu sądu dysponował dodatkowymi salami na trzy dodatkowe terminy rozpraw. Nic również nie stało na przeszkodzie, by strony odpowiednio wcześniej choćby na poprzedzającej rozprawie uprzedzić, że w razie zakończenia czynności dowodowych na rozprawie 9.02.2020 r. dojdzie do głosów stron. Wówczas nie mogłyby być zaskoczone postawą przewodniczącego składu sądu, a w ten sposób sąd dochowałby zasadzie lojalności procesowej określoną w art. 16§2 k.p.k.

67. Mając na uwadze przebieg ostatniej rozprawy przed sądem pierwszej instancji oraz odmowę wysłuchania niektórych z obrońców oskarżonych po uprzednim przygotowaniu się do końcowego wystąpienia, sąd apelacyjny stworzył stronom, z czego w szczególności na szeroką skalę skorzystał oskarżony K. U. (2) i jeden z jego obrońców, do składania wniosków dowodowych oraz do nieskrępowanego końcowego wystąpienia. W ten sposób

konwalidowane zostały uchybienia sądu pierwszej instancji związane z nieuwzględnieniem potrzeb oskarżonych i ich obrońców na rzetelne przygotowanie się do głosów stron. Z przytaczanych przepisów wynika, że obowiązkiem przewodniczącego składu sądu jest nie tyle sztywno stosować się do własnych zarządzeń i planów, ale elastycznie reagować na przebieg procesu i uwzględniając potrzeby stron zapewniać im warunki dla wypełnienia ich praw procesowych. Władza jaką ma przewodniczący składu kierując rozprawą i czuwając nad jej prawidłowym przebiegiem ma służyć bowiem wypełnieniu celów postępowania karnego określonych w art. 2 k.p.k. Miarą sprawiedliwości nie jest nieustępliwość i determinacja w realizacji planu procesu, jaki sędzia założył sobie przed rozpoczęciem pierwszej rozprawy, ale otwartość i zdolność wsłuchania się w racje stron, które przyczyniają się do realizacji konstytucyjnego prawa do sądu w tym podstawowym wymiarze jakim jest prawo do sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązkiem przewodniczącego składu sądu jest wymaganie od stron dostosowania się do określonych przepisami prawa zasad procesu, ale także umożliwienie im swobodnej wypowiedzi w szczególności gdy ma to dotyczyć końcowych wystąpień. Nie było bowiem ze strony obrońców nadużyciem prawa procesowego gdy wnosili o stworzenie im odpowiednich warunków na przygotowanie się do głosów stron.

68. Uchybienie, jakiego w tym zakresie dopuścił się sąd pierwszej instancji nie było jednak tej rangi, by powodowało konieczność

<p>przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. W tym zakresie, w jakim zachodziła konieczność dopuszczenia dodatkowych dowodów na etapie postępowania odwoławczego mogło zostać uzupełnione postępowanie dowodowe. Stworzenie zaś warunków do swobodnej wypowiedzi oskarżonym i obrońcom, którzy takiej szansy nie mieli na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji, umożliwiło im przedstawienie argumentów, które mogły przyczynić się do zmiany wyroku bez konieczności jego uchylania i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 10, 11, 13 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań świadków M. O., K. W. (2), A. V., M. D., K. B. (1), O. W., Z. M., przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tych świadków są wiarygodne i w wystarczający sposób korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym mimo istniejących rozbieżności, braku konsekwencji i spójności oraz sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>69.Zarzuty powyższe stanowią przykład szablonowego tworzenia podstaw środka odwoławczego, dla których w uzasadnieniu apelacji brak jest jakichkolwiek treści na ich poparcie. Zeznania powyższych świadków i ich znaczenie dla ustaleń sądu pierwszej instancji omówione zostały przy okazji oceny zarzutów dotyczących przede wszystkim wyjaśnień świadka P. Ł. (1). Uwiarygodniały one relacje tego świadka, ale jednak nie miały bezpośredniego wpływu na ustalenie sprawstwa K. U. (2). Obrońca w uzasadnieniu apelacji wbrew brzmieniu postawionego zarzutu nie wskazuje na żadne rozbieżności w zeznaniach tych świadków z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, choć na ich wypowiedzi się powołuje. Zarzuty w tym zakresie sformułowane zostały w oderwaniu od oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd okręgowy, bo też obrońca nie powołuje się na żadne konkretne uchybienia tego sądu w tym zakresie. Należało zatem uznać te zarzuty za czysto polemiczne, a przez to chybione.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzuty obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 12 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę wyjaśnień oskarżonego R. P. (1) przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>świadców są wiarygodne i w wystarczający sposób korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym mimo istniejących rozbieżności, braku konsekwencji i spójności oraz sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>70. Dokładne przytoczenie treści tego zarzutu najlepiej pokazuje jego szablonowy charakter i nieudolne wykorzystywanie przez obrońcę funkcji edytora tekstu do wklejania powtarzalnych w poszczególnych zarzutach ich fragmentów. Pomimo, że treścią zarzutu jest dowolna ocena wyjaśnień oskarżonego to ich skutkiem okazało się bezpodstawne uznanie zeznań tego świadka za wiarygodne. Pomimo szeregu uchybień jakich sąd pierwszej instancji dopuścił się przy prowadzeniu sprawy, ich wynikiem nie było jednak przetworzenie wyjaśnień oskarżonego R. P. (1) w zeznania świadka R. P. (1). Do takiej zmiany pozycji procesowej tego oskarżonego sąd okręgowy nie doprowadził.</p> <p>71. W uzasadnieniu apelacji imię i nazwisko tego oskarżonego poza przytoczeniem treści wyroku, pojawia się wyłącznie raz (przedostatnia strona apelacji, trzeci akapit), ale bez związku z brzmieniem zarzutu, który miałby wyjaśnić tego oskarżonego dotyczyć. Świadczy to wyłącznie o tym, że celem obrońcy nie było wskazanie na rzeczywiste uchybienia, jakich sąd pierwszej instancji się dopuścił, ale mnożenie zarzutów, by wywołać wrażenie</p>		

takiego ogromu naruszeń prawa, która miałyby uzasadniać uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

72. Nie jest jednak obowiązkiem sądu odwoławczego, by za obrońcę znajdować w treści wyjaśnień R. P. (1) te „istniejące rozbieżności, brak konsekwencji i spójności oraz sprzeczności z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym” i w ten sposób formułować uzasadnienie zarzutu, którego obrońca sam nie sporządził. Przedstawione powyżej rozważania dotyczące również depozycji tego oskarżonego nie dały żadnych podstaw do ich zakwestionowania, a nadto ich treść pozwalała na wielokrotne uwagi o zbieżności wyjaśnień R. P. (1) z innymi dowodami. Wobec braku jakichkolwiek argumentów obrońcy na poparcie wyrażonej w zarzucie tezy uznać należało zarzut za chybiony.

3-5.

Zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 14 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań świadka J. G., przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tego świadka są niewiarygodne.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

<p>73.W uwagach z pkt 57 do 59 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego zostały przedstawione rozważania dotyczące również oceny zeznań i wyjaśnień J. G.. W ich świetle zarzut obrońcy był zasadny, albowiem stanowiące dla nich przeciwwagę wyjaśnienia P. Ł. (1) nie były w takim stopniu spójne, by mogły podważyć wiarygodność relacji J. G..</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 15 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań świadków E. T. i K. T. (3) przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tych świadków są niewiarygodne, podczas gdy są spójne i konsekwentne i w wystarczający sposób korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>74.Omówienie zeznań ww. świadków dokonane zostało w uwadze z pkt 55 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego i do nich też należy się odwołać przy ocenie tego zarzutu. Fakt, że relacje tych osób były zbieżne ze sobą nie świadczy o ich prawdziwości jeżeli tak jak wskazano we wcześniejszych rozważaniach mieli oni interes w</p>		

<p>tym, by ukryć informacje na temat okoliczności dla nich niewygodnych i mogących być podstawą ich odpowiedzialności karnej.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzuty obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. z pkt 16 apelacji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań świadków M. Z. i N. S. przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkujące bezpodstawnym uznaniem, że zeznania tego świadka potwierdzają fakt spotkania z K. U. (2) przed Szpitalem (...) podczas gdy świadek temu stanowczo i konsekwentnie zaprzeczał.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>75.Pomijając ułomną gramatyczną formę zarzutu stwierdzić należy, że rzeczywiście ocena zeznań obu świadków dokonana przez sąd okręgowy oderwana była od ich treści. Sąd ten wskazał w przypadku zeznań obu świadków, że „Zeznania wiarygodne, świadek nie miał żadnego powodu by w tym zakresie zeznawać nieprawdę, a jego zeznania co do możliwości odbycia spotkania z K. U. potwierdzają wyjaśnienia i zeznania P. Ł.” Taka teza sądu pierwszej instancji przedstawiona w drugiej części zdania w żaden sposób nie wynika z treści relacji tych osób, które zaprzeczyły odbyciu spotkania z K. U. (2). Jeżeli temu zaprzeczyły to nie</p>		

mogły mówić o takiej możliwości. Taka ocena sądu okręgowego była oczywiście błędna, ale tak jak to wynika z przedstawionych przez sąd odwoławczy uwag dotyczących tych świadków z pkt 53 i 54 uzasadnienia wyroku dla rozstrzygnięcia sprawy relacje N. S. były całkowicie bez znaczenia, więc te błędne wnioski sądu pierwszej instancji wyprowadzone z treści tego dowodu nie mogły przełożyć się na żadne jego ustalenia przyjęte za podstawę orzeczenia. W przypadku natomiast M. Z. rozpoznanie jego wizerunku oraz fakt, że pracował odbywając karę pozbawienia wolności w miejscu gdzie wedle P. Ł. (1) i W. S. (3) spotkał się z K. U. (2) uwiarygodniały wyjaśniania tych świadków, a nie im zaprzeczały. Niezależnie od tych uwag stwierdzić należy, że znaczenie tego dowodu dla przyjętych przez sąd okręgowy ustaleń nie miało jednak istotnego znaczenia, bo nie wpływało na określenie znamion przestępstwa, jakiego oskarżony się dopuścił. Poza zatem bezzasadnością twierdzeń zawartych we wnioskach zarzutu obrońca nie wykazał w sposób skuteczny również wpływu podniesionego uchybienia na treść orzeczenia.

3.8.

Zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na naruszeniu art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9§1 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k., 1709§2 i 5 k.p.k., 201 k.p.k. i 393 a k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechania wyjaśniania okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>wyjaśnienia mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych czynów, a także niezasadne oddalenie szeregu istotnych dla wyjaśniania sprawy wniosków dowodowych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>76. Wnioski dowodowe jakie w ocenie obrońcy oskarżonego mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały ponownie rozpoznane przez sąd odwoławczy. Pomijając te, które dotyczyły czynu, jaki miał być popełniony na szkodę J. G., bo w związku z rozstrzygnięciem sądu apelacyjnego w tym zakresie ich ocena nie jest konieczna, to w przypadku pozostałych jedne zostały uwzględnione tiret pierwszy i czwarty, a w przypadku tych wskazanych pod tiretem drugim i piątym oraz w zakresie przesłuchania J. Ł. oddalone jako pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo nie znajdujące podstaw w obowiązujących przepisach i w uzasadnieniu postanowień o ich oddaleniu zostały przedstawione motywy takich rozstrzygnięć (6798, 6799/33, 8029/39). Nawet jednak dowody, jakie pozyskane zostały wskutek uwzględnienia wniosków obrońcy nie wpłynęły na zmianę orzeczenia sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym K. U. (2), więc zarzut obrońcy był oczywiście chybiony.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary.</p>	<p># zasadny</p>

		# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
77.Obrońca sformułował zarzut dość ogólnie, a w uzasadnieniu apelacji nie zawarł żadnych konkretnych uwag dotyczących poszczególnych rozstrzygnięć sądu pierwszej instancji, które mogłyby zostać ocenione jako rażąco niewspółmierne. W ocenie odwołującego wpływ na niższy wymiar kary powinny mieć okoliczności związane z tym, że niektórych czynów nawet nie usiłowano dokonać, niektóre zakończyły się na etapie usiłowania, a w przypadku niektórych nie doszło nawet do realnego zagrożenia dobra prawnego. Głęboka ingerencja w treść orzeczenia sądu okręgowego również była motywowana podniesionymi przez obrońcę argumentami, ale w związku z tym, że odwołujący nie zindywidualizował swoich ocen do konkretnych rozstrzygnięć i nie przeniósł tych ogólnych ocen na grunt określonych kar nie można było uznać zarzutu obrońcy za zasadny. Przyczyny natomiast wymiaru innych kar niż orzeczonych przez sąd okręgowy omówione zostały w części uzasadniania opisującej zmiany zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
Wnioski:	# zasadny # częściowo zasadny	

<p>- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p> <p>ewentualnie</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu K. U. (2) kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie zasługiwał na uwzględnienie pierwszy z wniosków apelacji, albowiem brak było podstawy do uznania, że wystąpiły warunki z art. 437§2 k.p.k. Nawet jeżeli wystąpiła potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego to mogło to zostać przeprowadzone na etapie postępowania odwoławczego i nie było potrzeby przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.</p> <p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku uwzględniony został w zakresie jedynie tego zarzutu, który okazał się zasadny a dotyczył czynu, jaki miał zostać popełniony na szkodę J. G.. Sąd odwoławczy w szeregu przypadkach zmniejszył wymiar kary wymierzonej oskarżonemu, ale stało się to bardziej wskutek uwzględniania kierunku tego zarzutu niż konkretnej argumentacji obrońcy, bo zarzut sformułowany został w ogólny sposób.</p>		

3.10.	<p>Apelacja obrońców oskarżonego K. U. (2) r.pr. H. M. i r.pr. A. M..</p> <p>Zarzut z pkt I apelacji rażącego naruszenia art. 6 k.p.k. oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także art. 42 ust. 2 Konstytucji RP poprzez pozbawienie oskarżonego K. U. (2) w postępowaniu przed sądem I instancji prawa do obrony i prawa do rzetelnego postępowania sądowego poprzez zamknięcie ad hoc w dniu 9.02.2021 r. przewodu sądowego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
78.Powyższy zarzut powiela zarzut z pkt 5 apelacji adw. B. J. omówiony w uwagach z pkt 66 do 68 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego i dla oceny tego zarzutu wystarczy do tych wywodów jedynie się odwołać. Stwierdzić jedynie dodatkowo należy, że wszelkie możliwe wnioski dowodowe, jakie obrońcy i oskarżony chcieli złożyć i nie mogli tego uczynić przed sądem okręgowym, mogli złożyć przed sądem odwoławczym i wszystkie one zostały rozpoznane. W ten sposób uchybienia sądu pierwszej instancji zostały konwalidowane bez potrzeby powtarzania procesu przed sądem pierwszej instancji.		
3.11.	Zarzut z pkt II. 1 apelacji obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego art. 349§1 k.p.k.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>79. Naruszenie tego przepisu nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia sądu. obrońcy nie starają się nawet wykazać takiego wpływu, podnosząc jedynie, że brak posiedzenia organizacyjnego wpłynął na przebieg postępowania dowodowego, co nie oznacza, że miało to wpływ na treść orzeczenia. Brak takiego posiedzenia nie uniemożliwił składania wniosków dowodowych oraz wniosków dotyczących organizacji rozprawy. W związku z treścią zarzutu z pkt I apelacji wskazać jednak należy, że uchybienia związane brakiem możliwości przygotowania takich wniosków dowodowych w odpowiednim czasie przed zakończeniem przewodu sądowego mogła być konwalidowana na etapie postępowania przed sądem odwoławczym.</p>		
3.12.	Zarzut z pkt II. 2 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 399§1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>80. Zarzut ten byłby skuteczny, gdyby obrońcy wykazali, że kwalifikacja prawna czynu przyjęta przez sąd pierwszej instancji nie była prawidłowa. W uwagach zawartych w pkt 28 do 31 uzasadnienia apelacji odwołujący nie tyle jednak wywodzą, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony wyczerpywał znamiona</p>		

<p>innych przepisów ustawy karnej niż przyjęte przez sąd, ale w ogóle takiego występku nie popełnił. Uprzedzenie zatem o zmianie kwalifikacji prawnej czynu, którego sprawstwo oskarżony neguje, nie miałooby wpływu na ewentualne w tym zakresie stanowisko obrony, ponieważ sprowadzało się ono do zakwestionowania w ogóle podstaw faktycznych postawionego zarzutu.</p>		
<p>3.13.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 3 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 389§1 i 2 k.p.k. poprzez nieodczytanie wszystkich wyjaśnień złożonych przez oskarżonego K. U. (2) w trakcie postępowania przygotowawczego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>81. Zarzut obrońców mógłby zostać oceniony jako zasadny gdyby odwołujący wykazali, że w ramach nieodczytanych wyjaśnień oskarżony podał informacje, które byłyby istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ ich uwzględnienie mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia sądu. Obrońcy nawet nie podejmują wyzwania, by wskazać jakie to istotne treści zawarte były w tych oświadczeniach oskarżonego, jakie nie zostały odczytane. Analiza ich treści dowodzi natomiast, że nie miały one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i oceny wyjaśnień K. U. (2). Z art. 389§1 k.p.k. wynika, że protokoły przesłuchania oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w warunkach tym przepisem określonych, odczytuje się tylko w odpowiednim zakresie. Przepis ten nie</p>		

<p>nakłada obowiązku odczytywania wszystkich wyjaśnień i oświadczeń procesowych oskarżonego, a wyłącznie tych, które mogą mieć znaczenie dla prowadzonych przez sąd ustaleń oraz dla oceny stanowiska procesowego oskarżonego. W związku z tym, że obrońcy nie wykazali, by te oświadczenia, które nie zostały odczytane takie znaczenie miały zarzut uznać należało za oczywiście chybiony.</p>		
<p>3.14.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 4 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 391§ 2 k.p.k. poprzez nieodczytanie świadkowi W. S. (3) wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>82. Rzeczywiście sąd okręgowy nie ujawnił wskazywanych przez obrońców protokołów przesłuchania oskarżonego ze śledztwa, ale nie wnosili o to również sami obrońcy. Jak wynika z zapisów protokołu rozprawy z 8.12.2020 r. ((...)) wyraźnie stwierdzone zostało, że obecni na sali zarówno oskarżony jak i jego trzech obrońcy nie wnosili o odczytanie tych protokołów. Oznacza to, że również z ich perspektywy, a nie tylko sądu nie było takiej potrzeby, ponieważ w treści tych protokołów nie zostały zawarte żadne informacje, z których również obrońcy mogliby wyprowadzić istotne dla ustaleń faktycznych wnioski. Jak wynika natomiast z treści ujawnionego</p>		

protokołu przesłuchania świadka w charakterze podejrzanego z 7.08.2020 r. (...) W. S. (3) wyraźnie oświadczył, że zmienia swoje stanowisko. Oznacza to, że w toku rozprawy ujawniona została okoliczność, iż świadek ten początkowo zajmował inne stanowisko niż to jakie ostatecznie zajął w trakcie tego przesłuchania. Nie doszło zatem do naruszenia art. 391§1 i 2 k.p.k., ponieważ ujawnione zostały przez sąd okręgowy wszystkie niezbędne protokoły przesłuchań tego świadka, które stały się podstawą ustaleń faktycznych, a z których również wynikało, że świadek zajmował uprzednio inne stanowisko niż to, które polegało na przyznaniu się do popełniania zarzucanych mu czynów. Nie jest to natomiast okoliczność szczególna, która miałaby decydować o ocenie wiarygodności świadka, ponieważ jest to notoryjne, że sprawcy przestępstw nie od razu decydują się współpracę z organami ścigania, czynią to po pewnym czasie i przemyśleniu korzyści, jakie mogą z tego dla nich wynikać. Nie jest również zasadne twierdzenie obrońców o tym, że w trybie art. 405§2 k.p.k. sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego również te protokoły przesłuchań świadka, które odczytane nie zostały, bo zgodnie z art. 405§ 2 i 3 k.p.k. wraz z zamknięciem przewodu sądowego ujawnieniu podlegają z dowodów nieodczytanych na rozprawie wyłącznie te określone w §3 tego przepisu, a protokoły przesłuchań W. S. (3) w charakterze podejrzanego inne niż odczytane na rozprawie głównej nie należały do żadnej z kategorii tym przepisem określonych. W związku z tym zarzut oparcia ustaleń na

<p>sprzecznym materiale dowodowym był oczywiście chybiony.</p>	
<p>3.15.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 5 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 350a k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę świadków J. Ł., K. G., M. G., G. B., E. T., K. T. (3), a także K. C. co było działaniem nieprawidłowym, ponieważ nie zachodziły przesłanki wskazane w art. 350a k.p.k., co było niezgodne z zasadą bezpośredniości i zasadą prawdy materialnej i w konsekwencji doprowadziło do ustalenia okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego i jednocześnie pozbawiło oskarżonego prawa do obrony z uwagi na niemożność zapoznania się bezpośrednio z tymi dowodami przed sądem I instancji i zadawania pytań świadkom, a oskarżony w swoich wnioskach wyjaśnił dlaczego chce przesłuchać osobiście żonę P. Ł. (1) oraz M. G., a także G. B. i pozostałych świadków. Zeznania ww. osób miały istotny wpływ na treść wyroku, co miało zostać wykazane zgodnie z treścią zarzutu w uzasadnieniu apelacji.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>83. Wbrew deklaracjom obrońców w uzasadnieniu apelacji nie znalazły się żadne rozważania dotyczące wpływu zeznań ww. osób na treść wyroku przez co należało zarzut ten uznać za niezasadny. Marginalnie jedynie w pkt 144 i 145 uzasadnienia apelacji obrońcy odnieśli do zeznań E. T., K. T. (3) i</p>	

K. C., ale w sposób, który zupełnie nie oddawał rangi postawionego zarzutu. Odnosząc się jedynie do uwag w tym zakresie poczynionych przez obrońców stwierdzić należy, że z zeznań K. C. nie wynikają żadne informacje, które dotyczyłyby K. U. (2) (535-536/3). Z pisma tego oskarżonego, na jakie obrońcy się powołują (..) również wynika tożsama konstatacja, bo twierdzi on, że świadek w swoich zeznaniach nie wspomina o nim ani słowem. Oznacza to jednak, że przewodniczący składu orzekającego jak najbardziej miał podstawy do zastosowania art. 350a k.p.k., bo zeznaniom tym oskarżony nie zaprzeczał. Podobna sytuacja występuje z zeznaniami E. T. i K. T. (3), bo treści zeznań tych osób oskarżony nie zaprzeczał. Dla oceny znaczenia zeznań tych dwóch osób odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego zaprezentowanych w pkt 55 i 74 uzasadniania wyroku, które wystarczające są dla skomentowania wywodów obrońców z pkt 145 uzasadnienia apelacji.

84. W odniesieniu do powyższego zarzutu stwierdzić jedynie na koniec należy, że przepis art. 350a k.p.k. stanowi odstępstwo od zasady bezpośredniości i przewodniczący składu orzekającego może w tym zakresie podjąć swobodną decyzję o zaniechaniu wezwania świadków na rozprawę główną nawet tych, których przesłuchania żąda w akcie oskarżenia prokurator. Wszystko zależy od oceny czy osoby te mają stwierdzić okoliczności, które są doniosłe dla sprawy. Ta doniosłość oceniana jest z perspektywy chociażby tego czy okolicznościom, o jakich zeznawali świadkowie oskarżony nie zaprzeczał. Nie jest zatem tak, że oskarżony w tym

zakresie musi wyrazić zgodę. Jeżeli zatem zostają spełnione warunki z art. 350a k.p.k. występują podstawy do odczytania zeznań tych świadków w trybie art. 391§1 k.p.k. W związku z tym, że zasadniczo w takich przypadkach brak jest powodów z art. 394§2 pkt 1 i 2 k.p.k. można odstąpić od czynności odczytania tych zeznań, ale wówczas ujawnione one zostają w trybie art. 405§2 k.p.k. pod warunkiem, że stanowią one jedną z kategorii dowodów określonych w art. 405§3 k.p.k. Protokoły przesłuchania świadków, od przesłuchania, których odstąpiono na podstawie art. 350a k.p.k. podlegają ujawnieniu wraz z zamknięciem przewodu sądowego jeżeli wcześniej sąd dopuści dowód z takich protokołów, bo wówczas odpowiadać będą kategorii dokumentów określonych w art. 405§3 k.p.k. W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji pomimo, że zastosowany został przepis art. 350a k.p.k. nie dopuścił dowodu z protokołów tych przesłuchań. Nie było jednak przeszkód, by uczynił to sąd odwoławczy, a co nastąpiło postanowieniem z pkt 8 z 19.01.2022 r. (67999-6800/33). Nie było zatem potrzeby przesłuchiwania świadków, by okoliczności przez nich podane w trakcie przesłuchania w toku śledztwa ujawnione zostały w toku rozprawy odwoławczej. Brak zatem bezpośredniego przesłuchania tych osób nie powodował, że ich zeznania pominięte zostały przy dokonywanych przez oba sądy ustaleniach faktycznych i ocenie pozostałych dowodów. Poprzez taki sposób przeprowadzenia tych dowodów nie zostało naruszone prawo do obrony oskarżonego, ponieważ nie były to zeznania na tyle doniosłe, by występowała

<p>konieczność bezpośredniego ich przesłuchania. Nie wykazał tego ani oskarżony w swoich wielu pismach procesowych, ale też obrońcy w apelacji. Nie doszło zatem do naruszenia przepisu art. 350a k.p.k. jeżeli wystąpiły warunki do jego zastosowania. Nie doszło do obrazy art. 410 k.p.k. jeżeli na rozprawie odwoławczej konwalidowano uchybienie sądu pierwszej instancji i dopuszczono dowód z protokołów przesłuchań tych świadków, a prawo do obrony oskarżonego nie zostało naruszone jeżeli odstępstwo od zasady bezpośredniości dotyczyło dowodów, które nie miały doniosłego dla sprawy charakteru.</p>		
<p>3.16.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 6 i 7 apelacji obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego art. 390§2 k.p.k. i 390§2 k.p.k. w zw. z art. 375§2 k.p.k. przy przesłuchaniu R. P. (3).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>85. Zarzuty te należy omówić łącznie, ponieważ znaczenie ewentualnych uchybień dotyczących obrazy pierwszego z przepisów zyskuje na randze w razie braku odpowiedniego zastosowania przepisu art. 2375§2 k.p.k. Zasadniczo bowiem naruszenie art. 390§2 k.p.k. nie będzie miało wpływu na treść orzeczenia, jeżeli oskarżonemu, który opuścił salę rozpraw na czas przesłuchania świadka, umożliwiono zadanie mu pytań, a w czasie samego przesłuchania uczestniczył w nim obrońca, który mógł obserwować zachowanie świadka i w ten sposób również</p>		

weryfikować jego wiarygodność. W toku rozprawy 9.02.2021 r. z całkowicie niezrozumiałymi powodami przewodniczący składu orzekającego po przesłuchaniu R. P. (3) i po zwolnieniu go z udziału w rozprawie poinformował jedynie oskarżonych o przebiegu rozprawy, ale bez odczytania zeznań, jakie świadek złożył na rozprawie, co mogłoby umożliwić oskarżonym zadanie pytań świadkowi. Podzielić należy stanowisko obrońców, że prawidłowe wypełnienie dyspozycji art. 390§2 k.p.k. w zw. z art. 375§2 k.p.k. powinno polegać na przedstawieniu treści zeznań złożonych przez świadka. Praktyka orzecznicza w tym zakresie polega, albo na odczytaniu na tej samej rozprawie zaprotokołowanych depozycji świadka (rozprawa przecież była na bieżąco protokołowana, a nie nagrywana), albo po podpisaniu protokołu rozprawy, po jej zakończeniu, poprzez doręczenie oskarżonemu odpisu protokołu z zeznaniami świadka. Takie czynności umożliwiłoby oskarżonemu wypowiedzenie się w zakresie przeprowadzonego dowodu, ale także sformułowanie pytań do świadka, który w zależności od sposobu zapoznania oskarżonego z treścią depozycji świadka, mógłby na te pytania odpowiedzieć na tej samej rozprawie, albo na kolejnej. Rzeczywiście przewodniczący składu orzekającego takiej okazji oskarżonym nie stworzył. Poza jednak ustaleniem, że postępowanie sądu nie realizowało dyspozycji art. 390§2 k.p.k. w zw. z art. 375§2 k.p.k. skuteczność zarzutu odwoławczego zależna jest jednak od wykazania wpływu obrazy przepisu postępowania na treść orzeczenia. Mogłoby to bowiem skłonić sąd odwoławczy do

ponownego przesłuchania świadka celem stworzenie oskarżonemu możliwości zadania pytań. Nie ulega wątpliwości, że zeznania świadka złożone na rozprawie głównej były oskarżonemu znane już po wydaniu wyroku przez sąd okręgowy. Na etapie postępowania odwoławczego oskarżony z aktami się zapoznał (6226a-6226y/31), a zatem wypełniona została dyspozycja art. 375§2 k.p.k. Naruszeniem przepisów postępowania byłaby zatem odmowa przesłuchania świadka R. P. (3) gdyby oskarżony po zapoznaniu się z treścią zeznań świadka chciałby mu zadać istotne dla sprawy pytania. W sytuacji bowiem przesłuchania świadka pod nieobecność oskarżonego nie w każdym przypadku świadek ponownie jest przesłuchiwany, a tylko wówczas gdy pytania jakie chce oskarżony zadać świadkowi, czy to przez swoich obrońców, czy za pośrednictwem sądu po ich zaprotokołowaniu, albo po przekazaniu ich na piśmie, mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Korzystając ze swoich uprawnień z art. 370§4 k.p.k. może bowiem nie dopuścić do zadania pytania świadkowi przesłuchanemu bez udziału oskarżonego, jeżeli są nieistotne. Ocena zasadności zarzutu postawionego przez obrońców sprowadza się zatem do ustalenia czy pytania, jakie chciałby oskarżony zadać świadkowi były na tyle istotne, by stworzyć świadkowi możliwość do udzielenia na nie odpowiedzi. Obrońcy nie wskazują jakie miałyby to być pytania. Samo znaczenie świadka dla rozstrzygnięcia sprawy ma tu mniejsze znaczenie jeżeli obrońcy w przesłuchaniu świadka uczestniczyli i mogli mu zadawać wszystkie pytania jakie chcieli. Decydujące jest zatem to

jakie pytania oskarżony chciałby zadać świadkowi, bo to miałyby wpływ na podjęcie czynności zmierzających do uzupełniającego jego przesłuchania. Nie chodzi przecież o ponowne przesłuchanie świadka, ale uzupełniające, uwzględniające w tym zakresie inicjatywę dowodową oskarżonego. Już po zapoznaniu się z aktami sprawy na etapie postępowania odwoławczego oskarżony ponownie wniósł o przesłuchanie R. P. (3) i w piśmie z 14.12.2021 r. wskazał na jakie okoliczności świadek ten miałby zostać przesłuchany (6643/33). Z uwagi na to, że okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przez sąd odwoławczy wniosek ten został oddalony postanowieniem z 19.01.2022 r. z pkt 34 (6807/33). Odwołując się nadto do treści zeznań R. P. (3) i samochodu O. (...), na okoliczność, którego chciał dodatkowo oskarżony świadka przesłuchać, wskazać też należało, że jak wynikało z zeznań R. P. (3) nie dysponuje on dokumentami dotyczącymi wynajęcia tego samochodu, bo je wyrzucił (4413/22), a więc ustalenie innych faktów niż te jakie podał świadek na jego temat nie było możliwe i w konsekwencji pytania o te kwestie nie były istotne dla sprawy.

86. W podsumowaniu oceny zarzutu stwierdzić należało, że wskazywana przez obrońców obraza przepisów postępowania nie mogła mieć wpływu na treść orzeczenia sądu pierwszej instancji. Brak udziału oskarżonego w przesłuchaniu świadka R. P. (3) nie mógł mieć wpływu na ustalenia sądu ani pierwszej, ani drugiej instancji, jeżeli oskarżony nie wskazał na pytania, które chciałby zadać świadkowi,

<p>a które byłyby istotne i które spowodowałyby konieczność jego uzupełniającego przesłuchania.</p>		
<p>3.17.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 8 apelacji obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego art. 391§1 k.p.k. w odniesieniu do ujawniania zeznań świadka P. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>87. Niezależnie od oceny występowania warunków do zastosowania art. 391§1 k.p.k. skuteczne podniesienie tego zarzutu wiąże się z obowiązkiem wykazania wpływu obrazy tego przepisu na treść orzeczenia sądu. Zeznania świadka ujawnione zostały na rozprawie głównej i mogły one zostać wykorzystane czy to, by poczynić na ich podstawie określone ustalenia faktyczne, czy to, by wykorzystać je do oceny innych dowodów. Świadek składając zeznania, ani nie rozpoznał W. S. (1), ani nie rozpoznał z okazywanych mu dokumentów wizerunku K. U. (2) (1941/10, 557/3). Treści zeznań świadka nie zaprzeczał sam oskarżony. Nie podawał przecież, że ze świadkiem udał się do Hiszpanii. Świadek ten również nie mógł potwierdzić, by doszło do zdarzenia opisanego w pkt X aktu oskarżenia, bo przecież P. Ł. (1) nie powiedział o podżeganiu P. S. do popełniania przestępstwa, więc relacje tego świadka nie mogły posłużyć do weryfikacji relacji P. Ł. (1). Jeżeli zatem oskarżony wnosił o przesłuchanie P. S. na rozprawie odwoławczej celem potwierdzenia, że zdarzenie z pkt X aktu oskarżenia nigdy nie miało</p>		

<p>miejsca (5953/30) to przecież wedle treści zeznań tej osoby nie miała ona na ten temat żadnej wiedzy. Przesłuchiwanie tej osoby było zatem całkowicie zbędne i dlatego postanowieniem z 19.01.2022 r. z pkt 9 wniosek o przesłuchanie na rozprawie tego świadka została oddalony (6800/33).</p>		
<p>3.18.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 9 apelacji obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego art. 391§1 k.p.k. w odniesieniu do ujawniania zeznań świadka M. B. (2).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>88. W związku z przesłuchaniem świadka M. B. (2) na rozprawie odwoławczej oraz oceną jego depozycji zaprezentowaną w sekcji 2.1.2.2. uzasadniania wyroku sądu odwoławczego i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu.</p>		
<p>3.19.</p>	<p>Zarzut z pkt II. od 10 do 15 apelacji obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego art. 391§2 k.p.k.410 k.p.k. w zw. z art. 405§2 k.p.k. w związku z ujawnieniem świadkom G. G. (1), W. S. (3) i P. Ł. (1), pomimo skorzystania z prawa do odmowy złożenia zeznań przez tych świadków na podstawie art. 182§3 k.p.k., depozycji złożonych w charakterze świadków oraz w konsekwencji przyjęcie za podstawę orzeczenia zeznań świadków G. G. (1) i W. S. (3).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

89. Podzielić należy wywody obrońców dotyczące niedopuszczalności ujawnienia zeznań świadka w razie skorzystania przez niego z prawa do odmowy złożenia zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. Zgodnie z art. 391§2 k.p.k. w wypadku określonym w art. 182§3 k.p.k. można odczytywać na rozprawie protokoły złożonych poprzednio wyjaśnień złożonych w charakterze oskarżonego, co oznacza, że nie jest dopuszczalne w takim przypadku odczytywanie jego zeznań. Potwierdzeniem tego jest treść art. 186§1 k.p.k., z którego wynika, że w razie odmowy złożenia zeznań poprzednio złożone zeznania tej osoby nie mogą wówczas służyć za dowód, ani być odtworzone. Jak wynika z przebiegu rozprawy przed sądem pierwszej instancji zostały zeznania świadków w przytoczonym przez obrońców zakresie zostały ujawnione przez odczytanie, i zostały one też uwzględnione jako podstaw ustaleń sądu. Takie konstatacje jednak nie można odnosić do pkt 10, 12 i 15 zarzutu, ponieważ wskazane na tych kartach protokoły dotyczyły przesłuchań ww. osób w charakterze podejrzanych. Rzeczywiście protokoły nie zostały sporządzone w sposób jednoznaczny i nie określano odpowiednich oznaczeń dotyczących osoby przesłuchiwanej, ale znaczenie tych dokumentów należy odczytywać w powiązaniu z pismem prokuratora z 30.11.2020 r. (4027/21), a z którego wynikało, że wnosił on o dopuszczenie dowodów z protokołów przesłuchań podejrzanych G. G. (1), W. S. (3) i P. Ł. (1) przeprowadzony właśnie w dniach z jakich te wskazywane w treści zarzutu protokoły pochodzą. Dodatkowym potwierdzeniem tego faktu jest występowanie na odpisach

protokołów kart na jakie się prokurator w swoim piśmie powołuje. Na tej podstawie nie ulega więc wątpliwości, że protokoły przesłuchań znajdujące się na k. 4029 do (...) są protokołami przesłuchań G. G. (1), W. S. (3) i P. Ł. (1) w charakterze podejrzanych i pochodzą one z akt sprawy VIII K 194/20 Sądu Okręgowego w Warszawie prowadzonej wobec tych trzech oskarżonych.

90. Pomimo, że w pozostałym wskazywanym przez obrońców zakresie nie było dopuszczalne ujawnienie na rozprawie protokołów przesłuchań tych osób w charakterze świadków to jednak nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońców, że uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia. Byłoby tak gdyby ustalenia sądu oparte były wyłącznie na tych zeznaniach, których ujawnienie było niedopuszczalne. Jak wynika jednak z treści tych zeznań, które dotyczyły przede wszystkim rozpoznania R. P. (3) przez W. S. (3) i G. G. (1) ustalenia wynikające z tych dowodów można było również poczynić na podstawie innych prawidłowo przeprowadzonych. Fakt udziału R. P. (3) w przestępstwie zarzucanym oskarżonemu w pkt VI aktu oskarżenia wynikał przecież z zeznań tej osoby. Nie miało tym bardziej wpływu na treść orzeczenia ujawnienie zeznań P. Ł. (1) jeżeli te jego depozycje nie niosły żadnych nowych treści, a dla ustaleń sądu pierwszej instancji ich podstawą można było uczynić wyłącznie wyjaśnienia tego świadka.

3.20.

Zarzut z pkt II. 16 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 189 pkt 3 k.p.k.

zasadny

częściowo zasadny

	w odniesieniu do odebrania przyrzeczenia od P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1)	# niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
91. Odebranie przyrzeczenia od świadków P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) było sprzeczne z treścią art. 189 pkt 3 k.p.k., choć zauważyć należy, że przyrzeczenie od P. Ł. (1) odebrane zostało na wniosek obrońcy K. U. (2), a od G. G. (1) od samego tego oskarżonego. Nie ma jednak żadnego związku między naruszeniem tego przepisu, a treścią orzeczenia. Niezależnie bowiem z jakich pobudek świadkowie skorzystali z prawa do odmowy zeznań na podstawie art., 182§3 k.p.k. takie uprawnienie im przysługiwało.		
3.21.	Zarzut z pkt II. 17 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 182 pkt 3 k.p.k. w odniesieniu do skorzystania przez P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) z prawa do odmowy złożenia zeznań.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
92. jak wynikało z dołączonego na etapie postępowania odwoławczego odpisu aktu oskarżenia w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie VIII K 194/20 (6202-6219/30), w której występują P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) zostali oni oskarżeni w toku tego postępowania o czyny popełnione we współudziale z oskarżonymi w sprawie niniejszej, a w szczególności o czyn polegający		

<p>na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. U. (2). Oznacza to, że oczywiście przysługiwało im prawo do odmowy składania zeznań na podstawie art. 182§3 k.p.k. w szerokim zakresie i nie było dopuszczalne zadawanie im pytań również wykraczających poza okres postawionych im zarzutów, a dotyczących chociażby wcześniejszych kontaktów z oskarżonymi, ponieważ i takie informacje mogły mieć związek z zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Wskazywać one bowiem mogły na kontakty świadków z oskarżonymi, co uprawdopodobniać by mogły właśnie wspólne w tym zakresie działania.</p>		
<p>3.22.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 18 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego z art. 391§1 k.p.k. w odniesieniu do O. W..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>93. Zarzuty jest niezasadny, bo opiera się na fałszywym założeniu, że świadek składała zeznania w toku śledztwa. Akta postępowania przygotowawczego dołączone do niniejszej sprawy nie wskazują na wykonanie takich czynności procesowych, więc sąd okręgowy nie mógł ujawnić takich zeznań, bo takich po prostu nie było. Wskazanie natomiast w treści uzasadnienia wyroku akurat przy tym świadku określonych kart było wyłącznie omyłką pisarską, ponieważ karty te odnosiły się do zeznań świadka P. G. (1), a w rubryce obok, powyżej wskazane zostały prawidłowe karty</p>		

<p>na jakich znajdują się zeznania O. W. z postępowania sądowego.</p>		
<p>3.23.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 19 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego z art. 409 k.p.k. poprzez niewznowienie postępowania sądowego pomimo wniosku K. U. (2) o umożliwienie mu złożenia dodatkowych wyjaśnień.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>94. Tak jak wskazano we wcześniejszych rozważaniach nie występowała neodparta konieczność przeprowadzenia głosów stron w dniu 9.02.2021 r., więc również na kolejnej rozprawie, w toku jeszcze przewodu sądowego oskarżony mógł złożyć uzupełniające wyjaśnienia. Niezależnie jednak jakiej treści miałyby to być wyjaśnienia to sąd odwoławczy stwarzał na kolejnych rozprawach w toku postępowania dowodowego oskarżonemu możliwość do ich złożenia. Oskarżony skorzystał z tego prawa w takim zakresie w jakim uznał to za niezbędne. Brak stworzenia oskarżonemu warunków do złożenia dodatkowych wyjaśnień poprzez zamknięcie przewodu sądowego 9.02.2021 r. nie mogło mieć takiego wpływu na treść orzeczenia, by wiązało się z uwzględnieniem wniosków apelacji. Stworzenie takich warunków na etapie postępowania odwoławczego do takich rozstrzygnięć wnioskowanych przez obrońców w apelacji nie doprowadziło przez co zarzut uznać należało za niezasadny.</p>		

3.24.	Zarzut z pkt II. 20 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego z art. 401§1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
95. Zarzut ten powiązany jest z zarzutem z pkt I apelacji i również w jego zakresie odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 66 do 68 i 78 uzasadniania wyroku.		
3.25.	Zarzut z pkt II. 21 apelacji obraży przepisów kodeksu postępowania karnego z art. 147§2b k.p.k. poprzez odstąpienie od rejestracji przebiegu rozprawy za pomocą urządzeń do rejestracji obrazu i dźwięku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
96. Sąd rzeczywiście odstąpił od rejestracji obrazu i dźwięku z przyczyn podanych w postanowieniu sądu z 17.11.2020 r., ale jednocześnie zezwolił na nagrywanie przebiegu rozprawy przez obrońców oskarżonego przez co stworzył im możliwość kontroli zapisów protokołów rozpraw i składania wniosków o ich sprostowanie. Zwrócić należy uwagę, że pomimo krytycznych uwag dotyczących treści protokołów rozpraw w terminie określonym w art. 153§5 k.p.k. obrońcy takich wniosków o sprostowanie protokołów rozpraw nie złożyli przez co zarzut uznać należało za chybiony.		

3.26.	Zarzut z pkt II. 22 obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 393§1 k.p.k. w zw. z art. 143§1 pkt 7 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>97. W związku z treścią rozstrzygnięcia z pkt 1.9. wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do czynu z pkt VII aktu oskarżenia i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu w zakresie pkt a i b. W odniesieniu do pkt c i d wskazać zaś należy na treść art. 394§2 k.p.k. Stosuje się go odpowiednio do zapisów na nośnikach danych, których nie odczytuje się ale odtwarza nagrania z zapisem obrazu i dźwięku. obrońcy nie wykazali by wystąpiły warunki do odtworzenia na rozprawie wskazywanych przez nich nagrań z pkt 1) art. 394§2 k.p.k. Nie było to w szczególności konieczne w czasie przesłuchania świadka P. W., bo o to zresztą, jak wynika z treści protokołu rozprawy, ani oskarżony, ani obrońcy nie wnosili. Jeżeli zatem wówczas o to nie wnosili to tym bardziej nie wystąpiły warunki z art. 394§2 pkt 1 k.p.k. Zarzut obrońców uznać należało za niezasadny.</p>		
3.27.	Zarzut z pkt II. 23 obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 410 w zw. z art. 393§1 k.p.k. w zw. z art. 143§1 pkt 7 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>98. Zarzut ten jest o tyle niezasadny, że jak wynika z treści uzasadniania wyroku sąd pierwszej instancji nie poczynił faktycznie żadnych ustaleń na podstawie rozmów z kontroli operacyjnych. Wskazana powyżej rozmowa z P. W. nie była przecież dowodem na popełnienie żadnego przestępstwa przez K. U. (2). Fakt wyjazdu do Hiszpanii nie był przecież przez tego oskarżonego kwestionowany, a wymiana informacji dotycząca podpalenia klubu nie wskazywała kto do takiego zdarzenia doprowadził. Była to natomiast jedyna rozmowa omówiona przez sąd w uzasadnieniu wyroku, która zindywidualizowana została poprzez określenie jej rozmówców i użytkowników telefonów.</p> <p>99. Sąd okręgowy nie ustalił natomiast wobec których oskarżonych takie kontrole operacyjne zostały zarządzane, w zakresie jakich czynów i jakimi nr. telefonów lub aparatami telefonicznymi o jakich nr. IMEI się poszczególni oskarżeni posługiwali. Takie warunki miały wyjściowy charakter, by w ogóle czynić ustalenia na podstawie zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów.</p>	
<p>3.28.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 24 obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 174 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariusza Policji G. B. jest dowodem w sprawie potwierdzającym użytkowanie przez oskarżonych numerów telefonów w niej wskazanych.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>100. Podzielić należy stanowisko obrońców, że przedmiotowa notatka urzędowa nie może stanowić dowodu zawartych w niej informacji dotyczących nr. telefonów jakimi mieli się posługiwać oskarżeni. Ma ona bowiem charakter wtórny do informacji, które bezpośrednio na takie ustalenia wskazywały. Jak wynika z treści kwestionowanej notatki urzędowej (615/4) informacje o użytkownikach określonych nr. telefonów uzyskano na podstawie czynności operacyjnych. Czynności operacyjne poza ściśle wskazanymi (choćby art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji) nie mogą stanowić źródła dowodów w postępowaniu karnym, ponieważ faktycznie nie jest możliwa ich weryfikacja z uwagi na ochronę takich informacji przewidzianych w art. 20b i 20 ba ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Jak zresztą wynika z tej notatki żaden z aparatów telefonicznych zabezpieczonych w związku z usiłowanie rozboju w miejscowości G. nie był takim aparatem, jakim wedle notatki mieli się posługiwać oskarżeni, co tylko podkreśla wątpliwy charakter ustaleń, jakie można było prowadzić w oparciu o te dane.</p> <p>101. Wskazanie jednak przez sąd pierwszej instancji na treść tej notatki jako na podstawę prowadzonych ustaleń o tyle nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, że sąd ten nie poczynił faktycznie żadnych ustaleń na podstawie rozmów z kontroli operacyjnej na co wskazano w</p>	

<p>uwagach z pkt 99 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Fakt taki nie miał wpływu na treść orzeczenia sądu, ponieważ wyłączną podstawą dla wyroku skazującego mogły stanowić dowody osobowe i rzeczowe zabezpieczone w sprawie.</p>		
<p>3.29.</p>	<p>Zarzuty z pkt II. 25 i 26 obraży przepisów kodeksu postępowania karnego art. 9§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i 170§1 k.p.k. i 4 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>102. Oba zarzuty sformułowane zostały w ogólny sposób i dotyczyły braku inicjatywy sądu w wyjaśnieniu okoliczności sprawy oraz oddalaniu wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego, co miało doprowadzić do niezweyfikowania linii obrony oskarżonego. W odniesieniu do pierwszego zarzutu wskazać jedynie należy na treść art. 427§3a k.p.k., z którego wynika, że nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, chyba że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia okoliczności o jakich mowa w tym przepisie. W związku z tym, że obrońcy nawet nie próbują wskazać, jakie to okoliczności miałyby z urzędu zostać przez sąd udowodnione, zarzut w tym zakresie należało uznać za chybiony.</p> <p>103. W takiej części, w jakiej obrońcy zarzucają sądowi oddalenie wniosków dowodowych z uwagi na brak egzemplifikacji dla takich twierdzeń zarzut ten również</p>		

należało uznać za niezasadny. Stwierdzić w tym kontekście należy jedynie, że w zarzucie V apelacji wskazano na szereg uchybień związanych z oddaleniem wniosków dowodowych, które stanowić będą przedmiot ocen sądu odwoławczego w dalszej części uzasadnienia wyroku. W takiej sytuacji zbędne było podnoszenie ogólnego zarzutu w pkt II. 26 apelacji jeżeli jego konkretyzacja nastąpiła w innym zarzucie tego samego środka odwoławczego. Taka niejasna redakcja zarzutów apelacji nie może jednak zmuszać sądu odwoławczego do powielania tych samych rozważań i dlatego w omawianym zakresie szersze uwagi przedstawione zostaną w odniesieniu do zarzutu z pkt V apelacji, który oparty był na bardziej konkretnych uwagach niż ogólnikowe treści zarzutu z pkt II. 26 apelacji.

3-30.

Zarzut z pkt III polegający na niepoczynieniu przez sąd I instancji samodzielnych i prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o dokonanie prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwalających na odzwierciedlenie rzeczywistego oraz pełnego stanu faktycznego w zakresie zarzutów postawionych oskarżonemu K. U. (2) i ograniczenie się przez sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do przekopiowania treści zarzutów postawionych ww. oskarżonemu, co pozwala na postawienie wniosku, że w przedmiotowej sprawie nie został ustalony prawidłowy stan faktyczny sprawy.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>104. Formułując w taki sposób zarzut obrońcy nawet nie wskazali jakiej kategorii uchybienie z art. 438 k.p.k. podnoszą, bo też jego treść jest tak ogólnikowa, że stanowi ona wyłącznie subiektywną uwagę odwołujących na temat sposobu rozpoznania sprawy przez sąd okręgowy. W takiej jednak sytuacji nie jest możliwe prowadzenie rzeczowej wymiany argumentów z obrońcami, ponieważ sama ogólnikowość takiej oceny wpływa na jej bezzasadność. Nie ma bowiem niczego nieprawidłowego w tym, że sąd pierwszej instancji powtarza ustalenia prokuratora, jeżeli są one prawidłowe. Jeżeli nie odpowiadają one natomiast prawdzie to wykazanie takiego uchybienia powinno odbywać się poprzez podniesienie zarzutów z art. 438 pkt 2 lub 3 k.p.k. czego jednak obrońcy nie czynią w ramach tego zarzutu.</p> <p>105. Próbując natomiast doszukać się w treści uzasadniania apelacji odpowiednich wywodów, które mogłyby stanowić konkretyzację tego zarzutu odnieść się należy do tej części uzasadnienia apelacji od pkt 53 do 88, które również wskazują na uchybienia związane z błędnymi ustaleniami faktycznymi. Jeżeli bowiem można było tak sformułowany zarzut z czymkolwiek w treści apelacji powiązać to właśnie z uwagami obrońców dotyczącymi nieprawdziwych ustaleń faktycznych. Co prawda podnoszenie tego zarzutu przed zarzutami dotyczącymi naruszenia art. 7 k.p.k. nie jest racjonalne, jeżeli to obraza tego przepisu</p>	

ma zasadniczo wpływ na błędne ustalenia faktyczne, ale też zasadność zarzutów nie jest zależna od spójnej ich redakcji w treści apelacji.

106. W pierwszej kolejności obrońcy odnoszą się do ustaleń sądu dotyczących kierowania i założenia zorganizowanej grupy przestępczej przez K. U. (2). Należy na wstępie stwierdzić, że dokonywane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia swoje odzwierciedlenie znajdują w opisach przypisanych sprawcom czynów oraz w tej części uzasadniania wyroku, która jest na ustalenia faktyczne przeznaczona. Ustalenia sądu są niezbędne w tym zakresie w jakim opisują znamiona czynu zabronionego przypisanego sprawcy oraz stanowią podstawę innych rozstrzygnięć sądu. Z tej perspektywy zarówno w opisie czynu przypisanego K. U. (2) z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. jak i w uzupełniających ten opis ustaleniach w uzasadnieniu wyroku znalazły się wszystkie konieczne okoliczności faktyczne opisujące znamiona przypisanego mu czynu również dotyczące liczby osób, które brały udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

107. Przedstawione przez obrońców w pkt 54 uzasadniania apelacji okoliczności nie zostały opisane przez sąd w uzasadnieniu wyroku, ale nie było takiej potrzeby, jeżeli te ustalenia jakie sąd poczynił były wystarczające dla odtworzenia znamion czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu. Nie jest obowiązkiem sądu, by w ramach ustaleń faktycznych przepisywać treść wyjaśnień świadków, które będą uszczegóławiać te główne

elementy ustaleń. Wystarczające jest odwołanie się do tych relacji, które dla tych węzłowych ustaleń stanowią konkretyzację. W szczególności to wyjaśnienia P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) stanowią dowód na to, że K. U. (2) założył grupę przestępczą i nią kierował, inicjował podejmowane przez grupę działania przestępcze, utrzymywał z członkami grupy stały kontakt, umożliwiającą popełnianie z nimi przestępstw. Dowodzą również tego jakie osoby były członkami tej grupy i że grupa dysponowała bronią palną.

108. Relacje tych świadków stanowiły również podstawę do przypisania oskarżonemu innych przestępstw, które w ramach zorganizowanej grupy przestępczej zostały popełnione. Do wyjaśnień tych osób sąd pierwszej instancji się odwołał, a obrońcy nie podnosili, że dowody te nie mogły stanowić podstawy dla takich ustaleń. W krytycznych uwagach dotyczących ustaleń sądu w tym zakresie (pkt 56 uzasadniania apelacji) wskazali natomiast na takie dowody, które rzeczywiście nie mogły stanowić wyłącznej podstawy ustaleń dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej, ale nie takie było tych dowodów znaczenie.

109. Dla określonych ustaleń jedne dowody mają pierwszoplanowy charakter, a inne stanowią jedynie ich uzupełnienie, odgrywając rolę dowodów uwiarygodniających te główne, choć bez tych dodatkowych dowodów mogłyby one stanowić wyłączną podstawę ustaleń sądu. Dlatego przedstawiona przez obrońców ocena dowodów w pkt 56 uzasadniania apelacji nie może podważać ustaleń sądu jakie oparte były przede wszystkim

na depozycjach członków grupy przestępczej kierowanej przez K. U. (2). Nawet wyłączenie z podstawy ustaleń niektórych z nich (ppkt b i e pkt 56) nie unieważnia tych ustaleń, bo jak wskazano inne dowody w głównej mierze były ich podstawą. W przypadku pozostałych dowodów wymienionych w tej części apelacji należy im przypisywać takie znaczenie jak to uczynił sąd okręgowy w tej części uzasadniania, która poświęcił na ocenę dowodów. jeżeli tym dowodom nie przypisywał szczególnego znaczenia to nie odgrywały one takiej roli, a istotne były te, które wskazane zostały jako podstawa ustaleń w sekcji 1.1. uzasadniania wyroku.

110. Nie jest zrozumiałe czemu miały służyć uwagi przedstawione w pkt 57 uzasadniania apelacji, bo są one oderwane od zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ramach czynu z pkt II obrońcy wskazują na to, że depozycje P. Ł. (1) nie zostały potwierdzone żadnymi dowodami. Jest to twierdzenie rażąco błędne mając na uwadze, że sprawcy zostali zatrzymani na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, a dla wykazania bezzasadności zarzutu odwołać się jedynie należy do uwag z pkt 44 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które odnosiły się do odpowiednich zarzutów podniesionych przez innego obrońcę K. U. (2) adw. B. J..

111. Fakt, że w mieszkaniu A. U. ujawniono kilkadziesiąt tysięcy złotych najlepiej świadczy o wiarygodności wyjaśnień P. Ł. (1), który przecież powoływał się na wiedzę K. U. (2) na temat przechowywanych w mieszkaniu pieniędzy. Również relacje tego świadka stanowiły dowód tego, jakie przestępstwo miało być przez

zatrzymanych popełnione i jakie podjęli czynności do jego realizacji.

112. W odniesieniu do uwag z pkt 58 uzasadniania apelacji odwołać się należy do tych dowodów, na jakie się sąd okręgowy powołał. Były to nie tylko zeznania M. Ł. i dokumenty z firmy (...), świadczące o posłużeniu się przez oskarżonego podrobionymi dokumentami przy wynajmie samochodu, ale również relacje P. Ł. (1), który również wskazywał na posłużenie się takimi dokumentami przez oskarżonego.

113. W odniesieniu do czynu z pkt IV a/o i uwag obrońców z pkt 59 uzasadnienia apelacji ponownie należy odwołać się do dowodów, które stanowiły podstawę takich ustaleń, a wskazanych przez sąd okręgowy w uzasadnieniu wyroku. To wyjaśnienia P. Ł. (1) i W. S. (3) wskazywały na taką kierowniczą rolę oskarżonego, a uwiarygodniały je również relacje R. P. (1). Przeciwwagą dla wyjaśnień tych osób nie mogą być depozycje Ł. G. (1) jeżeli sąd pierwszej instancji odmówił im wiary w tym zakresie, w jakim chronić one miały współoskarżonych K. U. (2) i K. T. (1) (str. 84 uzasadnienia wyroku). Obrońcy nie wykazali, by sąd okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących tego czynu, bo nie wskazali, by z dowodów, jakie sąd przyjął za podstawę ustaleń wynikały inne fakty niż te przez sąd ustalone.

114. Dla oceny wywodów obrońców przedstawionych w pkt 60 uzasadniania apelacji odwołać się jedynie należy do uwag z pkt 47 do 49 i 69 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które odnosiły się do odpowiednich zarzutów

podniesionych przez innego obrońcę
K. U. (2) adw. B. J..

115. Dodać jedynie należy, że brak wypowiedzenia się przez świadka G. G. (1) na temat omawianego zdarzenia wynikał po prostu z tego, że składając wyjaśnienia nie miał postawionych zarzutów w związku z tym czynem, a czas jego popełnienia nie obejmował działalności świadka w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, więc nie musiał się na ten temat wypowiadać, bo też nie był o to pytany. Z wyjaśnień świadka wynikało jednak bezspornie, że jego kontakty z K. U. (2) również dotyczyły okresu jego pobytu w ZK w S., na terenie którego świadek miał być podżegany do popełnienia przestępstwa zgodnie z wyjaśnieniami P. Ł. (3) i ustaleniami sądu okręgowego. Nie było zatem sprzeczności między wypowiedziami P. Ł. (1) i G. G. (1) jeżeli drugi ze świadków wyraźnie na temat jego podżegania do popełniania czynu się nie wypowiadał.

116. Nie można podzielić twierdzeń obrońców zawartych w pkt 60 uzasadniania apelacji o braku podstaw w wyjaśnieniach P. Ł. (1) do przyjęcia, że był on podżegany do popełniania czynu z pkt V a/ o, bo jednoznacznie z wyjaśnień na, jakie obrońcy się powołują wynikało, że dokonanie tego czynu było inicjatywą oskarżonego, który dostał na to zlecenie (806/5). Z logiki wydarzeń wynika zatem, że to najpierw K. U. (2) powziął zamiar przestępstwa, a następnie przyłączyć się do niego cele realizacji takiego zamiaru świadek. Musiało to jednak nastąpić wskutek propozycji oskarżonego, bo jak z tych wyjaśnień wynika to K. U. (2) w tej sprawie z P. Ł. (1) się skontaktował. Uwagi odwołujących

są jednak o tyle bezprzedmiotowe, że przecież oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dopuścił się zarzucanego mu czynu, a zatem podżeganie należało uznać za zachowanie uprzednie współukarane do czynu polegającego na współsprawstwie. Nie miało to, więc wpływu na zmianę kwalifikacji prawnej tego występkę i ocenę jego społecznej szkodliwości, a w konsekwencji na wymiar kary. Zmiany jakie w odniesieniu do tego czynu zostały dokonane przez sąd odwoławczy wynikały z całkowicie innych przyczyn niepodniesionych przez obrońców.

117. Uwagi obrońców z pkt od 61 do 77 dotyczą wykazania sprzeczności w zebranych materiale dowodowym dotyczącym czynu z pkt VI i VII a/o, a więc związane są z podnoszeniem zarzutu obrazy przepisów postępowania niż błędu w ustaleniach faktycznych i dlatego omówione zostaną w dalszej części uzasadniania wyroku, w której taki zarzut będzie omawiany.

118. Z uwagi na treść rozstrzygnięcia sądu odwoławczego z pkt 1.9. wyroku w odniesieniu do czynu z pkt VIII a/o na podstawie art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu w zakresie dotyczącym wyjaśnień P. Ł. (1).

119. W odniesieniu do czynu z pkt IX a/o nie można podzielić twierdzeń obrońców podniesionych w pkt 79 i 80 uzasadniania apelacji. Jeżeli bowiem z wyjaśnień P. Ł. (1) wynikało jednoznacznie, że K. U. (2) chciał, by wraz z nim dokonać pobicia pokrzywdzonej (627/4), to oczywiste było, że zwrócił się z taką propozycją do świadka, bo gdyby tak nie było nie byłoby na ten temat żadnej rozmowy między nimi

i świadek nie musiałby odmawiać udziału w takim przestępstwie. Fakt, że po odmowie oskarżony nie namawiał więcej świadka do takich działań nie świadczy o tym, że opisana propozycja nie padła. Dowodziło to jedynie tego, że zachowanie takie stanowiło usiłowanie podżegania. Nakłanianie do popełnienia czynu zabronionego z art. 18§2 k.k. może odbywać się w różny sposób i może polegać również na złożeniu propozycji dokonania czynu zabronionego, co niewątpliwie w świetle przedstawionych przez P. Ł. (1) okoliczności nastąpiło.

120. Wywody prezentowane w pkt od 81 do 85 uzasadniania apelacji nie wskazują na żadne sprzeczności w wypowiedziach P. Ł. (1) na temat czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt X a/o. Wbrew twierdzeniom obrońców znajdują one wsparcie w wyjaśnieniach R. P. (1), ponieważ inna osoba niezależnie od świadka mówiła o planach popełnienia przestępstwa przez K. U. (2) na terenie Hiszpanii. Wiedza zatem obu tych osób na temat działań, które zmierzały na etapie przygotowania do popełniania tego czynu uwiarygodniała wyjaśnienia P. Ł. (1) i oskarżonego także dlatego, że oskarżony rzeczywiście wyjechał do Hiszpanii, a czego dowodem były zdjęcia przesyłane przez oskarżonego M. U..

121. Nie było powodów do uznania, że przy ocenie tych dowodów sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Pozostają w tym zakresie aktualne uwagi sądu odwoławczego przedstawione w pkt 63 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Bez znaczenia dla takiej oceny były zaś depozycje P. S., jeżeli nie rozpoznał on ani W. S. (1),

ani oskarżonego (1941/10, 557/3), którzy razem do Hiszpanii wyjechali.

122. Nie można podzielić twierdzeń wyrażonych przez obrońców w pkt 86 do 88 uzasadniania apelacji. Z perspektywy wskazań doświadczenia życiowego nie ma żadnego racjonalnego powodu uważać, że osoba o kryminalnej przeszłości, kierująca grupą przestępczą nie może wykorzystać prywatnego wyjazdu do pozyskania informacji przydatnych do planowanego przestępstwa. Zeznania A. C. nie stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami R. P. (1), bo świadek nie musiała wiedzieć o tym, że przy okazji wyjazdu oskarżony zbierał informacje potrzebne mu do dokonania przestępstwa. Natomiast świadek pozostając przed zatrzymaniem z oskarżonym w bliskich kontaktach towarzyskich damsko-męskich (1700v/9) miała interes w tym, by nie ujawniać informacji niewygodnych dla oskarżonego, jeżeli o takich powzięła wiadomość. Jej zeznania nie mogą zatem być traktowane jako rozstrzygające o wiarygodności depozycji R. P. (1). Również zeznania J. S. nie podważają wyjaśnień R. P. (1) na temat przygotowań prowadzonych przez oskarżonego do uprowadzenia tego świadka, bo przecież na ten temat nie miał żadnej wiedzy, a jego przekonanie o tym, czy mógł, albo czy nie mógł zostać uprowadzony stanowią wyłącznie jego subiektywne w tym zakresie przeświadczenie. R. P. (1) nie miał natomiast żadnego interesu w tym, by opowiadać o udzielonej przez niego pomocy oskarżonemu w popełnieniu przestępstwa, gdyby była to nieprawda, bo wówczas naraziłby się na odpowiedzialność karna za czyn, jakiego się nie

<p>dopuścił. Został za ten czyn skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności i pomimo orzeczenia takiej kary nie wycofał się ze swoich twierdzeń, co świadczyło o tym, że jednak takiego czynu się dopuścił współdziałając z K. U. (4) w tym zakresie.</p>		
<p>3-31.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez rażąco błędne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj.</p> <p>pkt 1 uznanie, że wyniki kontroli operacyjnej mogą w niniejszej sprawie stanowić dowód i być podstawą skazania oskarżonego K. U. (2),</p> <p>pkt 2 uznanie, że komunikaty znajdujące się na k. 3033-3086 potwierdzają dopuszczenie się przez oskarżonego K. U. (2) czynów z pkt II i IV aktu oskarżenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>123. Zarzuty obrońcy są zasadne oraz wywody zawarte w pkt 89 do 93, 95 do 100 uzasadnienia apelacji. Nawiązując do uwag z pkt 98 do 101 uzasadnienia wyroku oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania stwierdzić należy, że podstawą w ogóle wykorzystania informacji pozyskanych w toku kontroli operacyjnej jest w pierwszej kolejności ustalenie legalności tak pozyskanych informacji. Jak wynika z dołączonych na etapie postępowania odwoławczego dokumentów niejawnych w postaci postanowień o zarządzeniu kontroli operacyjnej zostały one zarządzone na wniosek właściwego organu, ale jak wynika już poczynionych ustaleń nie dotyczyły czynu</p>		

polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach w postaci pożaru w budynku przy ul. (...) w W. oraz nie dotyczyły Ł. G. (1). Wnioski o zarządzenie kontroli operacyjnej nie wskazywały na to, że ma ona obejmować czyn o kwalifikacji prawnej z art. 163 § 1 pkt 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albo czyn o odmiennej kwalifikacji prawnej, ale tożsamy z takim z tego rodzaju zdarzeniem.

124. Jak wynika z treści art. 19 ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji wniosek organu Policji o zarządzenie kontroli operacyjnej powinien zawierać w szczególności opis przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej. Wnioski o zarządzenie kontroli operacyjnej nie dotyczyły ww. przestępstwa. Nie jest to oczywiście przeszkoda do wykorzystania tych materiałów pod warunkiem jednak wypełnienia przez prokuratora obowiązków jakie nakładają na niego przepisy postępowania karnego. Zgodnie z art. 168b k.p.k. jeżeli w wyniku kontroli operacyjnej zarządzonej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej, prokurator podejmuje decyzję w przedmiocie

wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym.

125.Sąd podziela przy interpretacji ww. przepisu stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14.08.2019 r., II AKa 202/18, LEX nr 2728224 zgodnie, z którym "Podyktowane treścią art. 168b k.p.k. działanie prokuratora na płaszczyźnie decyzyjnej wymaga materializacji w formie postanowienia określającego zakres podsłuchów legalnych i przydatnych w konkretnym postępowaniu oraz skierowanego do Sądu orzekającego wniosku dowodowego o ich przeprowadzenie w procesie. W sytuacji, gdy prokurator nie podjął decyzji w tym trybie co do uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej dowodów popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objęta zarządzeniem kontroli operacyjnej, z gruntu niemożliwe byłoby wykorzystanie tych dowodów, jako podstawy ustaleń faktycznych."

126.Stosując się do tego zapatrywania stwierdzić należy, że prokurator w zakresie dyspozycji przepisu art. 168b k.p.k. nie podjął żadnej decyzji. Za decyzję taką nie może zostać uznane dołączenie do akt sprawy stenogramów z rozmów oraz wniosek o przeprowadzenie takich dowodów na rozprawie, albowiem mają one charakter wtórny do zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych

zapisanych na nośnikach danych, stanowiących pierwotne źródło dowodowe. W odniesieniu do tego pierwotnego źródła dowodowego prokurator nie złożył żadnego wniosku dowodowego, bo jedynie jak wynika z aktu oskarżenia oddał do dyspozycji sądu 27 płyt DVD. Decyzja o jakiej mowa w art. 168b k.p.k. powinna zawierać informacje wskazane w tym przepisie określające wobec jakiej osoby i w jakim zakresie mają zostać wykorzystane informacje pozyskane w trakcie kontroli operacyjnej. Prokurator takiej decyzji nie podjął jednak i także z tego powodu, bo po prostu zakresu kontroli operacyjnej nie znał. Materiały z kontroli operacyjnej w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem pierwszej instancji wykorzystywane zatem były przez prokuratora i sąd bez weryfikacji warunków legalności ich pozyskania.

127. Zdaniem sądu odwoławczego w zakresie, w jakim prokurator nie wykazał odpowiedniej inicjatywy opisanej w art. 168b k.p.k. ich wykorzystanie nie było prawnie dopuszczalne. Przepis ten bowiem powiązać należy z przepisem art. 19 ust. 17 ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji wedle, którego zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. To zatem decyzja prokuratora w razie przekazania mu tych materiałów powinna mieć znaczenie czy materiały takie powinny zostać wykorzystane w toku postępowania karnego czy też

powinny zostać zniszczone jeżeli prokurator nie podzielił oceny właściwego komendanta Policji (art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji) o przydatności tych materiałów dla celów postępowania karnego. W związku z tym, że materiały takie zawierają również informacje całkowicie niezwiązane z postępowaniem karnym rolę prokuratora powinna być selekcja materiałów tylko na potrzeby wszczęcia śledztwa albo prowadzonego już postępowania. Z perspektywy poszanowania prawa do prywatności z art. 8 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) byłaby to sytuacja niedopuszczalna gdyby w dyspozycji organów ścigania znajdowały się materiały pozyskane w trakcie kontroli operacyjnej, które nie byłyby przydatne dla żadnego postępowania karnego.

128. Wobec braku decyzji prokuratora w trybie art. 168b k.p.k. dopuszczalne byłoby wykorzystanie tych materiałów tylko w tej części, w jakiej dotyczyłyby przedmiotu kontroli objętej wnioskiem Policji i postanowieniem sądu o zarządzeniu kontroli operacyjnej, ale pod warunkiem, że sąd pierwszej instancji dowód z takich materiałów, by dopuścił z urzędu. Jako, że przedmiotem wniosków prokuratora z aktu oskarżenia nie były rozmowy telefoniczne zapisane na nośnikach danych, bo wnioski te odwoływały się wyłącznie do stenogramów, wraz z zamknięciem przewodu sądowego rozmowy te nie zostały ujawnione, gdyż nie stanowiły ani przedmiotu wniosku dowodowego prokuratora zawartego

w akcie oskarżenia (art. 405§3 pkt 1 k.p.k.), ani przedmiotu dowodu dopuszczonego przez sąd z urzędu (art. 405§3 pkt 3 k.p.k.). Faktycznie zatem w toku niniejszego postępowania w toku rozprawy głównej nie zostały ujawnione żadne okoliczności wynikające z informacji pozyskanych w trakcie kontroli operacyjnej. Nie mogły za takie być uznane informacje zawarte w stenogramach, ponieważ mają one charakter wtórny do zapisów nagrań rozmów z kontroli operacyjnej i bez takich nagrań nie mogą stanowić samodzielnego dowodu.

129. W konsekwencji uznać też należało, że na podstawie informacji z kontroli operacyjnej sąd pierwszej instancji nie mógł poczynić żadnych ustaleń, bo nie zostały one ujawnione na rozprawie głównej i byłoby to sprzeczne z treścią art. 410 k.p.k. Oczywiście nie byłoby przeszkody w tym, by to sąd odwoławczy dopuścił z urzędu w dopuszczalnym zakresie dowód z informacji pozyskanych w toku kontroli operacyjnej. Jak jednak zasadnie zwrócili uwagę obrońcy w pkt 95 i 99 uzasadniania apelacji sąd okręgowy nie miał wiedzy jakimi telefonami posługiwali się oskarżeni w trakcie prowadzonych wobec nich kontroli operacyjnych. Nie mógł mieć takiej wiedzy, ponieważ nawet nie wyraził zainteresowania pozyskaniem dokumentów potwierdzających legalność prowadzonych kontroli. Z wniosków o zarządzenie kontroli operacyjnej oraz postanowień je zarządzających sąd mógłby pozyskać informacje wobec kogo kontrole były prowadzone i jakim telefonem osoba ta wedle ustaleń Policji się posługiwała. Takie jednak ustalenia organów ścigania nie są wystarczające do pewnego

ustalenia czy wskazana z tożsamości osoba we wniosku o zarządzenie kontroli operacyjnej rzeczywiście wskazanym we wniosku telefonem się posługiwała. W przypadku zorganizowanych grup przestępczych sprawcy zmieniają często aparaty telefoniczne i karty sim i również nimi się wymieniają, więc zachodzi konieczność pozyskania poza operacyjnych dowodów na to, jakim aparatem telefonicznym, jaką kartą sim w jakim okresie dany oskarżony się posługiwał. Już pomijając, że odwołania sądu okręgowego w uzasadnieniu wyroku do rozmów z kontroli operacyjnej były wyjątkowo ogólnikowe, to sąd, uwzględniając przy tym uwagi z pkt 100 i 101 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, nie wskazał na żadne konkretne informacje, z których wynikałoby który oskarżony, jakim nr telefonu się posługiwał i jakie przez niego rozmowy przeprowadzone mogły stanowić dowód przestępstwu zarzucanych. Mając zaś na uwadze treść art. 434§1 k.p.k. sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego wyłącznie przy wniesionym na jego niekorzyść środka odwoławczym, w granicach zaskarżenia i w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym. Oznacza to, że wbrew kierunkowi apelacji sąd odwoławczy nie ma prawa poczynić ustaleń, które wykraczałyby poza zakres ustaleń sądu pierwszej instancji i byłyby niekorzystne dla oskarżonego. Nie byłoby zatem dopuszczalne, by po dopuszczeniu z urzędu dowodu z informacji pozyskanych w trakcie kontroli operacyjnej, a czego przecież nawet sąd okręgowy nie uczynił, sąd odwoławczy ustalił, który oskarżony, jakim nr telefonu się posługiwał

i jakie przeprowadził rozmowy, a których treść świadczyła o popełnieniu przez niego określonego przestępstwa. Wymóg związku uzasadniania o jakim mowa w art. 424§1 k.p.k. nie może zwalniać sądu pierwszej instancji od precyzyjnych ustaleń dotyczących tych wszystkich okoliczności faktycznych, które są niezbędne dla wykazania sprawstwa oskarżonego zarzucanego mu czynu. Sąd odwoławczy może odtworzyć sposób oceny dowodów dokonany przez sąd pierwszej instancji, ale nie może poczynić za ten sąd ustaleń, przy kierunku apelacji na korzyść oskarżonego, które stanowiąc będą dodatkowe obciążające tego oskarżonego ustalenia, przemawiające za jego sprawstwem. W takiej sytuacji uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji przestaje być związane a staje się skąpe w argumenty i wskutek takich uchybień bezpowrotnie traci się możliwość wykorzystania dowodów, które mogły stanowić wartościowy materiał dowodowy.

130. Dla sądu odwoławczego nie ulega wątpliwości, że wywody obrońców nie miały służyć realizacji zasady prawdy materialnej. Opisane uchybienia sądu okręgowego zostały wykorzystane wyłącznie dla uzasadniania wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W zakresie informacji pozyskanych z kontroli operacyjnej wszystkie one przecież zmierzały do wykazania konieczności przeprowadzenia opinii fonoskopijnej, której czasochłonność miała usprawiedliwiać taki wniosek. Opisane uchybienia sądu pierwszej instancji były jednak tak głębokie, że materiał dowodowy w postaci informacji pozyskanych z kontroli

<p>operacyjnej został bezpowrotnie dla sprawy utracony. Dlatego też wnioski i uwagi zawarte w pkt 101 uzasadniania apelacji były niezasadne. Wyłączenie jednak z podstawy ustaleń dowodu z materiałów z kontroli operacyjnej nie unieważniało ich treści, bo nie tylko dlatego, że sąd pierwszej instancji w sposób bardzo ogólnikowy się na ten materiał powoływał, ale również dlatego, że podstawą tych ustaleń przede wszystkim w zakresie czynu z pkt II i IV aktu oskarżenia były wiarygodne inne dowody.</p>		
<p>3.32.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 3 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez rażąco błędne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. pisma z Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>131. Zarzut jest oczywiście niezasadny, bo sąd okręgowy ustalił, a co wynika z uzasadnienia wyroku (str. 81), że „Z pisma wynika, że w okresie od 1 marca do 1 października 2019 r. dwunastu skazanych w tym M. Z. i N. S. pracowało na terenie Szpitala (...). Dokument zgodny z obiektywnym stanem rzeczy.” Nie wynikają z tego ustalenia zatem te informacje, jakie obrońcy starają się im przypisać. Sąd w uzasadnieniu wyroku powołuje się na ww. pismo, ale nie jako wyłączny dowód spotkania do jakiego miało dojść na terenie Szpitala (...). Treść tego pisma jest jedynie elementem rozumowania sądu w powiązaniu z innymi dowodami. Nigdzie także sąd pierwszej instancji nie powziął</p>		

<p>takiego ustalenia w oparciu o to pismo, że K. U. (2) spotkał się z obu tymi osobami tj. M. Z. i N. S., bo obrońcy używają w treści tego zarzutu koniunkcji.</p>		
<p>3.33.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 4. naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez rażąco błędne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że zeznania J. G. są niewiarygodne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>132. Sąd odwoławczy podzielił ten zarzut, a dla takiej oceny odwołać się należy do uwag z pkt 57 do 59 i 73 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które odnosiły się do odpowiednich zarzutów podniesionych przez innego obrońcę K. U. (2) adw. B. J..</p>		
<p>3.34.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 5 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez rażąco błędne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zeznania M. B. (2) są wiarygodne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>133. Dla oceny tego zarzutu odwołać się należy do uwag z pkt 33 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które odnosiły się do odpowiednich zarzutów podniesionych przez innego obrońcę K. U. (2) adw. B. J. oraz do oceny depozycji świadka zaprezentowanych w sekcji 2.1.2.2. uzasadniania wyroku sądu</p>		

<p>odwoławczego. Podkreślić jedynie należy, że wyłączenie z podstawy ustaleń sądu zeznań i wyjaśnień tego świadka nie mogło doprowadzić do oceny, że były one błędne, ponieważ dowód ten nie był wyłączną podstawą takich ustaleń. W konsekwencji zarzut obrońców był chybiony, bo dowolna ocena tego dowodu nie miała wpływu na treść ustaleń sądu okręgowego.</p>		
<p>3.35.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 6, 7 i 8 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez rażąco błędne dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zeznania P. Ł. (1) oraz zeznania i wyjaśnienia W. S. (3), G. G. (1) są wiarygodne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>134. Treścią zarzutu obrońców są m.in. zeznania świadków, choć osoby te odmówiły składania zeznań i podstawą ustaleń sądu pierwszej instancji były przede wszystkim wyjaśnienia tych świadków złożone w charakterze podejrzanych. Niezależnie od tego błędnego określenia przedmiotu zarzutu obrońcy w samej jego treści nie wskazują na czym ten brak spójności z innymi dowodami w relacjach P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) miałyby polegać. Należy sądzić, że egzemplifikacją takich tez są uwagi obrońców odnoszące się do poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonemu a zaprezentowane w pkt od 54 do 88 oraz ta część uzasadniania apelacji, która oddzielona jest od innych śródtytułem „Co do oceny zeznań/ wyjaśnień świadków/oskarżonych” i obejmująca uwagi od pkt 102 do</p>		

134 i w kontekście tych komentarzy przeprowadzona zostanie ocena podniesionego zarzutu.

135. W ramach czynu z pkt I a/o pkt 54 do 56 uzasadniania apelacji obrońcy nie wskazują na żadne rozbieżności między relacjami P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1), a innymi dowodami, więc zarzuty w tym zakresie są niezasadne.

136. W ramach omówienia okoliczności faktycznych dotyczących czynów z pkt I, II, III, IV i V i X a/o obrońcy nie powołują się na żadne różnice w depozycjach ww. świadków z innymi dowodami.

137. Najszersze uwagi obrońców w tej części uzasadniania apelacji skupiają się na omówieniu okoliczności czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VI a/o. Obrońcy nie wskazują na różnice w wyjaśnieniach W. S. (3) i G. G. (1) z pozostałymi dowodami, więc przedstawione w tej części wywody nie mogą stanowić uzasadnienia też dotyczących tego świadka w omawianym zarzucie. Uwagi obrońców skupiają się na sprzeczności między wypowiedziami P. Ł. (1) i R. P. (3). Rzeczywiście ustalenia sądu okręgowego dotyczące udziału R. P. (3) w popełnieniu tego czynu nie są jednoznaczne, bo z jednej strony przy dokonywaniu ustaleń dotyczących tego zdarzenia sąd pierwszej instancji nie wskazał na udział tego świadka w przestępstwie i nie powołał się na jego zeznania (str. 11 uzasadnienia wyroku), a z drugiej strony oceniając jego zeznania uznał je za wiarygodne (str. 81 uzasadniania wyroku). Przy ocenie wyjaśnień P. Ł. (1) również sąd nie podjął się wyzwania wyjaśniania tych różnic między obu

świadkami, co oczywiście świadczy nie tyle o dowolności ocen w tym zakresie, co o uchyleniu się od oceny tych dowodów. W związku z tym, że kwestie te stanowiły przedmiot rozważań sądu odwoławczego w odniesieniu do zarzutów podnoszonych przez adw. B. J. należy się odwołać do zaprezentowanych w tym zakresie uwag z pkt 50 do 52 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Stwierdzić zatem należy w konsekwencji tych rozważań na potrzeby oceny niniejszego zarzutu, że uchylenie się przez sąd okręgowy od oceny tych różnic nie miało znaczenia dla ustaleń tego sądu, jeżeli dokonana przez sąd odwoławczy taka ocena nie wpłynęła na zmianę ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia. R. P. (3) złożył bowiem zeznania niezależnie od innych współsprawców czynu. Uczynił to w sposób swobodny, niezasugerowany treścią ich relacji, co uwiarygodniało jego twierdzenie o udziale w popełnieniu przestępstwa. Dlatego należało jemu dać wiarę w zakresie tej okoliczności, a odmówić P. Ł. (1) w tym zakresie, w jakim pominął on udział tej osoby w popełnieniu tego przestępstwa. Podkreślić jednak należy, że wypowiedzi tych świadków były zbieżne w tym zakresie, w jakim stanowiły dowód sprawstwa K. U. (2) i K. T. (1) w popełnieniu tego czynu. Nie było również żadnych wątpliwości, że osoby te opisywały zresztą wspólnie z W. S. (3) i G. G. (1) to samo zdarzenie, ponieważ wskazywali w sposób powtarzalny na jego charakterystyczne cechy.

138. W odniesieniu do sprzeczności między relacjami J. G. i P. Ł. (1) przedstawionymi w pkt od 68 do 77 uzasadniania apelacji sąd

odwoławczy w uwagach z pkt 57 do 59 i 73 uzasadniania wyroku, które odnosiły się do odpowiednich zarzutów podniesionych przez innego obrońcę K. U. (2) adw. B. J. wyraził swoje stanowisko dotyczące wiarygodności wyjaśnień P. Ł. (1). Rzeczywiście brak spójności w jego wypowiedziach także w kontekście zeznań braci G. nie pozwalał na uczynienie z tego dowodu podstawy wyroku skazującego dotyczącego K. U. (2) i innych oskarżonych w odniesieniu do omawianego czynu.

139. Z uwagi na treść rozstrzygnięcia sądu odwoławczego z pkt 1.9. wyroku w odniesieniu do czynu z pkt VIII a/o na podstawie art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu w zakresie dotyczącym wyjaśnień P. Ł. (1).

140. Z tej części uzasadniania apelacji, która dotyczy oceny zeznań i wyjaśnień bezpośrednio do depozycji P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) odnoszą się uwagi z pkt 106 do 134.

141. W pkt od 106 do 112, 118, 125, 127 obrońcy powielają kwestie, jakie stały się podstawą zarzutów z pkt II. 4 i II. od 10 do 15 apelacji dotyczące nieujawniania przez sąd wszystkich wyjaśnień W. S. (3) oraz ujawniania zeznań świadków W. S. (3) i G. G. (1) pomimo odmowy złożenia zeznań przez te osoby. Zarzuty w tym zakresie omówione zostały w pkt 82, 89 i 90 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego i do nich należy się odwołać. Stwierdzić jedynie należy, w odniesieniu do tych dodatkowych wywodów obrońców, że ujawnione przez sąd pierwszej instancji protokoły przesłuchań P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) w charakterze świadków nie miały znaczenia dla ustaleń sądu, ponieważ złożone przez

nich w charakterze podejrzanych wyjaśnienia były wystarczające do dokonania takich ustaleń. obrońcy nie wykazali zresztą, by w treści tych zeznań znalazły się takie informacje, które stanowiły wyłączny dowód na określone przyjęte przez sąd ustalenia. W takim przypadku powyższe uchybienie sądu nie mogło mieć wpływu na treść wydanego orzeczenia. Te konstatacje mają jednak dalsze konsekwencje, ponieważ brak prawnej dopuszczalności ujawniania tych zeznań powoduje, że nie jest również dopuszczalne prowadzenie rozważań w oparciu o treść tych zeznań niezależnie czy będą one przez obrońców postrzegane jako korzystne, albo niekorzystne dla oskarżonego i weryfikowanie w oparciu o te zeznania wiarygodności składanych przez świadka wyjaśnień. W tym zakresie zatem gdy obrońcy odnoszą się do takich wypowiedzi w pkt 114, 115, 125 uzasadniania apelacji ich wywody są bez przedmiotowe, a odnoszenie się do nich sądu odwoławczego zbędne.

142. Pozostałe w tej części wywody apelacji stanowią pomieszanie różnych wypowiedzi świadków, które mają wykazać brak spójności ich wypowiedzi i koncentrują się wokół okoliczności związanych z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej oraz udziale w popełnieniu czynu z pkt VI a/o. Dla oceny znaczenia przytaczanych przez obrońców fragmentów ich wyjaśnień wskazać należy, że wybiórcze powoływanie się na niektóre z tych wypowiedzi nie może jeszcze podważać dokonywanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń jeżeli były one czynione w oparciu inne dowody. Rzeczywiście redakcja uzasadniania wyroku

sądu pierwszej instancji polega na generalnym przypisywaniu do różnych faktów wszystkich dowodów, które cokolwiek mają z nimi wspólnego. W związku z tym, że przy prowadzonych przez sąd ustaleniach w uzasadnianiu wyroku podawanych jest kilka faktów dotyczących określonego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, nie wszystkie dowody do jakich odwołuje się sąd odnoszą się do każdego z tych faktów z osobna i część z tych dowodów jest podstawą przyjęcia wszystkich, a część tylko niektórych z tych faktów. To powoduje, że wyjaśnienia W. S. (3) stanowią podstawę ustaleń dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej, ale nie są one taką podstawą przy ustaleniu jej zbrojnego charakteru. W tym zakresie bowiem podstawą taką są wyjaśnienia P. Ł. (1) (469, 470/3, (...)- (...)) i G. G. (1) ((...)). Przytoczone w pkt 113 uzasadniania apelacji wypowiedzi W. S. (3) nie podważają ustaleń dotyczących zbrojnego charakteru grupy, a nie są też przeciwne wyjaśnieniom dwóch pozostałych świadków, ponieważ opisują oni okoliczności, w jakich mieli kontakt z bronią palną, jaką grupa przestępcza dysponowała, a z których wynikało, że w takich sytuacjach W. S. (3) nie brał udziału. Zresztą konsekwentnie do tych deponycji W. S. (3) i tych świadków w sprawie VIII K 194/20 Sądu Okręgowego w Warszawie miał on postawiony zarzut z art. 258§1 k.k. ((...)).

143. Inna wypowiedź W. S. (3) cytowana przez obrońców dotyczyła przebrania za policjantów w czasie zdarzenia z pkt VI a/o, czemu świadek zaprzeczał ((...)). Ani jednak z relacji P. Ł. (1) (468/3, 619/4), ani G. G. (1) ((...)), ani

R. P. (3) ((...)) nie wynikało, że napastnicy przebrani byli za policjantów. Rzeczywiście mieli dysponować pewnymi rekwizytami, kamizelkami, którym towarzyszył okrzyk Policja, a co miało wprowadzać w błąd osoby wobec, których te działania podjęto, ale żadna z tych osób nie mówiła, by byli oni za policjantów przebrani. Nie było zatem sprzeczności między wypowiedziami W. S. (3), a pozostałymi osobami.

144. Pomijając cytowane przez obrońców zeznania W. S. (3), a które nie mogły stać się podstawą rozważań sądu, na skutek niedopuszczalności ich ujawnienia na rozprawie głównej, to powyższe wypowiedzi świadka z pewnością nie dawały podstawy do wyrażonych w uwadze 115 i 116 uzasadniania apelacji twierdzeń o tym, że jego wyjaśnienia nie były klarowne i przejrzyste. Wybiórcze zacytowanie tych dwóch wypowiedzi, które jak wynika z zestawienia z innymi dowodami, nie były im przeciwne nie daje podstawy do takich twierdzeń podobnie jak i do tego, że z jego relacji nie wynikało, by należał do grupy przestępczej. Jego wyjaśnienia przecież świadczą o tym, że pozostawał w gotowości do bezprawnych działań w ramach grupy kierowanej przez K. U. (2) i w takich uczestniczył. Jak stwierdził po rozmowie z oskarżonym ustalił, że jak będzie jakaś robota, jakiś grosz do zarobienia to on jest chętny (...). Bardziej jasnej deklaracji na udział w grupie przestępczej wymagać nie trzeba. Wbrew też twierdzeniom obrońców świadek rozpoznał na tablicy pogładowej M. Z. jako osobę, z którą K. U. (2) się spotkał w Szpitali (...) ((...)). Same natomiast zeznania M. Z. i N. S. nie mogą stanowić narzędzia

do weryfikacji relacji świadka, bo osoby te pochodzące ze świata przestępczego nie miały żadnego interesu potwierdzać okoliczności, które dla nich i dla K. U. (2) byłyby niewygodne. Szerzej na ten temat sąd odwoławczy opisywał te kwestie w pkt 54 i 54 uzasadnienia wyroku.

145. W odniesieniu do uwag dotyczących wyjaśnień G. G. (1) nie może mieć wpływu na ocenę jego wiarygodności fakt, że zmienił on swoje stanowisko procesowe, bo jak już wyżej wskazano jest to notoryjne, że decyzja o ujawnieniu okoliczności przestępstwa, w jakim brało się udział nie następuje od razu, a po pewnym czasie. Wiarygodność takich depozycji zależna jest natomiast od tego czy znajdują one potwierdzenie w innych dowodach. Sposobem takiej weryfikacji nie jest jednak ocena takich relacji z perspektywy okoliczności drugorzędnych w sytuacji gdy świadek złożył wyjaśnienia korzystając ze swojego prawa i opisując zdarzenie ogólnie, ale wskazując na to co było istotne dla ustalenia znamion czynu zabronionego, a więc zorganizowany charakter czynu, kierownicza rola K. U. (2), zabór tira z paliwem i użycie ubioru i narzędzi, które mogły wprowadzać w błąd i wywoływać przekonanie o czynnościach podejmowanych przez Policję ((...)). Złożone takiej treści wyjaśnienia pozostawały w korelacji z relacjami P. Ł. (1) i W. S. (3) oraz R. P. (3) w zakresie tego jakie czynności wykonawcze sprawcy podjęli. Fakt, że świadek nie powiedział iloma samochodami na miejsce przestępstwa jechali oraz, że paliwo było również przepompowywane nie ma w tym zakresie znaczenia, ponieważ były to okoliczności uboczne niewpływające

na ustalenie znamion czynu zabronionego. Nie są zatem błędne oceny wyjaśnień świadka dokonane przez sąd pierwszej instancji, a cytowane w pkt 121 uzasadniania apelacji, bo odwołując się do uwag z kolejnego pkt tego uzasadniania świadek nie jest od tego, by rekonstruować dla stron wszystkie znamiona czynu zabronionego, ale by opisywać zdarzenia, w których brał udział i na podstawie, których sąd może takie oceny poczynić. Jeżeli zatem świadek wyjaśnia o osobach, które brały udział w przestępstwie, o kierowniczej roli K. U. (2) w organizacji przestępstwa, o jego gotowości do udziału w takich bezprawnych działaniach to w ten sposób właśnie dostarcza informacji, które w oczywisty sposób, w powiązaniu z innymi dowodami, stanowią element ustaleń sądu dotyczących znamion czynu polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej. Można także jak czynią to obrońcy podważać przekonanie świadka o tym, że widział on broń palną, ale nie ma powodu uważać, że akurat K. U. (2) okazywał świadkowi atrapy broni, bo po co miałby to czynić. Z perspektywy wskazań doświadczenia życiowego jeżeli do takiej sytuacji doszło to tylko z tego powodu, by świadkowi zademonstrować ten arsenał, jaki na potrzeby przestępczej działalności oskarżony posiadał i do udziału w której G. G. (1) K. U. (2) zachęcał. To przecież wedle słów świadka oskarżony chciał przejąć całą W. (...).

146. W dalszych wywodach obrońcy odnoszą się do tej okoliczności, która stanowi podstawową różnicę w relacjach świadków na temat zdarzenia z pkt VI a/o. Odwołać się w tym zakresie należy do tych

uwag sądu odwoławczego, jakie przedstawione zostały w odniesieniu do zarzutów apelacyjnych innego obrońcy K. U. (2), a zawartych w uwagach z pkt 50 do 52 uzasadnienia wyroku. Jak wskazano różnica ta nie miała takiego znaczenia, by podważać wiarygodność dowodów na podstawie, których sąd pierwszej instancji poczynił ustalenia dotyczące czynu z pkt VI a/o. R. P. (3) złożył bowiem zeznania całkowicie niezależnie od pozostałych świadków i wskazał na tożsame również przez nich podawane okoliczności istotne dla rekonstrukcji znamion czynu zabronionego.

147. Podkreślić zatem należy na koniec oceny wywodów zaprezentowanych w tej części apelacji, że nie są istotne dla weryfikacji wiarygodności świadków okoliczności, które nie kształtują ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia. Uchybieniem przeciw z art. 438 pkt 3 k.p.k. jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Nie będą miały natomiast wpływu na treść orzeczenia te ustalenia, które nie dotyczą znamion czynu zabronionego, albo kształtują tożsamość czynu. Nie będą miały też takiego znaczenia okoliczności, które nie będą na tyle istotne, by wpłynąć na ocenę wiarygodności relacji świadków. Jeżeli zatem obrońcy wybiórczo cytują wypowiedzi świadków i konstatują, że podobne nie padły z ust innych to nie będzie miało to znaczenia dla oceny zachowania wymogów art. 7 k.p.k. jeśli jest to wyłącznie wynikiem indywidualnego charakteru spostrzeżeń dokonywanych przez

<p>świadków oraz indywidulanego sposobu ich relacjonowania. W konsekwencji nie można podzielić twierdzeń z pkt 132 uzasadnienia apelacji, bo sąd pierwszej instancji poczynił wystarczające ustalenia, by można było przypisać K. U. (2) zarzucany mu w pkt VI a/ o czyn o kwalifikacji prawnej przyjętej przez sąd. Zwięźle o podstawach przyjętej kwalifikacji prawnej sąd wypowiedział się w sekcji 1.11.1. uzasadnienia wyroku, z których jednoznacznie wynika, że doszło do zaboru mienia, a nie jego rozporządzenia, co wykluczało zastosowanie art. 286§1 k.k.</p>		
<p>3.36.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 9 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, że R. P. (3) złożył wiarygodne zeznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>148. W uwagach z pkt 50 do 52 i 146 przedstawione zostały rozważania, które stanowią odpowiedź na zarzut apelacji w tym zakresie.</p>		
<p>3.37.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 10 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, że wyjaśnienia R. P. (1) są wiarygodne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>149. Podstawą ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących czynu z pkt IX a/o były przede wszystkim relacje P. Ł. (1). Wypowiedzi R. P. (1)</p>		

nie miały takiego znaczenia dla zakresu odpowiedzialności K. U. (2), ponieważ jako osoba podżegana przez tego oskarżonego nie dopuszczała się żadnego przestępstwa. Dopiero powzięcie zamiaru dokonania czynu i podżeganie innej osoby, kształtowało taką odpowiedzialność oskarżonego. W tym zakresie jednak dla rekonstrukcji do jakiego przestępstwa K. U. (2) nakłaniał P. Ł. (1) istotne były nie wyjaśnienia R. P. (1) a relacje świadka, ponieważ odpowiedzialność tych dwóch oskarżonych była niezależna od siebie. Interpretacja słów „załatwi to po swojemu” była zatem istotna dla odpowiedzialności R. P. (1), bo dla odpowiedzialności K. U. (2) znaczenie miały wyjaśnienia P. Ł. (1), a te, pomimo subiektywnej oceny o ich lakoniczności, jednoznacznie wskazywały do czego nakłonić świadka chciał oskarżony U.. Wyrażona przez obrońców ocena wyjaśnień R. P. (1) pozostawała zatem bez znaczenia dla kontroli odwoławczej ustaleń sądu pierwszej instancji.

3.38.

Zarzut z pkt IV. 11 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony chciał chronić oskarżonego K. U. (2) dlatego w swoich wyjaśnieniach o ww. nie wspominał.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

150. Sąd odwoławczy podziela ocenę wyjaśnień Ł. G. (1) dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Nie może stanowić argumentu na jej podważenie fakt,

że ze strony sądu nie padły żadne pytania do oskarżonego po złożeniu przez niego wyjaśnień. Ich wartość dowodowa w świetle innych zgromadzonych dowodów była jednoznacznie negatywna i nie było poważnego powodu, by drążyć nieprawdziwą opowieść oskarżonego. Ocenę wyjaśnień tego oskarżonego nie można bowiem odrywać od innych dowodów dotyczących podpalenia klubu przy ul. (...) w W.. Wywody sądu odwoławczego w tym zakresie przedstawione zostały w uwagach z pkt 46 oraz 271 do 281 uzasadniania wyroku i do nich wyłącznie należy się odwołać, by wskazać, że relacje P. Ł. (1) i W. S. (3) zostały tak skutecznie uwiarygodnione innymi dowodami, że historia opowiedziana przez Ł. G. (1) nie mogła stanowić wartościowej dla tych dowodów przeciwwagi. Dlatego sąd okręgowy nie dopuścił się obrazy art.7 k.p.k. przy ocenie dowodu z wyjaśnień Ł. G. (1). Jedynym bowiem celem złożenia fałszywych wyjaśnień, było uwolnienie innych oskarżonych od odpowiedzialności karnej jeżeli obiektywne dowody, chociażby z zapisów monitoringu wskazywały jednoznacznie na udział tego oskarżonego w popełnieniu przestępstwa.

3.39.	Zarzut z pkt IV. 12 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że A. U. i K. U. (5) zeznawali na okoliczność usiłowania kradzieży pieniędzy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
151. Zarzut ten stanowi przykład całkowicie bezproduktywnego mnożenia zarzutów niemających		

<p>żadnego znaczenia dla kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku. Zawarte w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji stwierdzenie, że świadkowie zeznawali na okoliczność usiłowania kradzieży oznacza tylko, iż ich zeznania dotyczyły czynu, który zgodnie z treścią aktu oskarżenia miał polegać właśnie na próbie zaboru mienia jednej z tych osób. Oczywiście, że te osoby nie wiedziały o zaplanowanym przestępstwie, ale też ich zeznania nie stanowiły dowodu na to, jakie osoby chciały dopuścić się przestępstwa, bo w tym zakresie istotne były wyjaśnienia Patyka Ł.. Zarzut ten nie wskazywał na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia.</p>		
3.40.	Zarzut z pkt IV. 13 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że M. O. zeznawał o zleceniu jej pobicia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
152. Także i powyższy zarzut nie wskazywał na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia. Podstawą ustaleń dotyczących podżegania do pobicia pokrzywdzonej były wyjaśnienia P. Ł. (1). Zeznania M. O. pełniły jedynie rolę pomocniczą w rekonstrukcji okoliczności dotyczących przyczyn podżegania świadka przez oskarżonego, o czym pokrzywdzona dowiedziała się dopiero od funkcjonariuszy Policji.		
3.41.	Zarzut z pkt IV. 14 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że na podstawie zeznań A. V., M. D., K. B.	# zasadny # częściowo zasadny

	(1), O. W., Z. M. można przyjąć, że jednym ze sprawców był K. U. (2).	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
153. Powyższy zarzut nie wskazywał na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia. Podstawą do ustalenia sprawstwa oskarżonego zarzucanego mu czynu były przede wszystkim wyjaśnienia P. Ł. (1), więc założenie zarzutu było oczywiście fałszywe.		
3.42.	Zarzut z pkt IV. 15 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zeznania P. S. są niewiarygodne.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
154. Również powyższy nie wskazywał na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia. Dowód ten nie stanowiły podstawy ustaleń, a z treści zeznań świadka obrońcy nie wyprowadzali żadnych ustaleń, które mogłyby być istotne dla sprawy i wpłynąć na zmianę orzeczenia sądu. Jeżeli świadek nie rozpoznał ani W. S. (1), ani wizerunku K. U. (2) to nie ma powodu uważać, by mógł cokolwiek istotnego na temat sprawy powiedzieć i stąd jego przesłuchanie na rozprawie było zbędne.		
3.43.	Zarzut z pkt IV. 16 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zeznania E. T. i K. T. (3) są niewiarygodne.	# zasadny # częściowo zasadny

		# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
155. Powyższy zarzut nie wskazywał na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia. Zeznania te nie stanowiły podstawy ustaleń, a z treści zeznań świadków obrońcy nie wyprowadzali żadnych ustaleń, które mogłyby być istotne dla sprawy i wpłynąć na zmianę orzeczenia sądu. Dlatego przesłuchanie tych osób było zbędne dla potrzeb postępowania.		
3.44.	Zarzut z pkt IV. 17 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez uznani, że zapis rozmowy telefonicznej z nr (...) (nr użytkowany przez K. U.) do nr (...) (nr użytkowany przez P. W.) świadczy o popełnieniu przez oskarżonego K. U. (2) czynu z pkt IV oraz X a/o.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
156. W żadnym miejscu uzasadniania wyroku sąd okręgowy nie stwierdził, że rozmowa ta stanowiła dowód popełnienia czynów o jakich mowa w zarzucie. Rozmowa ta nie została wskazana wśród dowodów, które stanowiły podstawę ustalenia faktów w tej części uzasadniania wyroku, która obejmuje ustalenia faktyczne sprawy. Powyższy zarzut nie wskazywał zatem na żadne uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia.		

3.45.	Zarzut z pkt IV. 18 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że dokumentacja pogładowa do eksperymentu procesowego z udziałem P. Ł. k. 1229-1231 obrazuje miejsce dot. napadu na wytwórnię papierosów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>157. Zdarzenie, o jakim mowa w zarzucie nie było przedmiotem żadnego odrębnego czynu zarzucanego oskarżonemu. obrońcy nie wskazali także, jakie znaczenie te okoliczności mogły mieć dla oceny wyjaśnień świadka odnoszących do czynów, jakie zarzucono K. U. (2). Jeżeli uchybienie podnoszone w treści zarzutu miałyby dotyczyć dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień P. Ł. to jednak obrońcy nie wskazali w jaki sposób uchybienie to miałyby wpływać na treść rozstrzygnięcia sądu i w jakim zakresie miałyby nastąpić zmiana tego orzeczenia.</p>		
3.46.	Zarzut z pkt IV. 19 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zeznania świadka M. Z. oraz N. S. są wiarygodne, a zarazem niewiarygodne co do możliwości odbycia spotkania z K. U., z uwagi na treść wyjaśnień i zeznań P. Ł. (1), podczas gdy ww. nie potrafił rozpoznać osoby, z którą rzekomo miał się spotkać K. U. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>158. Założenie powyższego zarzutu jest oczywiście fałszywe, ponieważ P. Ł. (1) rozpoznał i to dwukrotnie M. Z. jako osobę, z którą spotkał się oskarżony w Szpitalu (...). Szerzej do tych kwestii sąd odwoławczy odniósł się w pkt 53 i 54 uzasadniania wyroku i do nich należy się odwołać dla wykazania bezzasadności tego zarzutu, bazującego na przedstawieniu fałszywego obrazu materiału dowodowego.</p>		
<p>3.47.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 20 naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że dowodem potwierdzającym wartość szkody jest dokumentacja księgowa związana z naprawami po pożarze dot. F. (...) i (...).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>159. Zarzut ten wraz z powiązаныmi z nim uwagami z pkt 146 do 148 oraz innymi zarzutami i wnioskami apelacji innych obrońców omówionymi w uwagach z pkt 221 i 289 uzasadnienia wyroku spowodował, że sąd odwoławczy dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkody spowodowanej przestępstwem oraz pozyskał dokumentację dotyczącą postępowania prowadzonego przez zakład ubezpieczeń. W odniesieniu do tego zarzutu odwołać się zatem należy do ustaleń i uwag sądu apelacyjnego przedstawionych w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania sądu odwoławczego, które stanowią odpowiedź na postawiony przez obrońców zarzut. Dopuszczone w tym zakresie dowody spowodowały, że wartość szkody została ustalona</p>		

w mniejszych rozmiarach, co oznaczało, że częściowo zarzut obrońców został uwzględniony.		
3.48.	Zarzut z pkt IV. 21 naruszenia art. 7 k.p.k. w zakresie dotyczącym zeznań K. W. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>160. W związku z treścią rozstrzygnięcia z pkt 1.9. wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do czynu z pkt VIII aktu oskarżenia i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu, gdyż nie był on przyczyną tego rozstrzygnięcia.</p> <p>161. W podsumowaniu omówionych zarzutów z pkt IV apelacji stwierdzić jedynie należy, że tak jak wykazano nie doprowadziły one w przeważającej części poza ustaleniami dotyczącymi czynu z pkt VII do błędnych ustaleń faktycznych polegających na tym, że K. U. (2) założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, a także dopuścił się pozostałych przypisanych mu czynów.</p>		
3.49.	Zarzut z pkt V. 1 naruszenia art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego informacji związanych z zatrzymaniem M. B. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>162. W związku z dopuszczeniem przez sąd odwoławczy dowodu z określonych w zarzucie informacji jego ocena na podstawie art. 436 k.p.k. stała się bezprzedmiotowa.</p>		
<p>3.50.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 1 i 7 naruszenia art. 169§1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego K. U. (2) o wezwanie w charakterze świadka J. Ł..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>163. Wniosek o przesłuchanie tego świadka ponownie składany był w apelacji obrońców i przez oskarżonego w toku postępowania odwoławczego. Został on oddalony w pkt 4 postanowienia sądu odwoławczego z 19.01.2022 r. (...), a przyczyny jakie miały spowodować przesłuchanie tego świadka nie zostały uznane za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dlatego też ewentualne uchybienie sądu pierwszej instancji przy oddaleniu tego wniosku nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia wydanego przez ten sąd.</p>		
<p>3.51.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 3 naruszenia art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego uzyskania protokołów przesłuchania świadka P. Ł. (1) i G. G. (1) ze sprawy Prokuratury Okręgowej w Radomiu PO 1 Ds. 23.2016.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>164. Dokumenty takie zostały pozyskane w toku postępowania odwoławczego, a ich znaczenie dla sprawy omówione zostało w sekcji 2.1.2.1. uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Z tych uwag wynikało, że nie mogły one mieć wpływu na treść orzeczenia sądu z prostego powodu, bo niedopuszczalne było ujawnienie tych protokołów z przesłuchań świadków z uwagi na odmowę składania przez nich zeznań w zakresie również dotyczącym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Kontakty między świadkami, a oskarżonym z okresu wcześniejszego mogły mieć związek z ustaleniami dotyczącymi tego przestępstwa, ponieważ wskazywały na okoliczności znajomości tych osób i przyczyn, jakie mogły spowodować nawiązanie współpracy w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Zeznania te nie obejmowały zaś żadnych informacji dotyczących czynu z pkt V a/o. Dlatego też oddalając ten wniosek sąd pierwszej instancji nie dopuścił się żadnego uchybienia.</p>		
<p>3.52.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 4 naruszenia art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego zwrócenia się do jednostek Policji w celu uzyskania informacji czy w okresie od 1.03.2019 r. do 2.10.2019 r. doszło do rozboju, bądź kradzieży pieniędzy w wysokości 80 000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>165. Zarzut był niezasadny, bo obrońcy nie wykazali w jaki sposób</p>		

<p>powyższe informacje miałyby wpływ na treść orzeczenia sądu, a w konsekwencji nie ma podstaw do uznania, że oddalając taki wniosek sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy ww. przepisu.</p>		
<p>3-53.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 5 naruszenia art. 169§1 k.p.k. i 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego zwrócenia się do firmy (...).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>166. Wniosek taki ponownie był składany w apelacji obrońców i przez oskarżonego w toku postępowania odwoławczego. Został on oddalony w pkt 12 postanowienia sądu odwoławczego z 19.01.2022 r. (...) oraz po jego modyfikacji w pkt 9 postanowienia z 25.02.2022 r. (...). Obrońcy, ani oskarżony nie wykazali w jaki sposób pozyskanie tego rodzaju informacji mogłoby wpłynąć na ocenę wiarygodności relacji świadka i ewentualnie, jaki wpływ takie informacje miałyby mieć na treść orzeczenia, jeżeli nie dotyczą one żadnych ustaleń związanych ze znamionami przypisanych oskarżonemu czynów. Nie doszło zatem do naruszenia przepisów postępowania wskutek oddalenia wniosku dowodowego oskarżonego.</p>		
<p>3-54.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 6 naruszenia art. 169§1 k.p.k. i 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie M. G..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
160. W związku z treścią rozstrzygnięcia z pkt 1.9. wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do czynu z pkt VII aktu oskarżenia i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu.		
3-55.	Zarzut z pkt V. 8 i 9 naruszenia art. 169§1 k.p.k. i 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego uzyskania informacji na temat adresu zamieszkania M. B. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
161. Wobec przesłuchania świadka na rozprawie odwoławczej ocena tych zarzutów na podstawie art. 436 k.p.k. była bezprzedmiotowa.		
3-56.	Zarzut z pkt V. 10 naruszenia art. 169§1 k.p.k. i 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków F. F. oraz K. A. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
162. Wniosek o przesłuchanie tych osób ponownie składany był w apelacji obrońców i przez oskarżonego w toku postępowania odwoławczego. Został on oddalony w pkt 11 postanowienia sądu		

<p>odwoławczego z 19.01.2022 r. (...), a przyczyny jakie miały spowodować przesłuchanie tych świadków nie dawały podstaw do uznania, że mogliby oni wnieść do sprawy istotne informacje. Zarzut obrońców opiera się zatem na fałszywym założeniu, że osoby te mają wiedzę na temat czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II a/o, której wykorzystanie mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia.</p>		
<p>3-57.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 11 naruszenia art. 170§1 pkt 4 k.p.k. poprzez błędne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy świadkiem P. Ł. (1), a M. Z..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>163. Zarzut jest niezasadny, bo nie ma żadnego powodu, by uważać, że po ponownym wezwaniu P. Ł. (1) na rozprawę zmieniłby on stanowisko dotyczące odmowy składnia zeznań. Wobec braku przesłanek dla takiego twierdzenia sąd pierwszej instancji miał pełne prawo uznać, że konfrontacji między świadkami nie da się przeprowadzić, bo nie jest to możliwe gdy jeden ze świadków odmawia składania zeznań.</p>		
<p>3-58.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 12 naruszenia art. 169§1 k.p.k. oraz 350a k.p.k. poprzez błędne oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadków A. G. i G. B. z uwagi na to, że nie były spójne, a także na okoliczność notatek urzędowych dotyczących telefonów, jakimi mieli się posługiwać oskarżeni.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>164. Jak wynika z uzasadnienia wyroku sądu okręgowego zeznania tych świadków nie wniosły nic do sprawy, wobec czego nie miały znaczenia dla ustalenia faktów. Zarzut zatem był niezasadny, bo obrońcy nie wykazali w jaki sposób przeprowadzenie konfrontacji między świadkami miałyby wpływ na treść orzeczenia sądu, a w konsekwencji nie ma podstaw do uznania, że oddalając taki wniosek sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy ww. przepisów. W zakresie natomiast treści notatek urzędowych dotyczących nr. telefonów stwierdzić należy, że wobec tego, iż sąd pierwszej instancji nie czynił ustaleń jakimi nr. telefonów posługiwali się sprawcy w odniesieniu do konkretnych rozmów telefonicznych pozyskanych w trakcie kontroli operacyjnej i na podstawie żadnej z rozmów nie poczynił żadnych ustaleń, to przesłuchiwanie na te okoliczności świadków pozbawione byłoby znaczenia dla sprawy. również zatem w tym zakresie sąd pierwszej instancji nie uchybił przepisom postępowania.</p>		
<p>3-59.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 13 naruszenia art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez rażąco błędne oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do (...) SA o przesłanie informacji od kiedy i z jaką częstotliwością były nawiązywane połączenia pomiędzy numerami abonenckimi oskarżonego i W. S. (3) i G. G. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>165. Sąd nie dopuścił się naruszenia art. 170§1 i 3 k.p.k. ponieważ wnioski, jakie obrońcy chcieliby wyprowadzić z takich informacji mogłyby mieć charakter stanowczy wyłącznie wówczas gdyby pewne było, że ww. osoby posługiwały się w określonym czasie znaną i skończoną liczbą kart sim. Takiej pewności nie ma, bo oskarżony w ramach prawa do złożenia wyjaśnień nie ma obowiązku przekazania w tym zakresie pełnych i prawdziwych danych dotyczących nr telefonów, jakich używał, a zatem na podstawie takich zestawień nie można kategorycznie określić częstotliwości takich połączeń już pomijając fakt, że również ww. świadkowie jako podejrzani w innej sprawie także takiego obowiązku nie mają, a jako świadkowie odmówili składania zeznań i pełne informacje od nich nie mogły zostać uzyskane. Nadto zauważyć należy, że zarzut ten ma charakter bezprzedmiotowy, jeżeli upłynął już czas przechowywania takich danych przez operatora telekomunikacyjnego i informacje takie i z tego powodu nie mogłyby zostać uzyskane.</p>		
3.60.	Zarzut z pkt V. 14 dotyczący nierozpoznania wniosku oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań K. C..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>166. Zarzut jest niezasadny, ponieważ zarządzeniem z 1.10.2020 r. w trybie art. 350a k.p.k. przewodniczący składu orzekającego zaniechał wzywania na rozprawę również i ww. świadka. W takiej sytuacji podstawą ujawnienia jego zeznań był art. 391§1 k.p.k. obrońcy nie wykazali, by nieprzesłuchanie tego świadka na rozprawie miało wpływ na treść orzeczenia, albo mogło wpłynąć na ocenę relacji któregokolwiek świadka. Zarzut ten nadto powiela jedynie racje, jakie podniesione zostały w ramach zarzutu z pkt II. 5 apelacji i dla uzupełnienia oceny tego zarzutu odwołać się w tym zakresie należy jeszcze do uwag sądu odwoławczego przedstawionych w pkt 83 i 84 uzasadniania wyroku.</p>		
<p>3.61.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 15 dotyczący nierozpoznania wniosku oskarżonego o przesłanie ww. do aresztu akt sprawy celem przygotowania się do obrony.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>167. Niezależnie od oceny tego zarzutu to na etapie postępowania odwoławczego oskarżony zapoznał się z aktami sprawy i stworzono mu możliwość przygotowania się do obrony, więc jego uprawnienie zostało zrealizowane. Nie mogła to być przyczyna ani do uchylenia wyroku, ani jego zmiany, więc powyższa okoliczność nie mogła mieć wpływu na treść orzeczenia.</p>		
<p>3.62.</p>	<p>Zarzut z pkt V. 16 dotyczący nierozpoznania wniosku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	o dopuszczenie dowodu z opinii fonoskopijnej.	# niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
168. Wniosek taki rozpoznany został przez sąd odwoławczy w pkt 3 postanowienia z 25.02.2022 r. ((...)- (...)) i nie został on uwzględniony, a w konsekwencji nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, jeżeli nie został rozpoznany wniosek dowodowy, który został w późniejszym czasie oddalony z uwagi na to, że nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.		
3.63.	Zarzuty naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy z pkt VI. 1, 2, 3, 6, 8, 9, 10.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
169. Zarzut w tym zakresie był bezprzedmiotowy, ponieważ dowody te albo zostały dopuszczone przez sąd odwoławczy, albo wnioski dowodowe w tym zakresie zostały oddalone i przyczyny takich rozstrzygnięć omówione zostały we wcześniejszej części uzasadniania sądu odwoławczego.		
3.64.	Zarzuty naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art.	# zasadny

	9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy z pkt VI. 4 dotyczący zaniechania przesłuchania P. S..	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
170. Kwestie związane z nieprzesłuchaniem na rozprawie ww. świadka były przedmiotem innych zarzutów obrońców, więc ten zarzut powiela te same argumenty tylko powiązane z naruszeniem innych przepisów postępowania. Dla odniesienia się do zasadności tego zarzutu odwołać się zatem tylko należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 87, 121 i 154 uzasadniania wyroku.		
3.65.	Zarzuty naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy z pkt VI. 5 dotyczący zaniechania przesłuchania G. B..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
171. Po części odniesienie do tego zarzutu stanowią uwagi z pkt 100 i 101 uzasadniania wyroku. Treść powołanej notatki urzędowej nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bo sąd na jej podstawie nie		

<p>tylko, że nie mógł czynić żadnych ustaleń, ale też ich nie czynił, więc przesłuchiwanie świadka na okoliczności z tej notatki nie mogło mieć żadnego znaczenia dla sprawy.</p>	
<p>3.66.</p>	<p>Zarzuty naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy z pkt VI. 7 dotyczący zaniechania zwrócenia się do AŚ W-wa B. i (...) o informacje dotyczące osadzenia w 1995 r. K. U. (2) i G. G. (1).</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>172. Zgodnie z art. 427§3a k.p.k. nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, chyba że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia okoliczności o jakich mowa w tym przepisie. W związku z tym, że obrońcy nawet nie próbują wskazać, jakie to wnioski mogłyby zostać wyprowadzone z informacji w ten sposób pozyskanych i dlaczego dotyczyć miałyby okoliczności, o jakich mowa w ww. przepisie zarzut należało uznać za chybiony.</p>	
<p>3.67.</p>	<p>Zarzut z pkt VII naruszenia art. 424§1 k.p.k.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
173. Zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnianie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Z uwagi na to, że takie właśnie miały być wnioski obrońców uznać należało, iż zarzut był chybiony jeżeli celem jego podniesienia było właśnie uwzględnienie takiego wniosku. Jeżeli zaś szereg przedstawionych zarzutów okazało się niezasadnych to również i dalszy wniosek obrońców o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony wyłącznie w oparciu o zarzut naruszenia art. 424 k.p.k.		
3.68.	Zarzut z pkt VIII nieprawidłowego zasądzenia od oskarżonego K. U. (2) kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
174. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych jest przepis art. 624§1 k.p.k. Nie wystąpiły jednak warunki do zastosowania tego przepisu. Jeżeli bowiem oskarżony prowadził działalność przestępczą celem uzyskania bezprawnych korzyści majątkowych to byłoby sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości gdyby zwalniać oskarżonego od zapłaty kosztów obejmujących wydatki poniesione przez Skarb Państwa na prowadzenie sprawy, której sam się		

stał przyczyną. Przerzucanie takich kosztów na społeczeństwo byłoby nadużyciem.		
3.69.	Zarzut z pkt IX naruszenia art. 46§1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
175. Zarzut ten uwzględniony został w części. W odniesieniu do tego zarzutu odwołać się należy do ustaleń i uwag sądu apelacyjnego przedstawionych w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania sądu odwoławczego, które stanowią odpowiedź na postawiony przez obrońców zarzut.		
Wniosek		
Wniosek 1. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. ewentualnie 2. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. U. (2) od popełniania zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie był zasadny, ponieważ nie wystąpiły warunki		

<p>z art. 437§2 k.p.k. Wniosek o uniewinnienie na skutek uwzględnienia zarzutów apelacji był zasadny wyłącznie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VII a/o.</p>	
<p>3.70.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. T. (1).</p> <p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała lub mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 391§2 k.p.k. w zw. z art. 22 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez przeprowadzenie Postępowania dowodowego w postępowaniu jurysdykcyjnym ograniczającego się do odczytania wyjaśnień wszystkich istotnych świadków P. Ł. (1), W. S. (3), G. G. (1) w trybie art. 391§1 k.p.k. i uznanie ich za główny dowód obciążający – w zakresie wszystkich stawianych zarzutów – oskarżonego K. T. (1), na których następnie sąd I instancji oparł wyrok skazujący, w sytuacji gdy wskazani świadkowie byli przesłuchani wyłącznie w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanych, a więc bez możliwości zadawania pytań w warunkach kontradiktoryjnej rozprawy, co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony oskarżonego w sytuacji, gdy zawieszenie postępowania (wobec zgłaszanego wniosku, nieuwzględnionego przez sąd) umożliwiało w krótkim czasie doprowadzenie do sytuacji, w której wskazani świadkowie nie mogliby instrumentalnie i w porozumieniu z oskarżycielem publicznie powoływać się na zasadę wyrażoną w art. 182§3</p>

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>k.p.k. co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasad i wymogu rzetelnego procesu, albowiem zgodnie z orzecznictwem ETPC skazanie nie powinno opierać się wyłącznie lub w decydującym stopniu na zeznaniach, których obrona nie miała możliwości zweryfikowania w toku kontradiktoryjnego procesu, jak również prawa do obrony w znaczeniu materialnym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>176. Uzasadnienie podniesionego zarzutu obrońca rozpoczyna od nawet nie tyle sugestii co twierdzenia, że świadkowie skorzystali z uprawnień z art. 182§3 k.p.k. w uzgodnieniu z urzędem prokuratorskim, a co jak podkreślono w treści zarzutu miało też charakter instrumentalny. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić, bo też obrońca nie przedstawia żadnych dowodów na to, że właśnie świadkowie z takiej motywacji skorzystali z uprawnień z art. 182§3 k.p.k., co od razu mogłoby rzucać cień na ich wiarygodność. Z pewnością potwierdzeniem takich tez nie są zapisy protokołów rozpraw, na których świadkowie z takiego uprawnienia skorzystali, więc twierdzenia te oderwane są od okoliczności sprawy. Odwołując się do szerszych w tym zakresie wywodów sądu odwoławczego z pkt 35 do 37 uzasadniania wyroku stwierdzić jedynie należy, że prawo takie wynika z tego samego prawa jakie przysługiwało w toku procesu oskarżonemu K. T. (1) tj. prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. Jeżeli zatem nie można czynić temu oskarżonemu zarzutu, że korzystał</p>		

także z takiego prawa to i wobec świadków oraz oskarżonego R. P. (1) nie można wyprowadzać negatywnych wniosków dotyczących ich wiarygodności z tego powodu, że pierwsi odmówili złożenia zeznań, a drugi skorzystał z tego samego prawa co K. T. (1). Zarówno zatem wyjaśnienia świadków jak i oskarżonego mogły stanowić wartościowy dowód, który mógł stanowić podstawę ustaleń sądu. Tak jak nie jest dopuszczalne dopatrywanie się nadużyć w postawie procesowej K. T. (1) tak pozbawione uzasadnienia jest dopatrywanie się przez obrońcę nadużyć w postawie prokuratora (str. 4 apelacji akapit trzeci).

177. W przepisach Kodeksu postępowania karnego nie ma żadnych, które ograniczają wykorzystanie w toku procesu dowodu z wyjaśnień świadków złożonych w charakterze podejrzanych w razie odmowy złożenia przez nich zeznań. W ramach swobodnej oceny dowodów i warunków określonych w art. 7 k.p.k. nie istnieją żadne zasady, które wyłączałyby procesowe wykorzystanie takich depozycji świadków. Żadne też przepisy nie dają podstawy do tego, by w sytuacji odmowy złożenia zeznań występowała konieczność zawieszenia postępowania karnego celem oczekiwania na prawomocne zakończenie postępowania karnego dotyczącego świadków wobec których prowadzone jest inne postępowanie karne o czyny, jakie mieli popełnić we współdziałaniu z oskarżonymi, których postępowanie miałyby zostać zawieszone. Dywagacje w tym zakresie obrońcy są pozbawione podstawy prawnej, a twierdzenie o upływie krótkiego czasu (w okresie zawieszenia

sprawy) na zakończenie takiego postępowania są oczywiście naiwne, bo przecież na dzień wydania wyroku przez sąd odwoławczy w niniejszej sprawie, w sprawie oskarżonych P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1) nie został wyznaczony żaden termin rozprawy. Tego rodzaju postulaty w sytuacji również stosowania tymczasowego aresztowania prowadziłyby do przewlekłości postępowań i zasadnych w tym zakresie skarg oraz bezzasadnych przedłużanych tymczasowych aresztowań. Nawet konwencyjne standardy rzetelnego procesu dopuszczają możliwość wydania orzeczenia skazującego na podstawie zeznań świadka, albo jego wyjaśnień, którego nie można przesłuchać na rozprawie z uwagi na jego śmierć (sprawa B. v. Polska – wyrok ETPC z 17.09.2013 r., (...), LEX nr 1363098, (...)) Byłaby to zresztą sytuacja, w której proponowane przez obrońcę rozwiązanie nie mogłoby mieć zastosowania, bo przecież nieracjonalne byłoby zawieszanie postępowania z uwagi na śmierć jednego ze świadków. Pomimo jednak takiego ograniczenia jak wskazano ETPC dopuszcza możliwość oparcia wyroku skazującego również na depozycjach świadka niedostępnego, którego przesłuchanie nie jest możliwe. W takiej sytuacji ocena zachowania standardów rzetelnego procesu w odniesieniu do oskarżonego K. T. (1) przeprowadzona powinna zostać o te same kryteria, jakie rozważane zostały przy ocenie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego K. U. (2) adw. B. J., bo do tożsamy odwołuje się również w swojej apelacji obrońca oskarżonego K. T. (1) na str. od 8 do 10. Bez powtarzania uwag, a jedynie odwołujących się do nich z pkt od 34 do 43 uzasadniania

wyroku i przy ich wykorzystaniu dla oceny wywodów apelacji obrońcy, przejść zatem należy do wskazywanych przez odwołującego okoliczności faktycznych, które w jego ocenie stanowią „na pierwszy rzut oka” (str. 4 ostatni akapit) skutki wyłączenia jakiegokolwiek bezpośredniej możliwości weryfikacji dowodów osobowych.

178. W odniesieniu do czynu z pkt XV a/o nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że wszyscy trzej świadkowie opisywali przedmiotowe zdarzenie w taki sposób jakby uczestniczyli w innym. Wbrew takiej tezie stwierdzić należy, że wszyscy trzej opisali w taki sam sposób przedmiot tego przestępstwa, ponieważ ich wyjaśnienia dotyczyły kradzieży paliwa i każdy to przyznawał. Jednoznacznie określili role organizatora tego przestępstwa w osobie K. U. (2), a także wszyscy trzej kategorycznie wskazali na K. T. (1) jako współsprawcę razem z nimi tego czynu ((...) – wyjaśnienia W. S., (...) – wyjaśnienia G. G., 468-469/3, 619/4 – wyjaśnienia P. Ł.). Między świadkami występowały różnice w jego opisie, co było wynikiem indywidualnego charakteru czynionych przez nich obserwacji oraz różnego akcentowania poszczególnych sekwencji tego zdarzenia, ale nie miało to wpływu na ustalenie wszystkich niezbędnych elementów kształtujących znamiona czynu zabronionego, bo w tym zakresie byli zgodni. Niewątpliwie na szerszą współpracę z organami ścigania zdecydował się P. Ł. (1), który wiele razy był przesłuchiwany i chociażby w zakresie omawianego zdarzenia kilkakrotnie je uzupełniał. Pozostali świadkowie zostali na okoliczności tego zdarzenia

przesłuchani faktycznie raz i dlatego pewne okoliczności o jakich mówił P. Ł. (1) nie były przez nich eksponowane. Nie oznacza to jednak, że ich relacje były przeciwne wypowiedziom P. Ł. (1), bo jak wskazano zgodne one były w powyższych elementach również w zakresie sprawstwa K. T. (1). W kontekście wcześniejszych rozważań stwierdzić zatem należało, że informacje dotyczące tego oskarżonego pochodziły z trzech różnych źródeł, a pomimo, iż osoby te odmówiły złożenia zeznań oskarżony znał ich tożsamość i nie było przeszkód, by dzięki temu, by weryfikować ewentualne motywy tych osób w fałszywym pomówienia oskarżonego przez świadków o udział w tym przestępstwie. Przedstawione przez obrońcę argumenty nie dawały zatem podstaw do podzielenia jego twierdzeń o braku dopuszczalności wykorzystania tych dowód jako podstawy ustaleń dotyczących oskarżonego.

179. Nie są też przekonywujące wywody obrońcy dotyczące zarzutu z pkt XIX. Sam bowiem fakt, że z jednej strony sąd do dyspozycji ma wyjaśnienia świadka, który złożył wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, a następnie skorzystał ze swojego prawa do odmowy złożenia zeznań, a z drugiej strony wyjaśnienia osoby, która nie odmówiła odpowiedzi na pytania nie świadczy o tym, że relacje tej drugiej osoby od razu stają się bardziej wartościowe. Zwrócić przecież należy uwagę na ten sam status tych depozycji. W jednym i drugim przypadku są to przecież wyjaśnienia i zarówno jedna i jak i druga osoba w tym zakresie ma prawo do tego, by przedstawić okoliczności dla

siebie korzystne. Dlatego za każdym razem konieczna jest ich weryfikacja o inne dowody i wskazania doświadczenia życiowego. obrońca nie przedstawia żadnych racji, które miałyby uzasadniać przyjęcie, że sąd pierwszej instancji dopuścił się dowolnej oceny dowodów odmawiając wiary Ł. G. (1) w tym zakresie, w jakim ten twierdził, że pod przymusem dopuścił się zarzucanego mu czynu (str. 53 uzasadniania wyroku). Jeżeli zatem obrońca nie wykazał wadliwego charakteru rozumowania sądu okręgowego to bez znaczenia jest fakt, że P. Ł. (1) odmówił złożenia zeznań, a Ł. G. (1) zdecydował się na złożenie wyjaśnień. Brak wykazania takich ułomności w dokonanej przez sąd pierwszej instancji ocenie dowodów powoduje przecież, że z jednej strony sąd dysponował wyjaśnieniami P. Ł. (1) prawdziwymi dotyczącymi przyczyn, które spowodowały udział Ł. G. (1) w popełnieniu czynu, a z drugiej fałszywymi samego Ł. G. (1), bo przecież takiej oceny tych relacji nie starał się nawet obrońca podważyć. W takiej sytuacji bez znaczenia jest, że oskarżony zdecydował się na to, by również odpowiadając na pytania fałszywie wyjaśniać, bo przecież takie wypowiedzi nie mogły stać się podstawą ustaleń sądu jako nieprawdziwe.

180. Nie jest też prawdziwa teza obrońcy, że na udział w popełnieniu czynu wskazują wyłącznie wypowiedzi P. Ł. (1) (471, 547/3). Analiza wyjaśnień także W. S. (3) również te depozycje świadka uwiarygodnia. Jak wynika bowiem z wypowiedzi W. S. (3) K. T. (1) uczestniczył w przygotowaniach do podpalenia klubu przy ul. (...) w W. (...) i również z jego wyjaśnień wynika, że udział Ł. G.

(1) nie był wcześniej przewidziany w dokonaniu podpalenia, a co pozostaje w korelacji z wypowiedziami P. Ł. (1) o pewnego rodzaju awaryjnym udziale tego oskarżonego w popełnieniu czynu.

181. Nie można także podzielić argumentów obrońcy o tym, że wyjaśnienia P. Ł. (1) nie pozwalają na ocenę prawnokarną nakłaniania Ł. G. (1) przez K. T. (1) do udziału w podpaleniu klubu. Nie należy przecież od osób współdziałających w popełnieniu czynu wymagać, by posługiwali się prawniczym językiem i dla określenia zachowań własnych i innych używali zwrotów, jakich dla definiowania form stadialnych, czy zjawiskowych czynu zabronionego używa ustawodawca w kodeksie karnym. Jeżeli P. Ł. (1) stwierdza, że K. T. (1) wydzwonił Ł. G. (1) i ten przyjechał na miejsce przestępstwa i wziął udział w jego popełnieniu to oczywiste jest, że to wydzwonenie stanowiło nakłonienie do popełnienia czynu zabronionego. Jego skutkiem był przecież udział Ł. G. (1) w podpaleniu klubu. Nie jest w takiej sytuacji istotne czy K. T. (1) poprosił drugiego oskarżonego, zaproponował mu, kazał mu, wydał polecenie udziału w przestępstwie. Nie ma bowiem znaczenia, co stanowiło konkretną treść rozmowy między oskarżonymi, jeżeli wskutek tej rozmowy Ł. G. (1) powziął zamiar popełniania czynu, a nawiązując z tym oskarżonym rozmowę telefoniczną K. T. (1) chciał, aby taki zamiar drugi oskarżony powziął i do tego doprowadził. W ten sposób już niezależnie od tego jakich konkretnie słów K. T. (1) w rozmowie z Ł. G. (1) użył nakłonił on go do popełniania czynu zabronionego.

182. Nie ma też racji obrońca gdy neguje świadomość K. T. (1) zbrojnego charakteru grupy przestępczej, w jakiej uczestniczył powołując się na zwrot sądu pierwszej instancji z uzasadniania wyroku, bo przecież to ujawnione na rozprawie głównej dowody stanowią podstawę takich ustaleń sądu pierwszej instancji. Niejako „chwytanie sądu za słowa” w oderwaniu od treści dowodów nie przyda znaczenia argumentacji obrońcy, jeżeli odwoływał się będzie wyłącznie do zwrotów zawartych w uzasadnianiu wyroku, a pomijał okoliczności stanowiące jednoznaczną treść dowodów. Jak wynika natomiast z wyjaśnień P. Ł. (1) przy wyjeździe do G. na dokonanie rozboju sprawcy wzięli trzy sztuki broni palnej, a polecenie by ta broń wziąć wydał właśnie K. T. (1) (469/3). Jeżeli zatem członkowie grupy przestępczej udali się w drogę do innego miasta by popełnić przestępstwo i wzięli ze sobą broń palną to jako jednoznaczny jawi się wniosek, że broń ta pozostawał w dyspozycji tej grupy, a zatem miała ona charakter zbrojny. Na świadomość K. T. (1) dysponowania przez grupę bronią palną wskazywały także inne relacje P. Ł. (1) dotyczące innego zdarzenia (470, 571/3).

183. Apelacja obrońcy w przeważającej części ma charakter teoretyczny, ponieważ opiera się ona na postulowaniu pewnych rozwiązań prawnych, które miałyby na celu eliminację możliwości wykorzystania w toku procesu dowodu z wyjaśnień świadków bez ich przesłuchania z udziałem stron. Sąd podziela opinie, że oczywiście wykorzystanie takich dowodów wiąże się z pewnym ryzykiem

związanym z brakiem możliwości weryfikacji wiarygodności takich dowodów. Jak jednak wynika z przeprowadzonych rozważań również dotyczących konieczności zachowania konwencyjnych standardów rzetelnego procesu istotne są okoliczności faktyczne każdej sprawy, bo na ich gruncie określony dowód, albo może nie budzić żadnych wątpliwości, albo takie z różnych przyczyn stwarzać, jakie opisano np. w tej części apelacji, która dotyczyła zarzutów obrońcy oskarżonego K. U. (2) związanych z czynem, jaki był także zarzucany K. T. (1) na szkodę J. G.. Te jednak okoliczności faktyczne, jakie podniósł obrońca w odniesieniu do K. T. (1) takich wątpliwości nie stwarzają. Obrońca nie próbuje nawet szerzej wykazać błędów w ocenie dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, bo te skromne uwagi na str. 5 apelacji nie były oczywiście przekonywujące. Jeżeli zatem apelacja obrońcy nie dostarcza sądowi odwoławczemu faktycznych podstaw wyprowadzonych z materiału dowodowego do kwestionowania ustaleń sądu okręgowego to wyłącznie teoretyczna nadbudowa przykrywająca brak takich rzeczowych rozważań, nie jest wystarczająca, by sąd apelacyjny uwzględnił wnioski apelacji.

184. Pozostają zatem bez znaczenia dla zasadności zarzutu apelacji cytowane przez obrońcę fragmenty orzeczeń sądów powszechnych, bo nie mogą one uzasadniać tezy o konieczności zawieszenia postępowania karnego na czas zakończenia procesu dotyczącego świadków, którzy mają skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary, by nie mogli skorzystać z

uprawnień z art. 182§3 k.p.k. nie ma bowiem dla takich wywodów żadnej podstawy prawnej w obowiązujących przepisach kodeksu postępowania karnego. Uproszczeniem jest również twierdzenie, że w sprawie tej sąd okręgowy wydał niejako wyrok nakazowy, bo twierdzenia takie znowu oderwane są od okoliczności sprawy, a jeżeli obrońca nie skupia się na wskazywaniu na konkretne uchybienia sądu z odwołaniem się do okoliczności faktycznych sprawy, to tego rodzaju wywody przykrywają jedynie brak poważnych powodów do uwzględniania wniosków apelacji.

185. W końcowej części uzasadniania apelacji obrońca, choć nie uczynił z tych wywodów odrębnego zarzutu apelacji odnosi się do kwestii związanych ze sposobem zakończenia przewodu sądowego. Choć krytycznie należy oceniać procedowanie sądu okręgowego w tym zakresie, a czemu dano wyraz w ocenie zarzutów apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2) (uwagi w pkt 66 do 68 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego) to stwierdzić jedynie dodatkowo należy, że wszelkie możliwe wnioski dowodowe, jakie obrońcy i oskarżony chcieli złożyć i nie mogli tego uczynić przed sądem okręgowym, mogli złożyć przed sądem odwoławczym i wszystkie one zostały rozpoznane. W ten sposób uchybienia sądu pierwszej instancji zostały konwalidowane bez potrzeby powtarzania procesu przed sądem pierwszej instancji. Brak stworzenia czasu na przygotowanie się do głosów stron nie jest również uchybieniem, które mogłoby prowadzić do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bo

powtórzenie takiej czynności nie powoduje konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.		
Wniosek		
Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na to, że nie został uwzględniony zarzut apelacji to również za niezasadny należało uznać wniosek apelacji.		
3.71.	Apelacja obrońcy oskarżonego D. A. (1) Zarzut z pkt I. a naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 389§ 1 i 2 k.p.k. poprzez nie odczytanie na rozprawie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. A. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego i nieodebranie od ww. oświadczenia w zakresie treści złożonych przez niego wyjaśnień.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
186. Zarzut obrońcy mógłby zostać oceniony jako zasadny gdyby odwołująca wykazała, że w ramach nieodczytanych wyjaśnień oskarżony podał informacje, które byłyby istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ ich uwzględnienie		

mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia sądu. obrońca nawet nie podejmuje wyzwania, by wskazać jakie to istotne treści zawarte były w tych oświadczeniach oskarżonego, jakie nie zostały odczytane. Analiza ich treści dowodzi natomiast, że nie miały one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bo nie odnosiły się do treści stawianych oskarżonemu zarzutów. W ostatnich z tych protokołów na jakie się obrońca powołuje znalazły się nie tyle wyjaśnienia oskarżonego, co informacje o stanie jego zdrowia i leczeniu, jakie miało mieć miejsce w przeszłości. W trakcie pozostałych przesłuchań oskarżony składał natomiast oświadczenia o tym, że nie przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów. Z art. 389§1 k.p.k. wynika, że protokoły przesłuchania oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w warunkach tym przepisem określonych, odczytuje się tylko w odpowiednim zakresie. Przepis ten nie nakłada obowiązku odczytywania wszystkich wyjaśnień i oświadczeń procesowych oskarżonego, a wyłącznie tych, które mogą mieć znaczenie dla prowadzonych przez sąd ustaleń oraz dla oceny stanowiska procesowego oskarżonego. W związku z tym, że obrońca nie wykazała, by te oświadczenia, które nie zostały odczytane takie znaczenie miały zarzut uznać należało za oczywiście chybiony.

3.72.

Zarzut z pkt I. b naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z całkowitym pominięciem wyjaśnień oskarżonego D. A. (1) złożonych w toku postępowania

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	przygotowawczego oraz sądowego i całkowite zaniechanie dokonania oceny wyjaśnień ww. na tle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>187. Jak wskazano w uwadze z pkt 186 uzasadniania oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie składał wyjaśnień, które dotyczyłyby przedmiotu sprawy. Nie podawał żadnych okoliczności faktycznych dotyczących czynów, jakie są mu zarzucane, a zatem brak było nawet możliwości odniesienia się do takich depozycji, bo ich w ogóle nie było. Z przyczyn nieznanych sądowi obrońca w zakresie ww. zarzutu powołuje się na wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu sądowym, ale nie podaje na jakiej rozprawie zostały one złożone, bo przecież na pierwszej rozprawie 17.11.2020 r. oskarżony odmówił złożenia wyjaśnień. Albo zatem obrońca nie skojarzyła takiego faktu, albo też treść zarzutu jest swoistego rodzaju ułatwieniem dla sądu odwoławczego, który zmuszony jest poszukiwać w protokołach rozpraw odpowiednich oświadczeń procesowych oskarżonego, o których to obrońca albo zapomniała, bo się na nie powołuje, albo po prostu mają one tak znikome znaczenie dla sprawy, że nie chce się na nie powoływać, by nie dostarczać argumentów na bezzasadność zarzutu.</p> <p>188. Rzeczywiście sąd okręgowy wyraźnie nie odniósł się do stanowiska procesowego oskarżonego o tym, że nie przyznaje</p>	

się do popełniania zarzucanych mu czynów, ale dokonane przez sąd ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazywały na ocenę tego oświadczenia. Inne natomiast oświadczenia procesowe oskarżony złożył na rozprawie 8.12.2020 r. dotyczące W. S. (3), G. G. (1), P. Ł. (1), a które miałyby być uzasadnieniem dla jego wniosku o zastosowanie wobec tych osób tymczasowego aresztowania (4096v-4097/21). Nie wynikały z nich żadne informacje dotyczące okoliczności czynów, jakie mu się zarzuca, a jedynie stanowisko negujące wiarygodność świadków. Nie były to zatem wyjaśnienia oskarżonego, więc nie było potrzeby do nich się odnosić, gdyż nie dotyczyły one przedmiotu procesu. Inne wypowiedzi również niecenzuralne padły ze strony oskarżonego na rozprawie 26.01.2021 r. (4567v/23) i ich treść powoduje, że również za wyjaśnienia nie mogły one zostać uznane. obrońca zatem nie podała w treści zarzutu, ani w uzasadnieniu apelacji jakie to istotne wyjaśnienia w sprawie złożył oskarżony, by zachodziła konieczność odniesienia się do nich przez sąd okręgowy w uzasadnieniu wyroku. Ani analiza apelacji obrońcy, ani oświadczeń procesowych oskarżonego, bo nie były to wyjaśnienia nie wykazała, by ich treścią były informacje, które z uwagi na odniesienie ich do przedmiotu procesu, wymagały określonej oceny, a zatem brak takiej nie mógł mieć wpływu na treść orzeczenia sądu pierwszej instancji.

3-73.

Zarzut z pkt I. c naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>się o informacje dotyczące miejsca osadzenia M. B. (2) w związku z jego zatrzymaniem.</p> <p>Zarzut z pkt I. e naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego tj. nie uwzględnienie przez sąd I instancji bez podania podstawy prawnej wniosku obrońcy z 27.01.2021 r. o zwrócenie się do wskazanych w piśmie jednostek w celu uzyskania aktualnego adresu świadka M. B. (2).</p> <p>Zarzut z pkt I. n naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 391§1 k.p.k. poprzez odczytanie na rozprawie 26.01.2021 r. zeznań świadka M. B. (2)</p> <p>Zarzut z pkt II. a naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zeznania świadka M. B. (2) są wiarygodne.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>189. W związku z przesłuchaniem świadka M. B. (2) na rozprawie odwoławczej oraz oceną jego depozycji zaprezentowaną w sekcji 2.1.2.2. uzasadniania wyroku sądu odwoławczego i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tych zarzutów.</p>		
<p>3.74.</p>	<p>Zarzut z pkt I. d naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 170§1 pkt 5 k.p.k. poprzez błędne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy złożonych na rozprawie 9.02.2021 r. i uznanie, że zmierzają one w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>Zarzut z pkt I. f naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego tj. nie uwzględnienie przez sąd I instancji bez podania podstawy prawnej wniosku obrońcy z 27.01.2021 r. o zobowiązanie prokuratora do przedłożenia odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie o zarządzeniu kontroli operacyjnej.</p> <p>Zarzut z pkt I. g naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 169§1 k.p.k. poprzez błędne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o zobowiązanie prokuratora do przedłożenia oryginałów płyt na których znajdują się zapisy z kontroli operacyjnej jak również o odtworzenie na rozprawie wszystkich tych zapisów.</p> <p>Zarzut z pkt IV. 1 i 2 naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy tj. nie odtworzenie na rozprawie nagrań zarejestrowanych podczas kontroli operacyjnej i niewystąpienie o Sądu Okręgowego w Warszawie o udostępnienie postanowienia o zarządzeniu kontroli operacyjnej o kryptonimie (...).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>190. Powyższe zarzuty w części dotyczyły oddalenia wniosków dowodowych dotyczących świadka M. B. (2) i w tym zakresie aktualna pozostaje uwaga z</p>		

<p>pkt 189 uzasadnienia wyroku. W tym zakresie, w jakim dotyczyły informacji uzyskanych z kontroli operacyjnych to pomijając częściowe uwzględnienie wniosków obrońców dotyczących pozyskania postanowień o zarządzeniu takich kontroli, co czyni zarzuty w tym zakresie bezprzedmiotowymi, to odwołać się należy do uwag z pkt 98 do 101, 123 do 130 uzasadnienia wyroku (zawierających ocenę zbieżnych zarzutów apelacyjnych obrońców innego oskarżonego) oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania, stwierdzić należy, że nie miały one również znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ewentualne naruszenia przepisów postępowania nie miały wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>3.75.</p>	<p>Zarzut z pkt I. h naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 349§1 k.p.k. poprzez niewyznaczenie posiedzenia organizacyjnego, które w przedmiotowej sprawie było obligatoryjne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>191. Naruszenie tego przepisu nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia sądu. Obrońca nie starają się nawet wykazać takiego wpływu, podnosząc jedynie, że brak posiedzenia organizacyjnego wpłynął na przebieg postępowania dowodowego, co nie oznacza, że miało to wpływ na treść orzeczenia. Brak takiego posiedzenia nie uniemożliwiał składania wniosków dowodowych oraz wniosków dotyczących organizacji rozprawy. Oczywiście obrońca przy okazji</p>		

<p>innych zarzutów podnosi uchybienia związane z oddaleniem wniosków dowodowych, ale w takiej sytuacji to ewentualnie naruszenie przepisów przy oddaleniu tych wniosków mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, jeżeli odwołujący taki wpływ by wykazał. Takie czynności sądu świadczył jednak o tym, że brak posiedzenia organizacyjnego nie był przeszkodą w składaniu wniosków dowodowych oraz wniosków dotyczących organizacji rozprawy. Uchybienia zaś związane z brakiem możliwości przygotowania takich wniosków dowodowych w odpowiednim czasie przed zakończeniem przewodu sądowego mogły być konwalidowane na etapie postępowania przed sądem odwoławczym. Zarzut obrońcy jest więc chybiony.</p>		
<p>3.76.</p>	<p>Zarzut z pkt I. i naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 193 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. i w zw. z art. 202 k.p.k. poprzez nie dopuszczenie i nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatry i psychologa w celu oceny stanu zdrowia oskarżonego D. A. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>192. Wniosek o przeprowadzenie badań sądowo – psychiatrycznych oskarżonego złożony został również w treści apelacji i został on rozpoznany przez sąd odwoławczy w pkt 14 postanowienia z 19.01.2022 r. (6801-6802/33). Powtórzyć więc jedynie należy, że oskarżony trzykrotnie przesłuchiwany w toku śledztwa zaprzeczył, by był leczony psychiatrycznie (1065-1067,</p>		

1269-1270, 2178-2180) i dopiero w piśmie z 24.07.2020 r. (...) oraz w czasie przesłuchania z 11.08.2020 r. (2951-2952/15) wskazał, że leczył się psychiatrycznie i neurologicznie przed 2012 r., choć nie pamiętał ani szpitala, w którym to leczenie miało się odbyć, ani postawionej diagnozy. Informacje takie nie są wystarczające dla powzięcia uzasadnionych wątpliwości dotyczących poczytalności oskarżonego, ponieważ nie wskazują w sposób wiarygodny, by oskarżony leczył się psychiatrycznie bądź neurologicznie i by zdiagnozowano u niego choroby, które mogłyby mieć wpływ na ocenę jego poczytalności, w czym utwierdza także informacja z k. 3089/16. Nadto wskazać należy, że okoliczności te oskarżony traktuje instrumentalnie, ponieważ doprowadzony na badanie z biegłymi lekarzami psychiatrami nie chciał nawiązać z nimi żadnego kontaktu werbalnego, ani odpowiadać na pytania (3153/16). Ani z okoliczności czynów mu zarzucanych oparty na relacjach świadków, ani z przebiegu procesu, w trakcie którego zadawał pytania osobom przesłuchiwanym, jak i w różnych sprawach zajmował stanowiska procesowe nie wynika, by występowały wątpliwości co do jego poczytalności, ani w czasie zarzucanych mu czynów, ani w toku procesu. zarzut obrońcy jest zatem niezasadny.

3.77.

Zarzut z pkt I. j) i k) naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 390§2 k.p.k. i 390§2 k.p.k. w zw. z art. 375§2 k.p.k. przy przesłuchaniu R. P. (3).

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>193. W związku z tym, że zarzuty takie były przedmiotem apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2) należy odwołać się do uwag sądu odwoławczego z pkt 85 i 86 uzasadniania wyroku, które w części stanowią również i ocenę ww. zarzutu. Indywidualizując natomiast tą ocenę do sytuacji procesowej D. A. (1) stwierdzić należy, że na rozprawie 9.02.2021 r. po przesłuchaniu świadka R. P. (3), ponownym doprowadzeniu na rozprawę oskarżonych i przekazaniu informacji o przebiegu przesłuchania świadka pomimo szeregu wniosków, jakie padały ze strony obrońcy oskarżonego D. A. (1) i samego oskarżonego nie było żadnego, który dotyczyłby uzupełniającego przesłuchania świadka. Również treścią zarzutów apelacyjnych i wniosków apelacyjnych obrońca nie uczynił żadnych kwestii dotyczących treści zeznań tego świadka. Nie wnosił o jego uzupełniające przesłuchanie na rozprawie odwoławczej. W ocenie sądu odwoławczego zarzutu obrońcy nie można uznać za zasadny, jeżeli nie wykazał jaki wpływ nieprzesłuchanie świadka miało na treść orzeczenia. Byłby to zatem zarzut skuteczny gdyby przedstawiono istotne dla oceny wiarygodności tego świadka pytania, albo dla ustaleń faktycznych, których oskarżony nie mógł zadać dlatego, bo nie doszło do uzupełniającego przesłuchania świadka. Nie ma jednak powodu uważać, że na taką aktywność procesową oskarżony chciał się</p>	

<p>zdecydować, jeżeli ani przed sądem pierwszej instancji, ani przed sądem odwoławczym o to nie wniósł i czego nie czyniła też obrońca. Brak zarzutów dotyczących oceny dowodu z zeznań R. P. (3) oraz błędu w ustaleniach faktycznych wyprowadzonych z treści tego dowodu świadczy również o tym, że uzupełniające przesłuchanie świadka nie wykroczyło poza zakres pytań, jakie obrońca świadkowi na rozprawie zadała.</p>		
<p>3.78.</p>	<p>Zarzut z pkt I. 1 naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 350a k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę wszystkich świadków z aktu oskarżenia zgodnie z zasada bezpośredniości.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>194. W związku z tym, że tożsamy w treści zarzut był przedmiotem apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2) należy odwołać się do uwag sądu odwoławczego z pkt 83 do 84 uzasadniania wyroku, które w części stanowią również i ocenę ww. zarzutu. Dodatkowo tylko stwierdzić należy, że obrońca oskarżonego nie wykazał, że zeznania tych świadków, którzy wskazani zostali w akcie oskarżenia, a nie zostali przesłuchani, były tak doniosłe, że zachodziła konieczność ich przesłuchania na rozprawie, chociażby przez wskazanie pytań, jakie chciałby oskarżony zadać świadkom, a które mogłyby spowodować albo istotne uzupełnienie ich depozycji, a może nawet ich zmianę. Z uwagi na</p>		

brak takiej argumentacji zarzut był oczywiście chybiony.		
3.79.	Zarzut z pkt I. m naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego nie rozpoznania wniosku obrońcy z 20.01.2021 r. o zwrócenie się do VIII Wydziału Karnego tut. Sadu do sprawy VIII K 194/20 o przesłanie odpisu aktu oskarżenia wobec P. Ł. (1) w celu zweryfikowania treści zarzutów postawionych ww., co miało istotne znaczenie dla zakresu w jakim ww. mógł odmówić złożenia zeznań.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
195. W toku postępowania odwoławczego został dołączony wskazany dokument (6202-6219/30), a treść aktu oskarżenia w tej sprawie nie miała żadnego wpływu na odmienną ocenę sądu odwoławczego niż sądu okręgowego dotyczącą zakresu prawa do odmowy złożenia zeznań przez świadków P. Ł. (1), W. S. (3) i G. G. (1). Szersze w tym zakresie uwagi poczynione zostały w pkt 92 uzasadniania przy ocenie innego zarzutu apelacyjnego, do których i tym razem należało się odwołać.		
3.80.	Zarzut z pkt I. o naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego art. 424§1 k.p.k. poprzez sporządzenie lakonicznego uzasadniania wyroku, polegającego na nieprzedstawieniu przez sąd I instancji procesu myślowego, który doprowadził do uznania sprawstwa i winy oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>196. Zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnianie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Z uwagi na to, że takie właśnie miał być wniosek obrońcy uznać należało, iż zarzut był chybiony jeżeli celem jego podniesienia było właśnie uwzględnienie takiego wniosku. Nie stanowi to oczywiście na przeszkodzie, by obrońca mógł wykazać dowolność ocen zawartych w uzasadnieniu wyroku na podstawie innych zarzutów apelacyjnych.</p>		
<p>3.81.</p>	<p>Zarzut z pkt II. b naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez niezwykle ogólnikowe i lakoniczne dokonanie oceny zeznań świadka P. Ł. (1) i uznanie ich za wiarygodne podczas gdy ww. nie przedstawił hierarchii zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym jak również w sposób niezwykle lakoniczny wyjaśniał o rzekomym udziale oskarżonego D. A. (1) w zarzucanych czynach.</p> <p>Zarzut z pkt II. c naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że na podstawie zeznań świadka G. G. (1) można uznać, że oskarżony D. A. (1) należał do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.</p> <p>Zarzut z pkt II. d naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że na podstawie zeznań świadka W.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	S. (3) można uznać, że oskarżony D. A. (1) należał do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>197. Powyższe zarzuty należało ocenić łącznie, gdyż odnoszą się one w ogóle do oceny depozycji świadka, który w innym postępowaniu chce skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. obrońca szerzej przedstawia ogólne uwagi dotyczące charakteru tego dowodu niż racje, które mogłyby uzasadniać, że doszło do obrazy art. 7 k.p.k. w odniesieniu do ww. dowodów. bardziej treść zarzutu odpowiada formule zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ kwestionuje on, by określone ustalenia wynikały w ogóle z treści tych dowodów.</p> <p>198. Oceniając podniesiony zarzut na tym najbardziej ogólnym poziomie stwierdzić należy, że ustawodawca przepisem art. 60§3 k.k. dopuszcza wykorzystanie dowodu z pomówienia w postępowaniu karnym, a nawet oferuje korzyści dla przestępcy, który pomówi inne osoby o popełnienie czynu zabronionego. Nie może być zatem wyłącznym powodem negowania wiarygodności danego dowodu fakt, że składając wyjaśnienia oskarżony, czy świadkowie liczyli na zastosowanie wobec nich nadzwyczajnego złagodzenia kary. Perspektywa zastosowania takiej instytucji nie powoduje przecież, że osoba taka nabywa większą skłonność do kłamstwa. Naturalne jest, że jeżeli wypowiada się na temat czynów</p>	

popelnionych we współdziałaniu z innymi osobami składa wyjaśnienia nie tylko o sobie, ale też o osobach, z którymi w tych przestępstwach brała udział. Sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego jest przyjęcie założenia, że w takiej sytuacji świadek, czy oskarżony składa wyjaśnienia niezgodne z prawdą, bo właśnie złożenie fałszywych wyjaśnień lub zeznań na temat innych uczestniczących w przestępstwach sprawców pozbawiałoby go dobrodziejstwa zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Fałszywe wypowiedzi o innych sprawcach mogą zostać sfalsyfikowane, a wówczas świadek, czy oskarżony traci możliwość z takiej instytucji skorzystać. Osoby fałszywie pomówione mogą przecież przedstawić alibi, które podważy wiarygodność świadka. W ocenie sądu, zatem sprawca, który poważnie liczy na nadzwyczajne złagodzenie kary, jeżeli chce taki efekt swojej postawy procesowej osiągnąć, składa wyjaśnienia odpowiadające temu, co w rzeczywistości nastąpiło. Sama, zatem pozycja procesowa takiej osoby nie powinna mieć wpływu na negatywną ocenę wiarygodności jego depozycji. Ma ona interes, by pomawiać inne współdziałające z nim w popełnieniu przestępstwa osoby, lecz nie ma interesu, by pomawiać je fałszywie.

199. Oczywiście takie założenie nie oznacza, że świadek taki, czy też oskarżony w swojej sprawie, zawsze będzie mówił prawdę. Mogą wystąpić sytuacje, kiedy niektóre chociażby z jego wypowiedzi będą niezgodne z prawdą. Przyczyny tego mogą być dwojakie. Po pierwsze dlatego, że podejrzany po prostu się pomylił przypisując określone

zachowania innym osobom niż te, jakie takich zachowań się dopuścili, albo zniekształcił okoliczności takich zdarzeń. Sytuacje takie mogą wystąpić jeżeli składający wyjaśnienia opisuje udział swój i innych osób w działalności przestępczej rozłożonej w czasie, charakteryzującej się popełnieniem wielu podobnych przestępstw, wykonywaniu podobnych czynności. Po drugie do wskazanej sytuacji może dojść wówczas, kiedy sprawca po prostu kłamie. Kłamie, bo wykorzystuje swoje wyjaśnienia do ochrony rzeczywistych sprawców przestępstwa, przerzuca odpowiedzialność własną na inne osoby, albo w drodze rewanżu, fałszywie pomawiając, mści się na osobie do, jakiej ma osobistą urazę. Wykorzystuje wówczas instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary do realizacji bezprawnych celów.

200. Ogólnie też wskazać należy, iż ustawodawca nie wymaga, by nadzwyczajne złagodzenie kary można było zastosować wyłącznie wobec osoby, w której dokonuje się pełna moralna przemiana. Taka instytucja może zostać zastosowana wobec sprawcy, który także w następstwie kalkulacji procesowej chociażby w sytuacji tzw. przymusu dowodowego decyduje się na współpracę z organami ścigania. Jeżeli bowiem wypełnia swoją postawą, warunki z art. 60§3 k.k. to po stronie sądu istnieje obowiązek zastosowania tego przepisu, a jego sylwetka etyczna może mieć już tylko wpływ na rozmiary, w jakich sąd nadzwyczajne złagodzenie kary wykorzysta. Istotą tej instytucji jest zerwanie z kryminalną solidarnością, by jak najszerszy krąg sprawców pociągnięty został do odpowiedzialności karnej. Oczywiście ww. oskarżeni czy

świadkowie nie są osobami o nieposzlakowanych opiniach, ale osoba korzystająca z dobrodziejstwa art. 60§3 k.p.k. taką osobą być nie może, bo właśnie z uwagi na popełnienie przestępstw informacje istotne dla sprawy zdobyła.

201. Zdaniem sądu również w kontekście całokształtu depozycji takiego świadka należy oceniać znaczenie ich relacji osobistych z osobą pomawianą. Nie można przecież wykluczyć różnorodnych uprzedzeń między takimi osobami, które powstać mogły niezależnie od wspólnie podejmowanych w działalności przestępczej czynności. W odniesieniu do tych osobowych źródeł dowodowych nie mają przecież zastosowania rygory dotyczące bezstronności biegłych (art. 196 k.p.k.), więc nie można wymagać, by każda z osób składających wyjaśnienia i zeznania pozostawała z pomawianym w neutralnych emocjonalnie relacjach. Szereg przecież sądowych postępowań dotyczy zachowań ze stosunków między osobami bliskimi i z tego powodu, że osoby te w takich relacjach pozostają, nie mogą być narażone na brak ochrony prawnej, poprzez negację ich wiarygodności, tylko dlatego, że mogą być zainteresowane w określonym procesowym rozstrzygnięciu niekorzystnym dla osoby wobec, której żywią często słuszny żal czy urazę. Dlatego takie zaszłości psychiczne nie muszą stanowić przyczyny obniżenia wiarygodności depozycji danej osoby, a powinny być oceniane przy wykorzystaniu i innych okoliczności. Z tej perspektywy istotne jest zatem czy wyjaśnienia podejrzanego, zeznania świadka mają konsekwentny charakter, czy są niezmiennie, a jeżeli podlegają

zmianom to jakie są tego przyczyny. Ważne też jest czy osoba taka w sposób otwarty mówi o swoich uprzedzeniach, urazach jakie żywi wobec pomawianego. Jeśli takich nie ukrywa, a otwarcie opowiada o tym, co w relacjach między tymi osobami stało się źródłem nieporozumień, napięć czy konfliktów, uwiarygodnia siebie jako osobowe źródło dowodowe. Ujawnia bowiem okoliczności, które pozwalają na szerszą ocenę tych depozycji, również z perspektywy istniejących między pomawianym, a pomawiającym zaszłości psychicznych, a przez to przyczynia się do wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy. Z gruntu odmienna jest sytuacja kiedy oskarżony bądź świadek te okoliczności ukrywa. Wówczas naturalnie rodzi to wątpliwość czy zatajenie istotnych dla oceny dowodu okoliczności nie jest rezultatem działań, jakie dla pokrzywdzenia innej osoby są podejmowane, przy wykorzystaniu narzędzi, jakie proces karny oferuje. W tym kontekście ważna jest analiza depozycji pomawiającego. Czy nie wyróżnia on pomawianego spośród innych uczestników zdarzeń. Nie eksponuje jego przyczynienia do przestępstwa nadmiernie w stosunku do innych osób, a jednocześnie umniejsza swój udział i minimalizuje własne korzyści z dokonanych czynów, uwydatniając w tym zakresie zysk pomawianego.

202. Oczywiście taka analiza powinna odbywać się w zestawieniu z innymi dowodami. Mogą one stanowić wsparcie dla twierdzeń pomawiającego, albo przeciwnie podważać ich wiarygodność. Nie jest jednak tak, że sama negacja takich twierdzeń jest wystarczająca dla ich falsyfikacji. Jeżeli w świetle wskazań

doświadczenia życiowego, wiedzy i zasad prawidłowego rozumowania nie można wykazać fałszu tych depozycji, sąd da im wiarę. Na tym zatem najbardziej ogólnym poziomie negacji wiarygodności relacji świadków, którzy pomówili S. P. stwierdzić należy, że nie ma powodu, by już z samego wstępnego założenia, że mamy do czynienia z pomówieniem oskarżonego, przez innego przestępcę uznać, że jest ono niewiarygodne.

203. istnieje zatem szereg narzędzi, które umożliwiają rzetelną ocenę dowodu z pomówienia. Skromne w tym zakresie zarzuty obrońcy ograniczają się do negacji wiarygodności świadków objętych zarzutami, z oderwaniem od szczegółowej analizy ich wyjaśnień oraz podniesienia błędnego wyprowadzenia ustaleń z tych depozycji szczególnie dotyczących udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Obrońca podnosi ogólność tych wypowiedzi, która miałaby nie dawać podstawy do przyjętych przez sąd ustaleń.

204. Sąd okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał na dowody, które były podstawą jego ustaleń i choć miały one ogólny charakter to jednak były one wystarczające w tym zakresie, w jakim pozwalały na odtworzenie znamion czynu zabronionego w realizacji, którego brał udział oskarżony. Odnosząc się do poszczególnych czynów należy wskazać na te depozycje świadków, które konkretne dawały podstawę dla takich ustaleń. Podobnie jak w przypadku oceny zarzutów obrońcy oskarżonego K. U. (2) adw. B. J. czyn polegający na udziale w grupie przestępczej omówiony zostanie na końcu tych rozważań.

205. Pierwszy z tych czynów zarzucanych oskarżonemu dotyczy zdarzenia w G. i spośród ww. świadków na jego temat wypowiadał się wyłącznie P. Ł. (1). W tym zakresie odwołać się należy do uwag z pkt 44 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które wskazują na inne dowody potwierdzające depozycje tego świadka. W odniesieniu natomiast do D. A. (1) wskazać należy na wypowiedzi świadka, z których wynikało, że D. A. (1) razem z innymi w dniu zdarzenia osobami udał się na miejsce planowanego rozboju, posiadał przy sobie broń palną, a z przytoczonych słów świadka wynikało, że miał jej użyć w razie niebezpieczeństwa. Nadto wskazał również klatkę schodową bloku, w którym znajdowało się mieszkanie z jakiego miało dojść do kradzieży pieniędzy (469, 570/3). Jednoznacznie z tych wypowiedzi wynika, że oskarżony miał zabezpieczać miejsce, gdzie miało dojść do dokonania, a pośrednim potwierdzeniem tych informacji są relacje D. K. (475/3). Takie zachowanie oskarżonego oczywiście wypełniało znamiona współsprawstwa do takiego czynu. Nie ulega też wątpliwości z opisu przedstawionego przez świadka, że przedstawione przez niego działania miały zorganizowany charakter i zostały zaplanowane wcześniej przez K. U. (2), co też potwierdza popełnienie czynu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.

206. W przypadku kolejnego zdarzenia polegającego na podpaleniu klubu przy ul. (...) w W. oskarżonemu przypisano czyn polegający na ułatwieniu popełniania takiego

czynu poprzez przygotowanie mieszanin łatwopalnych cieczy i przekazanie ich P. Ł. (1) ps. (...), W. S. (3) ps. (...) i Ł. G. (1) celem wykorzystania do wzniesienia pożaru. Jednoznacznym dowodem ściśle na takie zachowanie są depozycje P. Ł. (1) (471, 547-548/3) i są one wystarczające dla takich ustaleń, a udział w przygotowaniach do tego czynu oskarżonego oraz w czynnościach, jakie nastąpiły po jego dokonaniu potwierdził także W. S. (3) (2943-2944/15).

207. Od dwóch innych czynów z pkt XXI i XXII oskarżony został uniewinniony co nie znaczy, że do zdarzeń takich nie doszło, ale co do pierwszego wyjaśniania P. Ł. (1) nie pozwalały na pewne ustalenie kim był pokrzywdzony, a w przypadku drugiego zachowania sprawców nie weszły w stadium usiłowania. Jednoznaczne były jednak depozycje tego świadka o udziale w takich działaniach D. A. (1), które również podjęte zostały przy zachowaniu kierowniczej roli K. U. (2).

208. Udział oskarżonego w opisanych zdarzeniach, dla których charakterystyczne było, że organizował je K. U. (2) potwierdzał, że uczestniczył on w zorganizowanej grupie przestępczej. Podał się on zasadom tej grupy, bo podporządkował się kierowniczej w niej roli K. U. (2). W ramach opisanych zdarzeń D. A. (1) wykonywał przydzielone przez tego oskarżonego zadania, a jego dodatkową funkcją było przechowywanie broni palnej o czym również wyraźnie mówił P. Ł. (1) (1246/7). Na udział w takiej grupie przestępczej wskazywały też wyjaśnienia W. S. (3), który, już pomijając jego wypowiedzi dotyczące podpalenia

klubu, mówił o udziale D. A. (1) w spotkaniach dotyczących planowanych przestępstw (2941/15). O udziale w zorganizowanej grupie przestępczej D. A. (1) wyraźnie też wyjaśniał G. G. (1) (3090/16).

209. Przedstawione dowody, na jakie się zresztą również sąd pierwszej instancji powoływał, były wystarczające do ustalenia udziału D. A. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej. Dowody te wskazywały, a co również pokrywało się z opisem czynu przypisanym oskarżonemu, jakie osoby do tej grupy należały i kto nią kierował. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie ma potrzeby określania jaka hierarchia w grupie występowała między jej członkami, bo nie jest to najważniejsza cecha takiej organizacji. Istotne było to, że osobą o niepodważalnej pozycji, która inicjował wszelkie działania przestępcze i przydzielała określone zadania był K. U. (2). Inne osoby były mu podporządkowane i pozostawały w gotowości do podjęcia inspirowanych przez niego działań przestępczych. Podstawową cechą zorganizowanej grupy przestępczej na poziomie funkcjonalnym jest dyspozycyjność jej członków, którzy gotowi są na dokonanie kolejnych czynów zabronionych. Zorganizowany charakter działań opisanej grupy polegał na stałych między tymi członkami relacjach, które umożliwiały kontakt między nimi i realizację planów przestępczych K. U. (2), który określał cele tej grupy i podział zadań między jej członków. Nie ma też takiej możliwości, by ściśle określić czas, kiedy oskarżony zaczął działać w grupie, bo nawet najbardziej sformalizowane związki przestępcze nie wydają

<p>żadnych legitymacji osobom, które do nich przynależą. Dlatego czas działalności tej grupy ujęty został na początek tych działań, jakie dla jej utworzenia podjął K. U. (2). Nie można zatem podzielić wywodów obrońcy, że dowody z wyjaśnień ww. świadków nie dają podstawy do poczynionych przez sąd okręgowy ustaleń, bo jasno i wyraźnie określały one czynności wykonawcze jakie w ramach poszczególnych czynów wykonywał oskarżony A. oraz jego udział w tych czynach związany z podporządkowaniem się organizacji grupy przestępczej kierowanej przez K. U. (2).</p>	
<p>3.82.</p>	<p>Zarzut z pkt II. e naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zeznania świadka L. M. potwierdzają przynależność oskarżonego D. A. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, która założył i kierował K. U. (2) ps. (...).</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>210. Obrońca błędnie odczytał znaczenie zeznań L. M. dla ustaleń czynionych przez sąd pierwszej instancji. Jak wynika ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku świadek ten „Zeznał na okoliczność wynajęcia D. A. (1) budynku razem z posesją w L. we wrześniu 2019 roku i na okazanej mu tablicy poglądowej rozpoznał wizerunek oskarżonego D. A., a także wizerunek A. A. (2), która odbierała od niego klucze do ww. posesji. Zeznania wiarygodne, niekwestionowane przez D. A., nie miał żadnego powodu by zeznawać nieprawdę.” (str. 61 uzasadniania</p>	

<p>wyroku). I tylko tyle można bezpośrednio z nich wywnioskować. Natomiast zeznania te mogą być elementem pewnego rozumowania jakie sąd okręgowy prowadzi, ponieważ budynek wynajmowany przez świadka D. A. (1) wskazany został w trakcie eksperymentu procesowego przez P. Ł. (1) jako miejsce przechowywania broni palnej przez tego oskarżonego (1250/7) i stąd zeznania ww. świadka potwierdziły relacje P. Ł. (1), bo rzeczywiście wskazał on miejsce, w którym wcześniej był z D. A. (1).</p>		
<p>3.83.</p>	<p>Zarzut z pkt II. f naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) brał udział w przestępstwie z pkt XIX aktu oskarżenia, podczas gdy ww. nie było na miejscu zdarzenia, a sam fakt, że ww. pojechał wraz z świadkiem D. K. do G. w żadnej mierze nie może przesądzać, że zamierzał dokonać czynu zabronionego, a wobec świadka D. K. postępowanie przygotowawcze zostało umorzone.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>211. Tożsamy sytuacja występuje w odniesieniu do oceny relacji D. K.. Dowód ten jako wyłączny nie stanowi podstawy ustalenia tego, że oskarżony dopuścił się jakiegokolwiek przestępstwa, ale może on zostać wykorzystany dla potwierdzenia wyjaśnień osoby, która w sposób jednoznaczny mówi o udziale D. A. (1) w popełnieniu zarzucanego mu czynu i takie wyłącznie znaczenie należy temu dowodowi nadać i innego zresztą</p>		

<p>sąd pierwszej instancji znaczenia mu nie przypisał, bo stwierdził na temat tych zeznań „Kolega D. A. (1), wyjaśniał i zeznawał na okoliczność zawiezienia D. A. (1), na jego prośbę w dniu 2 października 2019 r. do G.. Zeznania wiarygodne, korelujące z pozostałym materiałem dowodowym, niekwestionowane przez D. A.” (str. 60 uzasadniania wyroku). obrońca mnoży zatem kolejne zarzuty w oderwaniu nie tyle od materiału dowodowego co również od tego co zostało napisane w uzasadnianiu wyroku sądu pierwszej instancji, a co powinno stać się podstawą krytycznej oceny odwoływającego.</p>	
<p>3.84.</p>	<p>Zarzut z pkt II. g naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) przygotował mieszaniny łatwopalnych cieczy, które przekazał P. Ł. (1), W. S. (3) i Ł. G. (1) w celu wzniesienia pożaru podczas gdy na podstawie zeznań ww. nie można postawić takiego wniosku.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>212. obrońca nie wskazuje na jakiej podstawie sąd pierwszej instancji takich ustaleń miałby nie czynić jeżeli jasno na ten temat P. Ł. (1) się wypowiedział (471, 547-548/3). Zarzut ten obrońca zdefiniowała jako naruszenie art. 7 k.p.k., ale nie wskazała na żadne argumenty, z których miałyby wynikać w jaki sposób sąd okręgowy dopuścił się dowolnej oceny dowodów uznając za wiarygodne zeznania świadka w tym</p>	

zakresie. Zarzut więc należało uznać za chybiony.		
3.85.	Zarzut z pkt II. h naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) wraz z innymi osobami pozbawił wolności J. G. podczas gdy przesłuchany w charakterze świadka J. G. stanowczo zaprzeczył aby kiedykolwiek takie zdarzenie miało miejsce.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
213. Zarzut ten został uwzględniony i dla umotywowania takiej oceny odwołać się należy do wywodów sądu odwoławczego z pkt 57 do 59 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.		
3.86.	Zarzut z pkt II. i naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) usiłował dokonać kradzieży z użyciem przemocy wobec K. W. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
214. W związku z treścią rozstrzygnięcia z pkt 3.6. wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do czynu z pkt XXII aktu oskarżenia i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu, bo czynu nie usiłowano dokonać.		
3.87.	Zarzut z pkt II. j naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>błędne przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) wielokrotnie używał jako autentycznych uprzednio podrobiony dokument w postaci dowodu osobistego, pomimo braków dowodów potwierdzających powyższe.</p>	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>215. Zarzut ten nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w treści apelacji, więc jedynie odwołać się należy do dowodów, jakie stanowiły podstawę tych ustaleń dla sądu (str. 37 uzasadnienia wyroku), a z których wynikało, że taki dokument został przy nim zatrzymany, a w dokumentach, w szczególności umowach, jakie zostały wskutek przeszukania u niego zatrzymane, wpisane zostały dane z tego dowodu osobistego, co świadczy o użyciu takiego dokumentu. Obrońca nie przedstawił żadnych argumentów, z których mogłoby wynikać, że dowody te nie powinny stać się podstawą takich ustaleń. Z tych powodów uznano zarzut jako chybiony.</p>		
3.88.	<p>Zarzut z pkt II. k naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe ustalenie, że oskarżony D. A. (1) posiadał broń palną krótką w postaci dwóch pistoletów o nieustalonej marce wraz z amunicją.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>216. Obrońca w wątpliwość poddaje wiarygodność wypowiedzi P. Ł. (1) twierdząc, że mógł się on nie znać na broni palnej i przedmiot jaki widział mogła być jedynie jej atrapa. Świadek jednak opowiada o sytuacjach, kiedy nie budziło żadnych wątpliwości, że broń posiadana przez oskarżonego była bronią palną. Wyjaśnił on bowiem, że przed usiłowaniem rozboju w G. oskarżony dał do zrozumienia, że jest zdolny do wystrzelenia z broni palnej amunicji (469/3), a w innej sytuacji broń tą odbezpieczał (470/3), co jasno wskazywało, że nie jest to atrapa broni. Zarzut obrońcy był zatem niezasadny.</p>		
<p>3.89.</p>	<p>Zarzut z pkt II. 1 naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe ustalenie, że decyzja Komendanta Stołecznego Policji świadczy o prawidłowości i legalności zarządzonej wobec oskarżonego D. A. (1) kontroli operacyjnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>217. Zarzut jest oczywiście zasadny, ale z przyczyn podanych w uwagach z pkt 98 do 101, 123 do 130 uzasadnienia wyroku (zawierających ocenę zbieżnych zarzutów apelacyjnych obrońców innego oskarżonego) oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania, stwierdzić należy, że kwestia ta nie miała również znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ewentualne naruszenia przepisów postępowania nie miały wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		

3.90.	<p>Zarzut z pkt III wedle, którego powyższe błędy doprowadziły do nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego będącego podstawą orzeczenia i mającego wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony D. A. (1) opuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy jedynym dowodem mającym świadczyć o sprawstwie i winie ww. są bardzo ogólne zeznania świadka P. Ł. (1) i żadne inne dowody, ani pośrednie, ani bezpośrednio nie potwierdziły, że D. A. (1) dopuścił się zarzuconych mu czynów, albowiem zeznania W. S. (3), G. G. (1) oraz R. P. (3) są tak szczątkowe, że na ich podstawie nie można odtworzyć rzeczywistego przebiegu zdarzeń, w których miał brać udział oskarżony D. A. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>218. Obrońca nie wykazała dowolnej oceny dowodów z wyjaśnień ww. osób. Mogły one zatem stanowić podstawę ustaleń faktycznych przypisanych oskarżonym czynów. Jak również wskazano we wcześniejszych uwagach depozycje świadków nie były ani ogólne, ani szczątkowe i pozwalały one na stanowcze ustalenia dotyczące sprawstwa oskarżonych. Obrońca w ramach tego zarzutu nie przedstawia żadnych nowych argumentów, a uprzednie zarzuty nie dawały podstawy dla przyjęcia, że do powyższego uchybienia doszło. W końcowej części apelacji obrońca podnosi kwestie związane z koniecznością wykazania współsprawstwa między oskarżonym a P. Ł. (1). Zarzut ten nie jest do końca zrozumiały,</p>		

<p>bo okoliczności te są oczywiste. Jeżeli w ramach zorganizowanej grupy przestępczej obie te osoby uczestniczą w realizacji tych samych przestępczych planów działalności tej grupy to przecież ewidentnie działają wspólni i w porozumieniu. Jeżeli obie te osoby udają się do G. gdzie ma dojść do dokonania rozboju, a wykonanie takiego czynu ma zabezpieczać oskarżony, a w którym czynny udział ma brać świadek to przecież jest to oczywiste wypełnienie znamion współsprawstwa.</p>		
<p>3.91.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 3 naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania wszystkich okoliczności sprawy tj. nieodtworzenie podczas przesłuchania świadka J. G. oraz P. Ł. (1) nagrania z przebiegu konfrontacji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>219. Wobec uniewinnienia oskarżonego zarzut ten był bezprzedmiotowy tym bardziej, że konfrontacja ta obejmowała zeznania P. Ł. (1) jako świadka, a przez to ujawnienie tych zeznań nie było dopuszczalne.</p>		
<p>3.92.</p>	<p>Zarzut z pkt IV. 4 naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie przez sąd I instancji inicjatywy dowodowej w ramach dążenia do prawdy materialnej oraz w celu wyjaśniania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	wszystkich okoliczności sprawy tj. nie wezwanie w charakterze świadków E. T. i K. T. (3), którzy mieli prowadzić nielegalną fabrykę papierosów, podczas gdy podważali oni wiarygodność świadka P. Ł. (1).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
220. Świadców ci w ogóle do wyjaśnień P. Ł. (1) się nie odnosili, więc nie mogli ich podważyć. Obrońca jednak nie wskazała w jakim to zakresie zeznania tych świadków byłyby tak istotne, by mogły wpłynąć na zmianę oceny wiarygodności depozycji P. Ł. (1) i w jakiej części jeżeli żadnemu z oskarżonym nie zarzucono czynu dotyczącego nielegalnej fabryki papierosów. Dlatego zarzut należało uznać za chybiony.		
3.93.	Zarzut z pkt V naruszenia art. 46§1 k.k. poprzez zasądzenie od oskarżonego D. A. (1) solidarnie wraz z innymi oskarżonymi na rzecz pokrzywdzonych naprawienia szkody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
221.Zarzut ten wraz z powiązаныmi zarzutami apelacji innych obrońców i uwagami sądu odwoławczego z pkt 159 i 289 uzasadniania wyroku spowodował, że sąd odwoławczy dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkody spowodowanej przestępstwem oraz pozyskał dokumentację dotyczącą postępowania prowadzonego przez		

zakład ubezpieczeń. W odniesieniu do tego zarzutu odwołać się zatem należy do ustaleń i uwag sądu apelacyjnego przedstawionych w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania sądu odwoławczego, które stanowią odpowiedź na postawiony przez obrońców zarzut. Dopuszczone w tym zakresie dowody spowodowały, że wartość szkody została ustalona w mniejszych rozmiarach, co oznaczało, że częściowo zarzut obrońcy został uwzględniony. Nie można jednak podzielić całości argumentacji odwołującej. W związku z tym bowiem, że lokal przy ul. (...) miał zostać oddany do użytku w zbliżonym czasie do dnia pożaru w tym budynku, należy uznać, że wykonane zostały już w tym lokalu prace wykończeniowe. Szkoda zatem związana z pożarem obejmowała również straty poniesione także na wykonanie takich czynności. Wskutek pożaru należało przecież odtworzyć wszystkie prace, jakie zostały wykonane przed jego sprowadzeniem, a co za tym idzie te prace, które do wykończeniowych można zaliczyć, a które właśnie przed pożarem zostały wykonane.

3.94.

Zarzut z pkt VI nieprawidłowego zasądzenia od oskarżonego D. A. (1) kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

222. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych jest przepis art. 624§1 k.p.k. Nie wystąpiły jednak warunki do zastosowania tego przepisu. Jeżeli bowiem oskarżony prowadził działalność

<p>przestępczą celem uzyskania bezprawnych korzyści majątkowych to byłoby sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości gdyby zwalniać oskarżonego od zapłaty kosztów obejmujących wydatki poniesione przez Skarb Państwa na prowadzenie sprawy, której sam się stał przyczyną. Przerzucanie takich kosztów na społeczeństwo byłoby nadużyciem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. A. (1) od popełniania zarzucanych mu czynów.</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p> <p>3. w przypadku nie uwzględnienia środka odwoławczego o nie obciążanie oskarżonego D. A. (1) kosztami postępowania za instancje odwoławczą.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie był zasadny, ponieważ nie wystąpiły warunki z art. 437§2 k.p.k. Wniosek o uniewinnienie na skutek uwzględniania zarzutów apelacji był zasadny wyłącznie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXI a/o.</p>		

<p>3.95.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego W. S. (1).</p> <p>Zarzut z pkt I naruszenia przepisu art. 280§1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu zabronionego, opisanego w ww. przepisie, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, iż oskarżony (...) swym bezpośrednim zamiarem obejmował dokonanie kradzieży przy lub po zastosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonych lub groźby jej natychmiastowego użycia albo doprowadzeniem pokrzywdzonych do stanu nieprzytomności lub bezbronności.</p> <p>Zarzut z pkt II naruszenia przepisu art. 13§1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że zachowanie oskarżonego i czynności, jakie podejmował, zmierzały do usiłowania popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 280§1 k.k.</p> <p>Zarzut z pkt III naruszenia przepisu art. 16§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że czynności podejmowane przez oskarżonego wypełniały znamiona usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 280§1 k.k.</p> <p>Zarzut z pkt V naruszenia przepisu art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. oraz 170§1a k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie i oddalenie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzanie dowodu z zeznań F. F. i K. A. (2) na okoliczność wydarzeń z 2.10.2019 r. w miejscowości G..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--------------	--	---

	<p>Zarzut z pkt XII naruszenia przepisu art. 192§2 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że nie jest konieczne przesłuchanie świadka P. Ł. (1) w obecności biegłego psychologa.</p> <p>Zarzut z pkt XVII naruszenia przepisu art. 7 in principio k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie, przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodu i uznanie, że wyjaśnienia P. Ł. (1) są spójne, logiczne i w całości wiarygodne podczas gdy, wyjaśnienia te nie są zgodne w części ze zgromadzonym w sprawie obiektywnym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, protokołów oraz pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków między innymi M. Z., N. S., J. G., J. S., R. P. (3).</p> <p>Zarzut z pkt XX naruszenia przepisu art. 7 in principio k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie, przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodu i uznanie, że protokół oględzin lokalu nr (...) przy ul. (...) w G., a zwłaszcza ujawnione i zabezpieczone przedmioty potwierdzają sprawstwo oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>223. Pierwsze trzy zarzuty dotyczą czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVI a/o z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i dotyczą obrazy prawa materialnego. Wyjściowym</p>		

założeniem tego rodzaju zarzutu jest jednak przyjęcie, że po pierwsze ocena dowodów, jakie były podstawą wydanego orzeczenia była prawidłowa, a po drugie, że ustalenia faktyczne z tych dowodów wyprowadzone są również prawidłowe. Jeżeli natomiast weźmie się pod uwagę te ustalenia zawarte zarówno w opisie przypisanego oskarżonemu czynu jak i poczynione w uzasadnianiu wyroku to oczywiście w ich oparciu nie ma żadnej podstawy do uznania, że sąd pierwszej instancji do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zastosował błędną kwalifikację prawną czynu. Sąd okręgowy przecież ustalił, że oskarżony w dn. 2 października 2019 r. około godz. 22:15 przy ul. (...) w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. U. (2) ps. (...), P. Ł. (1) ps. (...), D. A. (1) i K. T. (1) ps. (...), usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w nieustalanej kwocie stanowiących własność A. U. poprzez użycie przemocy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji. Jeżeli natomiast tak zostało ustalone to ocena prawna takiego zachowania przyjęta przez sąd byłaby oczywiście prawidłowa.

224. Niezależnie od kategorii zarzutu przyjętej przez obrońcę to jednak obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozpoznanie apelacji w granicach zaskarżenia i podniesionych uchybień, a te w treści zarzutu jawią się jako spełniające kategorię błędu w ustaleniach faktycznych, a nie obraży prawa materialnego, bo przecież odwołująca kwestionuje chociażby, by swoim zachowaniem oskarżony zmierzał bezpośrednio do popełnienia zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji jej zdaniem

prowadziłoby do dalszego wniosku o tym, że do czynienia mamy z wyłącznie z przygotowaniem, a nie usiłowaniem.

225. Ocena jednak zasadności takich uchybień o tyle byłaby przedwczesna, że przecież obrońca w dalszych zarzutach podnosi uchybienia naruszenia przepisów postępowania m.in. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., jakie mają dotyczyć oceny dowodu z wyjaśnień świadka P. Ł. (1), które to przecież wyłącznie mogły być podstawą ustaleń sądu dotyczących omawianego czynu w zakresie usiłowania rozboju, a w szczególności czynności, jakie na miejscu zdarzenia zostały podjęte. Pozostali świadkowie bowiem jeżeli mogli przyczynić się do rozstrzygnięcia sprawy w tym zakresie to wyłącznie poprzez uwiarygodnienie relacji tego świadka, a nie poprzez wprowadzenie dodatkowych informacji dotyczących przebiegu zdarzenia.

226. Dlatego, by wprowadzić porządek do rozważań sądu odwoławczego w odmiennej niż to określił obrońca kolejności rozpoznane zostaną zarzuty najpierw od tych, które dotyczą przepisów postępowania, a dopiero później te, które zdefiniowane zostały jako obraza prawa materialnego, a w rzeczywistości dotyczyły one błędnych ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji.

227. Rozpocząć należy od zarzutu naruszenia przepisu art. 192§2 k.p.k. Rzeczywiście protokół rozprawy dostarcza informacji, że obrońcy zwrócili uwagę na nietypowe zachowanie świadka,

które jednak pomimo obserwacji przewodniczącego składu orzekającego nie zostało przez niego potwierdzone. Nie jest możliwe rozstrzygnięcie przez sąd odwoławczy czyje obserwacje w tym zakresie były bardziej rzetelne czy obrońców czy sędziego, bo brak jest obiektywnego kryterium, jakim można byłoby się posłużyć dla ich weryfikacji. Niezależnie od tego zarzut ten jest o tyle chybiony, że świadek odmówił złożenia zeznań, więc ocena dotycząca zdolności odtwarzania postrzeżeń byłaby niemożliwa, bo świadek po prostu nie relacjonował z pamięci żadnych okoliczności. Jakikolwiek obserwacje zachowania świadka byłyby bezprzedmiotowe w sytuacji gdy świadek faktycznie nic nie mówi i jedynie potwierdza to co powiedział.

228. W ocenie sądu odwoławczego wbrew twierdzeniom obrońcy ocena wiarygodności relacji świadka na temat omawianego zdarzenia powinna nastąpić nie o wszystkie dowody, jakie w sprawie przeprowadzono, a o te, jakie dotyczyły tego konkretnie zdarzenia. W tym kontekście odwołać się należy do uwag sądu apelacyjnego zawartych w pkt 44 i 205 uzasadniania wyroku, gdzie wskazane zostały dowody potwierdzające depozycje świadka dotyczące przebiegu zdarzenia odnośnie dwóch innych oskarżonych. W przypadku W. S. (1) znamieny oczywiście jest fakt zatrzymania go w bloku, w którym w jednym z mieszkań miało dojść do rozboju. Mając na uwadze te okoliczności, a w tym zborne z innymi faktami wyjaśniania P. Ł. (1), zestawić je należy z wyjaśnieniami W. S. (1) tłumaczącego swój pobyt w miejscowości G. umówioną

rozgrywką w paintball. Nie zdradził jednak oskarżony co w takim razie robił ze swoimi towarzyszami w miejscu gdzie został zatrzymany (456/3). Wyjaśnienia oskarżonego ocenić należało jako niewiarygodne oparte na naiwnym przekonaniu, że ktokolwiek o zdrowym rozsądku mógłby im dać wiarę. Oznacza to jednak w konsekwencji, że za podstawę ustaleń dotyczących omawianego czynu należało przyjąć wyjaśnienia P. Ł. (1), bo nie było dowodów mu przeciwnych, a inne wiarygodne wspierały jego twierdzenia.

229. W konsekwencji nie było powodów, by odmówić wiary P. Ł. (1) i stąd należało też za jego wyjaśnieniami ustalić, że również W. S. (1) miała brać udział w dokonaniu rozboju. Fakt, że na zabezpieczanych przedmiotach nie ujawniono jego śladów wynikał wyłącznie z tego, że sprawcy zatrzymani zostali na początkowym etapie podjętych przez siebie czynności. Przedmioty jakie zostały zatrzymane, a które miały służyć do popełnienia czynu były w torbach, które rozdał przed wejściem do bloku pozostałym mężczyznom K. U. (2). Zarzut w tym zakresie obrońcy jest zatem niezasadny, ponieważ zabezpieczone dowody samodzielnie nie stanowiły dowodu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, a jedynie wnioski dotyczące jego sprawstwa można było wyprowadzić z wyjaśnień P. Ł. (1), dla których powyższe dowody jak oględziny tych przedmiotów stanowiły uwiarygodnienie.

230. Dla dalszych rozważań w kontekście zarzutów obrońcy zwrócić należy na dwa istotne fakty. Pierwszy to taki, że osoby, albo osób jakie miały się znaleźć w mieszkaniu w nim nie było oraz, że sprawcy

zostali zatrzymani zanim weszli do mieszkania, do którego drzwi zostały wyważone przez Policję, na ostatnim piętrze bloku. Materiał poglądowy z zabezpieczonymi od zatrzymanych mężczyzn rzeczami wykonano zatem w lokalu A. U. po wniesieniu tam tych wszystkich rzeczy (427-433/3 – protokół oględzin miejsca, 873-883/5 – dokumentacja poglądowa).

231. Druga z tych okoliczności jest istotna dla oceny zarzutu z pkt V, bo nawet opis przedstawiony przez P. Ł. (1) świadczył o tym, że sąsiad pokrzywdzonego F. F. mógłby jedynie wyważenie drzwi przez Policję do mieszkania zobaczyć, a nie zatrzymanie sprawców, a na pewno nie ich wejście do mieszkania, bo sami tam nie weszli. Dlatego też zarówno wniosek o przesłuchanie tej osoby, ale też i K. A. (2) został oddalony przez sąd odwoławczy w pkt 11 postanowienia z 19.01.2022 r. ((...)).

232. Po oczyszczeniu w ten sposób pola rozważań przejść można już do oceny zarzutów obrazy prawa materialnego. Ten podstawowy zmierza do zakwestionowania, że doszło do podjęcia przez zatrzymanych mężczyzn czynności bezpośrednio zmierzających do dokonania. Rzecz komplikuje się jednak na co zwraca uwagę obrońca, że przecież osób mieszkających w lokalu w nim nie było gdy mężczyźni weszli do bloku. Gdyby zatem nie interwencja Policji, a zatrzymani podjęli czynności realizujące plan przestępstwa okazałoby się, że nie można dokonać rozboju, bo nie ma osoby na, której mógłby on zostać wykonany. W takiej sytuacji albo w ogóle odstąpiliby od popełnienia czynu, bo nie planowali dokonywania

włamania do mieszkania, albo jednak takiego włamania by dokonali. Nie ulega jednak wątpliwości, że w perspektywie czynu, jaki zamierzali popełnić – przestępstwa rozboju, istniał przedmiot czynności wykonawczej, bo w lokalu były pieniądze, których zaboru można było dokonać, ale w polu działania, zagrożenia sprawców nie istnieje inny przedmiot czynności wykonawczej tj. osoba, która miała zostać zmuszona do wydania jej pieniędzy. Dylemat związany z zastosowaniem prawidłowej kwalifikacji prawnej takiego zachowania występuje na dwóch poziomach. Pierwszy dotyczy tego czy mamy do czynienia z usiłowaniem czy wyłącznie przygotowaniem, a drugi w razie przyjęcia usiłowania czy ma ono charakter udolnego czy nieudolnego.

233. Sąd apelacyjny opowiada się za takim rozumieniem znamienia bezpośredniości przy usiłowaniu, które oznacza realne zagrożenie dla dobra prawnego. Bezpośrednio zmierza do dokonania osoba, która swoim zachowaniem stwarza realne, a nie abstrakcyjne zagrożenie dla tego dobra. Jak wskazał Sąd Najwyższy "Wyjaśnienie różnicy pomiędzy przygotowaniem a usiłowaniem sprowadza się do ustalenia, czy zachowanie sprawcy było abstrakcyjnym czy też konkretnym zagrożeniem dla chronionego prawem dobra. Przygotowanie to stworzenie warunków do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, które może przybierać różne formy, takie jak np. przysposobienie środków, zbieranie informacji, wejście w porozumienie z inną osobą czy sporządzanie planu działania. Usiłowanie zaś, to coś

więcej, bowiem sprawca w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania. Usiłowanie jest zatem bardziej konkretne niż przygotowanie, a zagrożenie dobra chronionego staje się realne" (wyroku z dnia 9.09.1999 r., III KKN 704/98, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 2, poz. 2). Warto również zwrócić uwagę na wyrok SA w Katowicach z dnia 21.06.2007 r., II AKa 55/07, Prok. i Pr.-wkl. 2008, nr 1, poz. 30 wedle, którego "Zachowanie oskarżonego, a konkretnie przyjazd na miejsce, w którym rozbój miał być dokonany i zajęcie uprzednio uzgodnionych stanowisk celem wykonania uprzednio ustalonych czynności, w istotny sposób przekraczało już czynności przygotowawcze, o jakich mowa w art. 16 § 1 k.k., a więc zmierzało bezpośrednio do dokonania rozboju, do czego jednak nie doszło w wyniku okoliczności niezależnych od oskarżonego. Podnieść tu trzeba, że oskarżony wspólnie z pozostałymi dwoma współsprawcami, kilka dni wcześniej, podjęli zamiar dokonania rozboju, zawarli porozumienie, zakupili samochód oraz 2 pistolety gazowe, ustalili plan oraz działanie, jakie każdy z nich miał wykonywać w czasie rozboju, sprawdzili teren, gdzie rozbój miał zostać dokonany. To wszystko stanowiło czynności przygotowawcze. Przyjazd jednak następnie na miejsce dokonania rozboju i zajęcie ustalonych wcześniej stanowisk oraz właściwie przystąpienie pozostałych współsprawców do wykonywania zaplanowanych czynności dawanie sygnału oskarżonemu S. G., że nadjeżdża oczekiwany samochód, co jednoznacznie wynika z niekwestionowanych ustaleń faktycznych, było zachowaniem

bezpośrednio zmierzającym do dokonania rozboju, a więc realizacją wcześniej podjętego zamiaru, przeto zrealizowało znamiona usiłowania z art. 13 § 1 k.k." Uwagi te są o tyle istotne, że zwracają uwagę na tzw. czynności instrumentalne, które stanowią początek usiłowania, ponieważ urealniają zagrożenie dla dobra prawnego (szerzej na temat czynności instrumentalnych przy usiłowaniu – Mikołaj Małecki, glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 21.03.2017 r. II AKa 17//17, Obserwacja lokalu jako przygotowanie do rozboju, Gdańskie Studia Prawnicze – Przegląd Orzecznictwa 2017, nr 4). Przekraczają one pewien stan zawieszenia, kiedy sprawcy oczekują na odpowiedni moment podjęcia czynności wykonawczych i przy dogodnych warunkach decydują się na ich realizację. Te działania, które taką decyzję będą uzewnętrzniać stanowiąc będą te czynności instrumentalne, które rozpoczynają stadium usiłowania. W powyższym przypadku była to sygnalizacja między sprawcami informacji o nadjeżdżającym samochodzie. Są to czynności o tyle nieodwracalne, że wykonywane są wskutek podjętej decyzji o dokonaniu czynu zabronionego, choć oczywiście może dojść do odstąpienia od dokonania czynu, jeżeli warunki faktyczne ulegną takiej zmianie, że wzrośnie ryzyko niepowodzenia planu przestępstwa. Przekładając te uwagi na okoliczności faktyczne niniejszej sprawy można wyrazić następujący pogląd. Nie będzie usiłowaniem, a przygotowaniem przyjazd pod blok, w którym w jednym z mieszkań zamieszkuje osoba, na której ma być dokonany rozbój. Nie będzie usiłowaniem obserwacja tego budynku celem oczekiwania na odpowiedni moment

dokonania czynu. Będzie jednak już usiłowaniem jeżeli sprawcom przekazane zostaną narzędzia przestępstwa i wejdą oni do wnętrza budynku, by udać się już do mieszkania, gdzie ma być dokonany rozbój. Takie bowiem działania podjęte zostały po podjęciu decyzji o dokonaniu. Wraz z taką decyzją i jej uzewnętrznieniem zagrożenie dla dobra prawnego przekształca się z abstrakcyjnego w realne.

234. Mając na uwadze te rozważania uznać należało, że w odniesieniu do omawianego zdarzenia, że pochod przestępstwa wszedł w stadium usiłowania w trakcie, którego sprawcy zostali zatrzymani.

235. Kolejny poziom rozważań związany jest z oceną czy mamy do czynienia z usiłowaniem udolnym czy nieudolnym i do jakiego przestępstwa, bo z pewnością mamy do czynienia z czynem zabronionym, a nie przygotowaniem. Podzielić należy pogląd wedle, którego „Bezpośredniość zmierzania” należy rozumieć na gruncie usiłowania nieudolnego w ten sposób, że gdyby sprawca nie działał pod wpływem błędu, to stopień zaawansowania realizacji zamiaru popełnienia czynu zabronionego stwarzałby dla dobra prawnego realne niebezpieczeństwo” (Zbigniew Jędrzejewski, Granice karalności usiłowania nieudolnego, str. 60 i n., Wojskowy Przegląd Prawniczy, Zeszyt 2, rok 2007). Rzeczywiście sprawcy nie uświadamiali sobie, że dokonanie jest niemożliwe, w tym zakresie, w jakim planowali oni zabór pieniędzy poprzez użycie przemocy lub groźby jej użycia. Stworzone przez nich zagrożenie nie było realne dla zdrowia i wolności osoby, która była

dysponentem pieniędzy, a która w planie przestępstwa miała zostać zmuszona poprzez oddziaływanie na te dobra do ich wydania. Nie było ono realne, ponieważ nie było tej osoby w miejscu, gdzie miało dojść do dokonania. Gdyby jednak ta osoba była w miejscu, gdzie wedle planu przestępstwa miała się znajdować czynności podjęte przez sprawców należałoby uznać za usiłowanie, bo stworzyłyby one realne dla tej osoby i jej mienia zagrożenie. Pieniądze znajdowały się w mieszkaniu pokrzywdzonego, więc istniał główny przedmiot na jaki były skierowane czynności sprawców.

236. Za Sądem Najwyższym stwierdzić należy, że „Przyjęciu usiłowania nieudolnego nie stoi na przeszkodzie złożony charakter typu przestępstwa, konstrukcja przewidziana w art. 13 § 2 k.k. odnosi się bowiem do zachowania sprawcy ujmowanego jako całość w granicach znamion określonych w treści normy karnej.” (uchwała SN z 20.11.2000 r. I KZP 36/00, OSNKW 2001/1-2/1, LEX nr 44032) Jak dalej w treści uzasadniania uchwały wskazał Sąd Najwyższy „Przepis art. 280 k.k. chroni prawo własności, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne, przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy, a także nietykalność, wolność, zdrowie i życie człowieka. W doktrynie panuje jednak zgodność co do tego, że w wypadku przestępstwa rozboju głównym przedmiotem ochrony jest prawo do rzeczy. Natomiast nietykalność, wolność, zdrowie i życie, to w wypadku omawianego przestępstwa tzw. poboczny przedmiot ochrony. Realizacja znamion przestępstwa rozboju wymaga użycia przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzenia

człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Zamach na osobę stanowi jednak w wypadku rozboju jedynie środek ("środek nadający się do popełnienia czynu zabronionego") prowadzący do realizacji celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Skuteczne wypełnienie znamion strony przedmiotowej przez użycie jednego z wymienionych środków, niewątpliwie "nadającego się" do popełnienia przestępstwa rozboju, nie może przesądzać o udolności usiłowania przestępstwa rozboju w sytuacji, gdy sprawca nie może zrealizować ostatniej czynności wykonawczej, tzn. kradzieży rzeczy, wyłącznie ze względu na brak tej rzeczy. W wypadku złożonego charakteru przestępstwa, jakim jest rozbój, konstrukcja usiłowania nieudolnego odnosi się bowiem do zachowania sprawcy ujmowanego jako całość w granicach znamion przestępstwa, określonych w art. 280 k.k."

237. Uchwała powyższa dotyczyła odmiennego stanu faktycznego niż w niniejszej sprawie, ponieważ brakiem świadomości sprawcy objęty był główny przedmiot ochrony. Mając jednak na uwadze przedstawione wywody uznać należało, że zachowanie sprawców i w tym W. S. (1) miało charakter usiłowania nieudolnego ze względu na brak świadomości użycia środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia wobec A. U. przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu, który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego.

238. W konsekwencji tych wywodów uznać należało, że

<p>choć obrońca wskazała na szereg istotnych okoliczności dotyczących oceny prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu nie było podstaw do ustalenia, że jego zachowania i współsprawców wypełniło jedynie warunki przygotowania, bo wyczerpywało ono znamiona usiłowania nieudolnego do przestępstwa rozboju.</p>		
<p>3.96.</p>	<p>Zarzut z pkt IV naruszenia przepisu art. 258§2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, z oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>239. Ponownie stwierdzić należy, że zarzut obrońcy bardziej odpowiada zarzutowi błędu w ustaleniach faktycznych niż zarzutowi obrazy prawa materialnego, ponieważ ustalenia sądu były jednak takie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i co wedle tych ustaleń uzasadniało przyjęcie określonej kwalifikacji prawnej czynu. Ma jednak całkowicie rację obrońca gdy wskazuje, że nawet wyjaśnienia P. Ł. (1) nie dają żadnej podstawy do ustalenia, że W. S. (1) w jakiegokolwiek grupie przestępczej brał udział bowiem zdarzenie w G. było pierwszym w jakim te osoby razem uczestniczyły. Nie ma innego dowodu osobowego, z którego wynikałoby, że oskarżony w takiej działalności brał udział, bo w ogóle na jego temat nie wspominają, ani G. G. (1), ani</p>		

W. S. (3), ani R. P. (3). Same natomiast relacje P. Ł. (1) na temat przebiegu usiłowania nieudolnego rozboju nie mogą stanowić podstawy do ustalenia, że W. S. (1) pozostawał z K. U. (2) w relacjach, które cechował udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Dowody jakie wskazał sąd okręgowy dotyczą w ogóle istnienia grupy przestępczej niż funkcjonowania w niej W. S. (1). W tym zakresie zarówno ustalenia jak i ocena dowodów sądu pierwszej instancji nie tyle były związane co skąpe w argumenty. W oczywisty sposób doszło ze strony sądu do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na jego treść poprzez przypisanie oskarżonemu czynu, jakiego się nie dopuścił.

240. Nie mogą być również podstawą dla takich ustaleń wyjaśniania P. Ł. (1) dotyczące podżegania go przez K. U. (2) do popełniania czynu na terenie Hiszpanii, ponieważ w tych wyjaśnieniach nic na temat W. S. (1) nie powiedział i nic nie mówił o podżeganiu tej osoby do popełnienia przestępstwa przez K. U. (2). Należy także zwrócić uwagę na to, że czyn z pkt X a/o zarzucany K. U. (2) nie został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Opis czynu ani zarzucanego, ani przypisanego przez sąd okręgowy nie świadczy o tym, że relacje między członkami grupy zostały wykorzystane do jego popełnienia. Dlatego też nawet przyjmując, że oskarżeni U. i (...) wyjechali do Hiszpanii z zamiarem dokonania przestępstwa to jednak nie było podstaw do przyjęcia, że uczynili to w ramach grupy przestępczej, ponieważ sam prokurator przyjął, a za nim sąd pierwszej instancji, że działania w ramach przygotowań

<p>jakie podejmował K. U. (2), a polegające na podżeganiu P. Ł. (1) do dokonania czynu zabronionego, nie zostały podjęte w ramach takiej grupy przestępczej. W konsekwencji nie było też podstaw, by uznać, że inne czynności o charakterze przygotowawczym były podjęte w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo, że nie uczestniczył w nich poza K. U. (4) żaden inny członek tej grupy, który zazwyczaj razem z nim podejmował takie przestępcze działania.</p> <p>241. Zastrzegając zatem, że treścią podniesionego w ramach zarzutu z pkt IV apelacji były jednak uchybienia dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, zarzut ten należało uznać za zasadny.</p>		
3.97.	Zarzuty z pkt VI, VII, IX, X, XI, XIV, XVIII, XIX.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
242. W związku z uniewinnieniem oskarżonego W. S. (1) od popełniania zarzucanego mu w pkt XXV a/o na podstawie art. 436 k.p.k. sąd odwoławczy odstąpił od rozpoznania tych zarzutów jako bezprzedmiotowych z uwagi na to, że nie miały one wpływu na uniewinnienie oskarżonego, więc częściowe uwzględnienie wniosków apelacji, a mogły być oceniane wyłącznie w kontekście czynu z pkt XXV a/o.		
3.98.	Zarzut z pkt VIII naruszenia przepisu art. 170§1 pkt 3 i 5	# zasadny

	<p>k.p.k. oraz 170§1a k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie i nieuwzględnienie wniosku o zwrócenie się do Prokuratury Okręgowej w Warszawie o przesłanie odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie o zarządzeniu kontroli operacyjnej oraz o jej przedłużeniu.</p> <p>Zarzut z pkt XIII naruszenia przepisu art. 237§1 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego, poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że kontrola operacyjna, prowadzona względem oskarżonych pod kryptonimem R., była prowadzona w sposób legalny i prawidłowy.</p> <p>Zarzut z pkt XV naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393a k.p.k. i 143§1 pkt 7 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez ich błędne zastosowanie i dokonanie ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego na podstawie wyłącznie komunikatów i protokołów z odtworzenia utrwalonych w toku kontroli operacyjnej pod kryptonimem (...) zapisów na płytach CD rozmów telefonicznych i informacji tekstowych SMS.</p> <p>Zarzut z pkt XVI naruszenia przepisu art. 7 in principio k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie, ukształtowanie przez sąd orzekający przekonania o sprawstwie oskarżonego na podstawie dowodu w postaci zarejestrowanych rozmów telefonicznych, którego legalność i rzetelność nie została potwierdzona postanowieniem sądu.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	---	--

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
243. Zarzuty te były oczywiście zasadne, ale z przyczyn podanych w uwagach z pkt 98 do 101, 123 do 130 uzasadnienia wyroku (zawierających ocenę zbieżnych zarzutów apelacyjnych obrońców innego oskarżonego) oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania, stwierdzić należy, że kwestia ta nie miała również znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ewentualne naruszenia przepisów postępowania nie miały wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.		
3.99.	<p>Zarzut z pkt XXI naruszenia przepisu art. 405§1 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie i zamknięcie przewodu sądowego i uznanie, że strony nie wnoszą o uzupełnienie przewodu sądowego, podczas gdy wniosek taki został zgłoszony przez obrońców oskarżonego K. U. i W. S..</p> <p>Zarzut z pkt XXII naruszenia przepisu art. 401§1 w zw. z art. 406§1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ich błędne zastosowanie, tj. niepoinformowanie z wyprzedzeniem o planowanym zamknięciu przewodu sądowego oraz nieuwzględnienie wniosku o zarządzenie przerwy ze względu na zmęczenie i późną nocną porę.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>244. Oceniając te zarzuty odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego zawartych w pkt 66 do 68 uzasadnienia wyroku dotyczących innych zbieżnych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego K. U. (2). Podkreślić należy, że wskazane uchybienia nie były tej rangi, by zachodziła konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. W ocenie sądu apelacyjnego warunki jakie zostały stworzone stronom na etapie postępowania odwoławczego pozwalały na realizację konwencyjnych standardów rzetelnego procesu.</p>		
<p>3.100.</p>	<p>Zarzut z pkt XXIII naruszenia przepisu art. 79§1 pkt 4 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie wniosku oskarżonego D. A. (1) o wyznaczenie obrońcy z urzędu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>245. Zarzut był oczywiście niezasadny, ponieważ okoliczność jaką wskazała obrońca nie dotyczyła W. S. (1), więc nie mogła mieć wpływu na treść orzeczenia w zakresie jego dotyczącym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek 1. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>alternatywnie</p> <p>2. o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanych mu czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadny był wniosek o uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt XXV a/o, bo został uwzględniony zarzut dotyczący tego czynu, w pozostałym zakresie wnioski apelacji były niezasadne, bo nie zostały uwzględnione odpowiednie zarzuty tejże apelacji.</p>		
<p>3.101.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego R. P. (1) adw. R. Z..</p> <p>Zarzut z pkt II. 1) w pkt V (czyn XXVII) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które (rozpatrywane z osobna oraz łącznie) miały wpływ na jego treść (tak w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej, stwierdzenia winy, jak i wymiaru kary), poprzez przyjęcie, że R. P. (1):</p> <p>a) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,</p> <p>b) „poleciał” K. U. (2) spowodowanie pożaru przy ul. (...) w W.,</p> <p>c) szczegółowo „konsultował” sposób popełniania tego przestępstwa, a w tym ilość osób zaangażowanych w jego dokonanie, porę i metodę wywołania pożaru”,</p> <p>d) nakłaniał K. U. (2) do popełnienia czynu mającego polegać na zastosowaniu przemocy w celu doprowadzenia firmy firmy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>(...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) do zaprzestania działalności gospodarczej w zakresie handlu, rozrywki, gastronomii i biurowości, gdy tymczasem,</p> <ul style="list-style-type: none"> - podpalenie lokalu Przy ul. (...) w W. obiektywnie i w rzeczywistości nie doprowadziło do zaprzestania jej działalności gospodarczej w zakresie handlu, rozrywki, gastronomii i biurowości, - obiektywnie ww. spółka nie prowadziła w podpalonym lokalu przy ul. (...) w W. żadnej działalności gospodarczej, - oskarżony nie miał żadnej wiedzy i istnieniu takiej spółki i prowadzeniu przez nią jakiegokolwiek działalności gospodarczej. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>246. Za częściowo zasadny należało uznać zarzut obrońcy. Należało się zgodzić, że podstawą ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu z pkt XXVII mogły być wyłącznie wyjaśnienia R. P. (1) i stąd opis czynu powinien odpowiadać treści tych wyjaśnień. W pierwszej kolejności podzielić należy te uwagi, które dotyczą formy zjawiskowej zachowania oskarżonego. Stwierdzić należy, że popełnienie czynu zabronionego było w interesie R. P. (1), ponieważ w budynku przy ul. (...) miał rozpocząć działalność klub jaki miał być konkurencją dla klubu (...), o czym R. P. (1) wyraźnie powiedział (1645v/9). Plan podpalenia budynku nie powstał jednak wskutek inicjatywy oskarżonego. W ocenie sądu</p>		

odwoławczego R. P. (1) był zainteresowany w tym, by dodatkowy klub nie stanowił konkurencji dla klubu z działalności, którego czerpał dochody. Pomysł jednak podpalenia tego klubu wynikał z rozmów prowadzonych przez oskarżonych i nie była to wyłącznie inicjatywa, ani R. P. (1), ani K. U. (2). R. P. (1) wprost powiedział, że we trzech (również ze Z. L. (1)) zdecydowaliśmy się na spalenie (1645v/9). Oznacza to, że wbrew przyjętym za podstawę ustaleń wyjaśnieniom R. P. (1) sąd pierwszej instancji, ustalił, że ten oskarżony i Z. L. (1) polecili K. U. (2) podpalenie klubu. Zgodzić się należy, że przedstawionymi w tym zakresie uwagami obrońcy, że tego rodzaju zachowanie stanowiło ułatwienie popełnienia tego czynu w formie pomocnictwa psychicznego. Dodatkowo, jak również wynikało z wyjaśnień oskarżonego R. P. (1), przed dokonaniem czynu zabronionego ustalił on z K. U. (2) kwotę jaką mu zapłaci za podpalenie klubu w wysokości 60 000 zł, a z uwagi na to, że K. U. (2) był winny mu pieniądze w kwocie 16 000 zł R. P. (1) zapłacił mu po dokonaniu podpalenia 44 000 zł. Takie ustalenia jakie poprzedzały dokonanie przestępstwa również stanowiły formę pomocnictwa, ponieważ motywowały K. U. (2) do jego popełnienia. Gdyby R. P. (1) nie obiecał mu takich korzyści oskarżony takich działań, by nie podjął. Nadto co również na podstawie wyjaśnień R. P. (1) należało ustalić w ramach jego pomocnictwa do podpalenia klubu przy ul. (...) w W., w miejsce tego co ustalił sąd pierwszej instancji, że polegało ono również na akceptacji dnia tygodnia, kiedy miało dojść do przestępstwa. Do tego ograniczały się czynności

oskarżonego w ułatwieniu drugiemu z nich jego popełniania i sprowadziły się one do utrwalenia w K. U. zamiaru popełniania przestępstwa i dodatkowego jego zamotywanie poprzez obietnice korzyści majątkowej.

247. Ma również rację obrońca gdy wskazywał, że opis przypisanego oskarżonemu czynu nie powinien zawierać okoliczności kształtujących znamiona wymuszenia rozbójniczego. Polega ono bowiem na oddziaływaniu na wolę pokrzywdzonego poprzez przedsięwzięcie opisanych w art. 282 k.k. czynności wykonawczych. Skutek określony znamionami tego występk jest wynikiem zachowania pokrzywdzonego, który podejmuje je pod przymusem, bo rozporządza mieniem, albo zaprzestaje działalności gospodarczej. W okolicznościach niniejszej sprawy nie tyle zaprzestanie działalności gospodarczej co uniemożliwienie jej rozpoczęcia w klubie, w którym doszło do pożaru, stało się nie w konsekwencji czynności podjętych przez pokrzywdzonego, co wskutek samego podpalenia. Niezależnie zatem już od tego czy uniemożliwienie działalności gospodarczej może stanowić wypełnienie znamion wymuszenia rozbójniczego w zakresie zaprzestania takiej działalności, to właśnie z uwagi na pominięcie czynności pokrzywdzonego, zachowanie opisane przez R. P. (1) i uzupełnione innymi dowodami nie dawało podstawy do przyjęcia w opisie przypisanego temu oskarżonemu i innym znamion występk z art. 282 k.k.

248. Nie można natomiast podzielić tych wywodów apelacji,

z których wynikało, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony nie został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Już pomijając, że oskarżony obiecał K. U. (2) zapłatę za dokonanie podpalenia klubu i takiej dokonał, więc działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby to podstawowym motywem jego działań było po prostu wyeliminowanie konkurencji. Sam oskarżony stwierdził, że zaczęli oni tj. on, Z. L. (1) i F. dyskutować o powstaniu konkurencji dla klubu (...) przy ul. (...). Oznacza to, że poprzez uniemożliwienie rozpoczęcia takiej działalności klub prowadzony przez oskarżonego nie miałby tego rodzaju konkurencji, a przez to nie utraciłby dochodów, które mogłyby zostać przejęte przez konkurencję. Rozmowy na ten temat wynikały zatem z tego, że oskarżony obawiał się utraty części dochodów, więc zapobiegnięcie ich utracie stanowiło działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Takie wypowiedzi oczywiście nie padły w wyjaśnieniach oskarżonego, ale przecież w świetle wskazań doświadczenia życiowego, a przede wszystkim zasad gospodarki rynkowej, które R. P. (1) nie są obce, jeżeli prowadzi on działalność gospodarczą, takie następstwa nieuczciwej i bezprawnej ingerencji w prawa rynku by oczywiście powstały. Całkowicie nieracjonalne i wręcz niedorzeczne byłoby przyjęcie, że oskarżony zapłacił K. U. (2) za podpalenie konkurencyjnego klubu gdyby nie miał w tym ekonomicznego interesu. Takie zatem ustalenia w sposób jednoznaczny wynikają z wyjaśnień R. P. (1), z których obrońca wywodzi pożądaną podstawę ustaleń dla zarzucanego mu czynu. Wnioski jakie jednak obrońca przedstawił w

omawianym zakresie przeciwne są ocenie tego dowodu dokonanej w sposób swobodny zgodny z art. 7 k.p.k.

249. Nie ma również racji obrońca gdy zarzuca sądowi pierwszej instancji przyjęcie ustaleń wykraczających poza granice percepcji oskarżonego. Oczywiście, że R. P. (1) mógł nie mieć wiedzy na temat struktury własnościowej obu pokrzywdzonych spółek, ale wymóg precyzyjnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu powoduje, że takie informacje w opisie czynu powinny zostać zawarte, ponieważ również kształtują jego tożsamość, a więc granice skargi oskarżyciela. Zazwyczaj sprawca rozboju nie zna tożsamości pokrzywdzonego, ale opis czynu przypisanego określa na szkodę jakiej osoby został on popełniony, chociaż sprawca w czasie jego popełniania tej tożsamości nie znał i wykraczało to poza granice jego percepcji. Zgodnie z art. 413§2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 332§1 pkt 2 k.p.k. wyrok powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody. W ramach tych okoliczności powinny zostać również uwzględnione informacje dotyczące osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz wpływu czynności wykonawczych na ich sytuację faktyczną i prawną.

3.102.

Zarzut z pkt II. 2) w pkt V (czyn XXIX), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (tak w zakresie przyjętej kwalifikacji

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>prawnej, stwierdzenia winy, jak i wymiaru kary), poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony R. P. (1) – jak błędnie przywołano to w opisie przypisanego mu pierwszego przestępstwa (czynu XXIX) – polecił K. U. (2) zastosować wobec M. O. przemoc bądź groźbę bezprawną, gdy tymczasem za zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że takiego polecenia nie wydał.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>250. Sąd odwoławczy podziela ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące czynu przypisanego w ramach zachowania zarzucanego R. P. (1) w pkt. XXIX a/o. Ocena prawidłowości tych ustaleń zależna jest od kontekstu wypowiedzi oskarżonego. Inne przecież znaczenie będzie miało polecenie przeprowadzenia rozmowy przez osobę, która zajmuje się zawodowo mediacją w spornych sąsiedzkich sprawach, albo przez prawnika, który ma rozwiązać spór prawny, a inne gdy ma to uczynić osoba, która jest po prostu kryminalistą i której życie zawodowe sprowadzało się do popełniania przestępstw również z użyciem przemocy, za które odbywał wieloletnie kary pozbawienia wolności. Te ostatnie cechy można przypisać K. U. (2) i R. P. (1) miał ich świadomość. Relacjonując przecież charakter ich znajomość opowiadał o planach przestępczych tego oskarżonego. Propozycja rozmowy K. U. (2) z M. O. padła natomiast ze strony R. P. (1) po tym gdy przeprowadzenie takiej rozmowy okazało się nieskuteczne ze strony jego prawniczki (1644v/9). Z pewnością K. U. (2) jest</p>		

osobą elokwentną, o czym można było się przekonać na rozprawie odwoławczej, ale przecież jeżeli rozmowa z pokrzywdzoną nie przyniosła żadnych skutków to prośba o przeprowadzenie takiej rozmowy z nią przez osobę, która jednak nie zajmuje się zawodowo rozwiązywaniem sporów prawnych, czy mediowaniem między skonfliktowanymi osobami, a po prostu popełnia przestępstwa i może swoją aparycją wzbudzać strach, nie miała służyć przeprowadzeniu takiej rozmowy, jaką uprzednio miała prawnik przeprowadzić. Określenie „rozmowa” zostało użyte wyłącznie jako kamuflaż dla czynności, jakimi zazwyczaj w swoim życiu zajmował się K. U. (2), gdy chciał uzyskać jakieś korzyści majątkowe, a takie przecież miał otrzymać. Bliżej to co miała wyrażać ta „rozmowa” określił sam K. U. (2) mówiąc, że wysła chłopaków i jej przyłożą. Zresztą po oskarżonym nie można byłoby niczego innego się spodziewać, o czym świadczyło to do czego wobec pokrzywdzonej nakłaniał on P. Ł. (1). R. P. (1) wiedział zatem co kryje się pod „rozmową” jaką chce z pokrzywdzoną przeprowadzić K. U. (2). Zdaniem obrońcy reakcja R. P. (1) na te słowa, że nie jest to dobry pomysł i by nie robił dymu nie oznaczała jednak tego, że nie akceptował takich działań. K. U. (2) odpowiedział jedynie, że sam to ogarnie i R. P. (1) nie ingerował w rodzaj czynności, jakie miał podjąć oskarżony poprzez przekazanie jakichś dodatkowych instrukcji i wprowadzenie instrumentów kontroli. Rzeczywiście jak wynikało z wyjaśnień P. Ł. (1) K. U. (2) sam chciał to ogarnąć, ale jego zamiary sprowadzały się do użycia przemocy wobec M. O.. Gdyby R. P. (1) nie chciał, by K. U. (2) w taki sposób właśnie przeprowadził tą rozmowę

nie przekazałby oskarżonemu informacji dotyczących miejsca zamieszkania pokrzywdzonej. W ramach strony intelektualnej miał świadomość jakie może działania podjąć K. U. (2), że może to być także użycie przemocy i nie zrezygnował z pomocy oskarżonego w rozmowie z pokrzywdzoną, a nawet przekazał mu bliższe informacje, które taką „rozmowę” miały umożliwić. Ocena, że wysłanie chłopaków i przyłożenie to nie jest dobry pomysł nie oznaczała, że wykluczył podjęcie takich czynności, jeżeli nie odstąpił od propozycji działań K. U. (2). Zważywszy na przeszłość kryminalną oskarżonego R. P. (1) miał też świadomość, że środki jakimi dysponował K. U. (2) w ramach rozwiązywania sporów są dość ograniczone, bo sprowadzają się nie do umiejętności przekonywania, ale do wymuszania zachowań, jakich oczekuje. Tak przecież zachowują się przestępcy, którzy z taką aktywnością nie chcą zerwać, a o czym wiedział R. P. (1) w odniesieniu do K. U. (2).

251. Podżeganie może nastąpić wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. W ramach strony intelektualnej takiej formy umyślności sprawca wyobraża sobie obraz bezprawnego zachowania, które zrealizuje w razie podjęcia określonych czynności. W odniesieniu do okoliczności sprawy R. P. (1) wiedział, że pomysłem na rozmowę z pokrzywdzoną K. U. (2) jest również jej pobicie, a mając na uwadze jego przeszłość kryminalną mógł z dużym prawdopodobieństwem przyjąć, że do takich zachowań z jego strony dojdzie. Samo bowiem stwierdzenie by nie „robił dymu” mogło mieć ograniczone skutki oddziaływania na K. U. (2)

jeżeli R. P. (1) nie wprowadził żadnych instrumentów kontroli nad zachowaniem tej osoby, która jak pokazywało jego dotychczasowe kryminalne życie, nie stosował się do zasad obowiązującego porządku prawnego i był osobą wymykającą się spod kontroli. W ramach natomiast strony policyjnej R. P. (1) podtrzymał swoje polecenie przeprowadzenia rozmowy przez K. U. (2) z pokrzywdzoną oraz przekazał mu informacje o jej miejscu zamieszkania. Takie czynności świadczyły zatem o tym, że chciał on by K. U. (2) zrealizował takie czynności, jakie były przedmiotem wyobrażeń R. P. (1) o tym, co zrobi wskutek podżegania ten drugi oskarżony.

252. Jeżeli zatem przedmiotem strony intelektualnej R. P. (1) było użycie przemocy przez K. U. (2) to tym bardziej zdawał on sobie sprawę, że może w trakcie rozmowy użyć środków mniej dolegliwych dla pokrzywdzonej czyli zastosować groźbę bezprawną.

253. Z końcowych wywodów obrońcy dotyczących tego zarzutu można byłoby odnieść wrażenie, że ta groźba bezprawna miałaby polegać na „niemej” rozmowie K. U. (2) z pokrzywdzoną i na kontekstowemu odczytywaniu tego co chce jej przekazać. Nie ma jednak powodu by uważać w świetle wyjaśnień R. P. (1), że polecił on popełnienie przestępstwa K. U. (2), by ten oddziałując swoim wizerunkiem na sferę wolności pokrzywdzonej wywołał w niej obawy o swoje zdrowie. Ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące przeszłości kryminalnej oskarżonego dotyczyły nie eksponowania takich faktów pokrzywdzonej, ale tego, że

limitowała ona środki, jakie może wykorzystać podlegany w rozmowie z pokrzywdzoną i które sprowadzały się do tych jakie są typowe, gdy kryminalista chce zmusić inną osobę do określonego zachowania, bo odbywa się to poprzez użycie przemocy i groźby bezprawnej. Sąd pierwszej instancji, choć w bardzo zwięzły sposób opisał przyczyny swoich ustaleń w zakresie omawianego czynu, to jednak w trafny sposób wyprowadził wnioski z wyjaśnień R. P. (1), zgodne ze wskazaniami doświadczenia życiowego i zasadami prawidłowego rozumowania. Doprowadziło to ten sąd do prawidłowych ustaleń faktycznych i zastosowania właściwych przepisów ustawy karnej.

3.103.

Zarzut z pkt II. 4), w pkt V (czyn XXVII), rażąco niewspółmierność orzeczonych kar, a to wobec następujących uchybień:

a) braku uwzględniania limitującej funkcji stopnia zawinienia ww. oskarżonego

b) dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu (XXVII) na podstawie następujących niedopuszczalnych okoliczności:

- spowodowania szkody w wielkich rozmiarach, gdy tymczasem nie jest to okoliczność stanowiąca znamię czynu zabronionego,

- dotychczasowej niekaralności,

- trybu życia oskarżonego przed popełnieniem czynu zabronionego,

c) braku uwzględniania w ramach oceny społecznej szkodliwości czynu (XXVII) istotnej okoliczności łagodzącej, że w dniu planowanego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>podpalenia oskarżony R. P. (1) podjął starania o odstąpienie od tego czynu przez jego współsprawcę,</p> <p>d) braku uwzględniania w ramach orzeczenia kar za pierwsze przestępstwo (czyn XXVII), zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu, a polegającej na jego przyznaniu się do winy i złożeniu obszernych wyjaśnień</p> <p>e) braku uwzględniania w ramach orzeczenia kar za pierwsze przestępstwo (czyn XXVII), zachowania się oskarżonego przed popełnieniem czynu, a polegającej na jego dotychczasowej niekaralności i przestrzeganiu porządku prawnego,</p> <p>f) dodatkowo – w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego grzywny za pierwsze przestępstwo (czyn XXVII) oraz kary łącznej grzywny - uwzględnieniu nieaktualnej okoliczności w postaci znacznych dochodów oskarżonego oraz braku uwzględniania nowej, i aktualnej w chwili orzekania, okoliczności w postaci znacznie obniżonych dochodów oskarżonego R. P. (1).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>254. W pierwszej kolejności rozpoznany zostanie zarzut z pkt II. 4), d) apelacji, ponieważ konsekwencje jego uwzględniania będą miały znaczenie dla rozpoznania pozostałych. obrońca w uzasadnieniu apelacji powołuje się na fakt złożenia wyjaśnień przez oskarżonego, które miały stanowić uzasadnienie wraz z innymi okolicznościami do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Rzeczywiście</p>		

wyjaśnienia R. P. (1) uznane zostały przez sąd pierwszej instancji za wiarygodne i stanowiły one podstawę ustaleń. Zdaniem sądu odwoławczego w ich perspektywie należało rozważyć zastosowanie art. 60§3 k.k., co jest obowiązkiem sądu jeżeli wystąpią warunki jego zastosowania. Zgodnie z tym przepisem sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Z pewnością spełniona z tego przepisu została przesłanka dotycząca złożenia wyjaśnień dotyczących osób współdziałających w popełnieniu czynu. Poza bowiem przyznaniem się do jego popełnienia R. P. (1) wypowiedział się na temat udziału dwóch innych osób współdziałających w popełnieniu czynu polegającego na podpaleniu klubu przy ul. (...) w W.. K. U. (2) tego czynu dopuścił się w formie sprawstwa kierowniczego, a Z. L. (1) w formie pomocnictwa, a więc w różnych formach zjawiskowych współdziałania. R. P. (1) złożył na temat udziału tych osób wyjaśnienia o istotnym znaczeniu, bo określił rolę tych osób w zainicjowaniu popełnienia przestępstwa oraz wskazał na korzyści, jakie K. U. (2) z tego czynu osiągnął. W przypadku Z. L. (1) bez wyjaśnień R. P. (1) nie byłoby możliwe odtworzenie czynności jakie podjął ten oskarżony, a które wyczerpywały znamiona pomocnictwa. W przypadku K. U. (2) jego depozycje były również

istotne, bo wobec odmowy zeznań przez P. Ł. (1) i W. S. (3), stanowiły o wysokiej randze element wsparcia wiarygodności tych osób w pomówieniu K. U. (2). Dla zastosowania przepisu art. 60§3 k.k. istotne zatem pozostaje ustalenie czy złożenie takich wyjaśnień na określonym etapie postępowania mogło zostać uznane za ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób współdziałających w jego popełnieniu. Zgodnie z uchwałą SN(7) z 29.10.2004 r., I KZP 24/04, OSNKW 2004, nr 10, poz. 92. „Użyty w art. 60 § 3 k.k. termin "ujawni" oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym przepisem wiadomości dotyczących temu organowi nieznanymi lub takich, które - według wiedzy sprawcy - są temu organowi nieznanymi.” Z pewnością oskarżony miał wiedzę, że organa ścigania posiadają informacje na temat jego udziału w popełnieniu przestępstwa, a także innych osób. Z wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wynikało, że źródłem tych wiadomości są informacje niejawnie pozyskane z kontroli operacyjnej ((...) -1094v/6). Miał również wiedzę, że został zatrzymany K. U. (2) osoba współdziałająca z nim w popełnieniu przestępstwa. W związku z uwagami sądu odwoławczego dotyczącymi braku wypełnienia warunków procesowego wykorzystania w toku niniejszego postępowania informacji pozyskanych w toku kontroli operacyjnej (uwagi z pkt 98 do 101, 123 do 130 uzasadnienia wyroku oraz zawarte w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania wyroku) stwierdzić należało, że jeżeli organy ścigania posiadały jakiegokolwiek

informacje dotyczące sprawstwa R. P. (1) i Z. L. (1) na etapie kiedy przystąpił ten pierwszy do złożenia wyjaśnień, to były to informacje wyłącznie operacyjne, których nie można było procesowo wykorzystać. W ocenie sądu odwoławczego dla oceny spełnienia przez oskarżonego warunków z art. 60§3 k.k. istotne jest ustalenie czy organy ścigania posiadały informacje dotyczące przestępstwa i osób w nim biorących udział ale procesowo zabezpieczonych tzn. możliwych do wykorzystania dowodowo. Informacje z kontroli operacyjnej jeżeli nie można ich było wykorzystać w toku postępowania karnego nie mogły stanowić takich dowodów. Jeżeli zatem oskarżony ujawnił informacje, które odpowiadać nawet mogły treściom informacji operacyjnych, to jednak ujawniał on informacje nowe dla organów ścigania, ponieważ one wyłącznie mogły stanowić dowód przestępstwa. Warto jeszcze raz zwrócić uwagę, że wśród wskazywanych przez sąd okręgowy dowodów popełnienia przestępstwa polegającego na podpaleniu klubu w odniesieniu do wszystkich oskarżonych, a w szczególności R. P. (1), którzy mieli w współdziałaniu w jego popełnieniu, nie zostały wskazane dowody w postaci rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej. W treści samego uzasadnienia nie zostały również określone żadne konkretne rozmowy, które taki dowód miałyby stanowić, a tym bardziej osoby, które miałyby takie rozmowy prowadzić. Zachowując konsekwencje w prowadzonych przez sąd odwoławczy ustaleniach i ocenach uznać zatem należało, że w braku dowodowego wykorzystania informacji pozyskanych z kontroli operacyjnej, wyjaśniania R. P.

(1) dostarczyły organom ścigania wyłącznych informacji na sprawstwo tego oskarżonego i Z. L. (1), a w przypadku K. U. (2) na jego udział w przygotowaniach do tego czynu, uwiarygodniających inne dowody, które go dotyczyły oraz stanowiły dowód na korzyści, jakie z popełnienia czynu osiągnął. Wystąpiły zatem warunki do zastosowania wobec R. P. (1) art. 60§3 k.k.

255. W związku z tym, że zarzut niewspółmierności kary okazał się zasadny w tym zakresie, w jakim postulował on zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności pozostała część wywodów obrońcy tej kary dotyczących okazał się bezprzedmiotowa, ponieważ na nowo należało orzec taką karę przy zastosowaniu nadzwyczajnego jej złagodzenia, a okoliczności, jakie wskazał odwołujący przy krytycznej ocenie kary wymierzonej w tym zakresie przez sąd okręgowy należało wymierzyć dopiero przy jej wymiarze, co omówione zostanie w części uzasadniania wyroku dotyczących zmian w wyroku sądu pierwszej instancji. Z uwagi również na istotną zmianę kwalifikacji prawnej czynu i jego opisu na nowo musiała zostać orzeczona kara grzywny, więc także i w tym zakresie wywody obrońcy okazały się bezprzedmiotowe i na podstawie art. 436 k.p.k. pominięto ich ocenę.

3.104.

Zarzut z pkt II. 3), w pkt V (czyn XXVII), obrazę przepisów prawa materialnego (w innym zakresie niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego ww. oskarżonemu, w sytuacji gdy orzeczenie to nie odpowiada prawu), tj. art. 53§1 k.k. w zw. z art. 115§2

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>k.k., poprzez ich niezastosowanie przy wyborze rodzaju i wymiarze kar (orzeczeniu kary pozbawienia wolności oraz grzywny) za pierwsze przestępstwo (czyn XXVII), jak również przy wymiarze kary łącznej (pozbawienia wolności oraz grzywny) za trzy przestępstwa (czyny XXVI, XVIII i XXIX), a w szczególności poprzez pominięcie treści i kolejności dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53§1 k.k., przy jednoczesnym zastosowaniu wyłącznej jednej dyrektywy, dotyczącej społecznej szkodliwości czynu (czynów), przy czym zastosowanej również błędnie, tj. sprzecznie z treścią wyznaczników stopnia karygodności czynu, wskazanych w art. 115§2 k.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>256. Wobec treści rozważań sądu i częściowego uwzględniania zarzutu z pkt II. 4) apelacji powyższy zarzut uznano za bezprzedmiotowy i pominięto jego ocenę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1) zakwalifikowanie czynu XXVII na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. i wymierzenie mu na podstawie art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 3 k.k. kary 11 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2) uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt XXIX a/o,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

3) wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek z pkt 1 apelacji został uwzględniony faktycznie w całości, albowiem postulat o zastosowanie art. 18§2 k.k., zamiast 18§3 k.k., co wynikało z rozważań odwołującego uznać należało za omyłkę pisarską. Wniosek z pkt 2 apelacji nie mógł zostać uwzględniony, gdyż zarzut dotyczący czynu z pkt XXIX okazał się nie zasadny, co powodowało także niezasadność trzeciego z wniosków.		
3.105.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego R. P. (1) adw. P. K..</p> <p>W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVII a/o</p> <p>Zarzut z pkt I błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. P. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony w wyniku przestępstwa osiągnął albo miał osiągnąć jakąkolwiek korzyść majątkową dla siebie lub innej osoby, a wręcz to oskarżony miał takiej korzyści udzielić innej osobie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>257. Dla krytycznej oceny tego zarzutu i uznania go za niezasadny należy wyłącznie odwołać się do uwag dotyczących zarzutu z apelacji innego obrońcy oskarżonego R. P. (1) z pkt 248 uzasadniania wyroku.</p>		
<p>3.106.</p>	<p>Zarzut z pkt II rażącej niewspółmierności wymierzonej kary jednostkowej 5 lat pozbawienia wolności oraz kary jednostkowej grzywny w zakresie ustalenia wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 1000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>258. Wobec treści rozważań sądu i częściowego uwzględnienia zarzutu z pkt II. 4) apelacji obrońcy oskarżonego R. P. (1) (uwagi z pkt 254 i 255 uzasadniania wyroku) powyższy zarzut dotyczący kary pozbawienia wolności uznać należało za bezprzedmiotowy i pominięto w tej części jego ocenę. Podzielić należało natomiast argumenty dotyczące wysokości stawki dziennej. Została ona ustalona na kwotę 1000 zł w sytuacji gdy z dostępnych informacji udzielonych przez oskarżonego na pierwszej rozprawie wynikało, że uzyskuje on dochody w kwocie 50 000 zł miesięcznie. Wartość grzywny wyniosła zatem kwotę 300 000 zł, co przekracza kilkukrotnie wysokość jego dochodów. Mając na uwadze natomiast zdolności majątkowe poza majątkiem oskarżonego należało też uwzględnić zobowiązanie do naprawienia szkody. Przyznać też należało, że okres pandemii w czasie składania apelacji, ale również i na</p>		

<p>etapie postępowania odwoławczego musiał wpłynąć istotnie na te zdolności majątkowe oskarżonego. Mimo jej zakończenia wyrok sądu odwoławczego przypadł na czas rozpoczynającej się recesji gospodarczej, inflacji oraz zmniejszonego popytu na usługi i świadczenia wykraczające poza zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych. Okoliczności te spowodowały, że sąd apelacyjny uwzględniając w części zarzut apelacji w zakresie rażącej niewspółmierności przyjętej wysokości stawki dziennej, ustalił jej wartość na kwotę 500 zł.</p>	
<p>3.107.</p>	<p>W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVIII a/o</p> <p>Zarzut z pkt I obraży prawa materialnego tj. art. 60§3 k.k. poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>259. Nie można podzielić zarzutu obrońcy o występowaniu warunków z art. 60§3 k.k., ponieważ wobec uniewinnienia Z. L. (1) od popełniania zarzucanego mu czynu z pkt XXXIII w swoich wyjaśnieniach oskarżony nie ujawnił informacji o współdziałających z nim osobach, a wyłącznie o jednej osobie. Nie było zatem podstaw do zastosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zdaniem sądu odwoławczego nie występowały także faktyczne podstawy do fakultatywnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, choć takie prawne wystąpiły.</p>	

Pomimo jednak takiej uwagi wbrew postulatom obrońcy godzi się jednak zauważyć, że sąd pierwszej instancji, pomimo braku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, bo nie powołał w tym zakresie żadnego przepisu ustawy karnej, a w uzasadnianiu wyroku również nie powołał się na zastosowanie takiej instytucji prawnej orzekł karę pozbawienia wolności poniżej dolnych granic zagrożenia, bo w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za czyn, który jest zagrożony karą 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzenie kary jeszcze łagodniejszej sprzeciwiałoby się już zupełnie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Rzeczywiście oskarżony przyznał się do popełniania czynu. Dzięki niemu skazany został inny oskarżony oraz występowały fakultatywne podstawy dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale właściwości osobiste oskarżonego, które są istotne dla wymiaru kary nie przemawiały za orzeczeniem jeszcze niższej kary pozbawienia wolności, niż orzeczona, w ramach nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oskarżony wszedł bowiem w relacje z niebezpiecznym, zdeterminowanym do popełniania kolejnych występków przestępcą, ujawniał mu informacje, które mogły zostać wykorzystane do popełnienia czynu zabronionego, przez co zagrożenie dla porządku prawnego istotnie wzrosło. Wpływ na to, że czynności te zatrzymały się na etapie przygotowania miał przede wszystkim fakt zatrzymania K. U. (2).

3.108.

Zarzut z pkt II rażącej niewspółmierności wymierzonej kary jednostkowej 1 roku pozbawienia wolności oraz kary

zasadny

częściowo zasadny

	<p>jednostkowej grzywny w zakresie ustalenia wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 1000 zł.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>260. w zakresie zarzutu dotyczącego wysokości stawki dziennej odwołać się jedynie należało przy jego ocenie do uwag z 258 uzasadnienia wyroku.</p>		
<p>3.109.</p>	<p>W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXIX a/o</p> <p>Zarzut z pkt I obraży prawa materialnego tj. art. 60§3 k.k. poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>261. Nie ma racji obrońca gdy stwierdza, że w odniesieniu do ww. czynu zachodziły warunki do zastosowania art. 60§3 k.k., ponieważ R. P. (1) ujawnił informacji wyłącznie o jednej osobie współdziałającej z nim w popełnieniu czynu, bo o K. U. (2). Nikt inny w popełnieniu tego czynu nie brał udziału, ponieważ P. Ł. (1), który był podżegany do pobicia pokrzywdzonej nie powziął zamiaru dokonania takiego czynu.</p>		
<p>3.110.</p>	<p>Zarzut z pkt II rażącej niewspółmierności wymierzonej kary jednostkowej 1 roku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>262. Zarzut obrońcy jest rażąco niezasadny. Co prawda oskarżony złożył wyjaśnienia na temat zarzucanego mu czynu, ale jego postawa wobec pokrzywdzonej zasługiwała na zdecydowane potępienie. Spór między M. O. chciał on bowiem załatwić przy udziale niebezpiecznego kryminalisty, nie kontrolując jego zachowań i nie mając nad nim żadnego nadzoru. W ten sposób stwarzał on poważne zagrożenie dla zdrowia i wolności pokrzywdzonej. Nadto już w toku postępowania sądowego nie czynił żadnych starań, by wyrazić swoje ubolewanie wobec faktu, że zainicjował działania niebezpiecznego przestępcy na szkodę pokrzywdzonej. W takiej sytuacji uwzględniając także postawę oskarżonego po popełnieniu czynu nie można uznać, by orzeczona kara była rażąco niewspółmiernie surowa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez:</p> <p>1. uchylenie, w pkt V zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny wymierzonej oskarżonemu R. P. (1);</p> <p>2. w zakresie czynu z pkt XXVII a/o – wyeliminowanie z opisu czynu zwrotu: „działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” i obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 1 roku pozbawienia wolności oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>uchylenie rozstrzygnięcia o karze grzywny;</p> <p>3. w zakresie czynu z pkt XXVIII a/ o – przyjęcie w podstawie wymiaru kary art. 60§3 k.k. i wymierzenie, w miejsce kary pozbawienia wolności i grzywny o charakterze kumulatywnym, wyłącznie kary o charakterze wolnościowym;</p> <p>4. w zakresie czynu z pkt XXIX a/ o – przyjęcie w podstawie wymiaru kary art. 60§3 k.k. i wymierzenie, w miejsce kary pozbawienia wolności kary o charakterze wolnościowym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec dokonanych zmian w opisie czynu z pkt XXVII i jego kwalifikacji prawnej, a w konsekwencji wobec wymierzenia nowych kar za ten występki, wniosek z pkt 1 był oczywiście zasadny. Wniosek był niezasadny w pkt 2 również z uwagi na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do tego czynu. Wskutek nieuwzględnienia zarzutów dotyczących czynów z pkt XXVIII i XXIX w zakresie zastosowania art. 60§3 k.k. odpowiednie w tej części wnioski były niezasadne.</p>		
<p>3.111.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego R. P. (1) adw. R. B. (1).</p> <p>Zarzut z pkt 1 rażącej niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 163 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
263. Wobec treści rozważań sądu z pkt 254 uzasadniania wyroku na podstawie art. 436 k.p.k. powyższy zarzut uznano za bezprzedmiotowy i pominięto jego ocenę.		
3.112.	Zarzut z pkt 2 mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, że oskarżony przekazując K. U. (2) informacje o miejscu zamieszkania, trybie życia i sytuacji majątkowej J. S. oraz czyniąc ustalenia odnośnie zabezpieczenia jego posesji mieszkalnej dopuścił się pomocnictwa do dokonania przestępstwa kradzieży z użyciem przemocy (art. 280§1 k.k.), podczas gdy dopuścił się on pomocnictwa do przestępstwa kradzieży (art. 278§1 k.k.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
264. Rzeczywiście K. U. (2) zmieniał plany dotyczące tego w jaki sposób dokonać zaboru mienia J. S.. R. P. (1) jednak jak właśnie wynika z jego wyjaśnień na każdym etapie tych planów stanowił dla drugiego oskarżonego wsparcie psychiczne, bo uczestniczył w rozmowach z nim na ten temat i przekazywał różne informacje. Analizując te poszczególne sekwencje tych przygotowań, ale jednak w oparciu o protokół przesłuchania oskarżonego, a nie cytaty obrońcy, ponieważ oderwane one są od		

logiki wydarzeń opisywanej przez R. P. (1) stwierdzić też należy, że wedle tego jak on je opisywał, ta zmiana planów, a więc z rabunku (poprzez włamanie) na napad poprzez pozorowanie czynności policyjnych nastąpiła jeszcze przed tym jak sam R. P. (1) udał się do K., by zapoznać się z okolicą, gdzie znajdował się dom J. S.. Ta zmiana planów, o jakiej pisze obrońca występowała na samym początku rozmów oskarżonych, po czym nastąpiły wyjazdy jednego i drugiego do W.. Istotne jest jednak to, że R. P. (1) nie zrezygnował ze wsparcia psychicznego K. U. (2) i co najważniejsze nie zawiadomił o takich planach tego oskarżonego organów ścigania. Zarzut obrońcy był zatem niezasadny i opierał się na wybiórczej analizie wyjaśnień R. P. (1).

3.113.

Zarzut z pkt 3 rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary polegającej na wymierzeniu kary jednego roku pozbawienia wolności za czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

265. Dla krytycznej oceny tego zarzutu odwołać się należy do uwag z pkt 262 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Sam bowiem fakt, że wystąpiły fakultatywne podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary nie stanowi wyłącznego argumentu dla obniżenia kary w sytuacji gdy właśnie tak jak w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu o wiele większe znaczenie zyskuje postawa sprawcy wobec pokrzywdzonej.

Jeżeli bowiem oskarżony chciał zniwelować negatywne skutki swojego zachowania polegające również na naruszeniu poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonej to odpowiednimi działaniami powinien wykazać podjęcie starań mających na celu zadośćuczynienie, wynikającego z tego poczuciu, krzywdy pokrzywdzonej. Pomimo, że czynu nie usiłowano dokonać to jednak te czynności, jakie z inspiracji oskarżonego wobec M. O. były podejmowane, a o jakich ona się dowiedziała, w poważny stopniu nadwyrężyły zaufanie pokrzywdzonej do innych osób i wpłynęły na jej działania w przestrzeni publicznej. Dość zauważyć, że na rozprawy przed sądem odwoławczym przychodziła ona w ochronie Policji, co przecież było następstwem zachowania R. P. (1), którego konsekwencje są jak się okazuje długotrwałe. Nie ma zatem racji obrońca gdy podnosi zarzut rażącej niewspółmierności kary całkowicie bagatelizując istotne elementy dyrektyw wymiaru kary z art. 53§2 k.k. związanych z rodzajem i rozmiarami ujemnych następstw przestępstwa.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez:

1. uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej;

2. wymierzenie oskarżonemu za czyn za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 163 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>3. przyjęcie, że czyn opisany w pkt XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku stanowi występki pomocnictwa do kradzieży i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 3 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>4. wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 191§1 k.k. wskazany w pkt XXIX części wstępnej zaskarżonego wyroku, w brzmieniu przyjętym w pkt 5 wyroku, kary 1 miesiąca pozbawienia wolności;</p> <p>5. wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>6. utrzymanie w mocy wyroku w pozostałej części.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec dokonanych zmian w opisie czynu z pkt XXVII i jego kwalifikacji prawnej, a w konsekwencji wobec wymierzenia nowych kar za ten występki, wniosek z pkt 1 był oczywiście zasadny. Wniosek był niezasadny w pkt 2 również z uwagi na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do tego czynu. Wskutek nieuwzględnienia zarzutów dotyczących czynów z pkt XXVIII i XXIX odpowiednie w tej części wnioski były niezasadne.</p>		
<p>3.114.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Z. L. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

I. W takim zakresie, w jakim dotyczy to czynu objętego pkt XXX aktu oskarżenia:

Zarzut z pkt 1) a) obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez to, że wbrew wynikającemu z tego przepisu obowiązкови oparcia wyroku na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, sąd pominął istotne dowody w postaci nagrań rozmów telefonicznych przy czynieniu ustalenia, że oskarżony L. wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) nakłonił K. U. (2) do popełnienia zabronionego z pkt XXX a/o.

Zarzut z pkt) b) obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przy ustaleniu czynu oskarżonego Z. L. (1) opisanego w pkt XXX, w następstwie pominięcia nagrań rozmów telefonicznych Z. L. (1) z R. P. (1).

Zarzut z pkt) b) obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przy ustaleniu czynu oskarżonego Z. L. (1) opisanego w pkt XXX, w następstwie wskazania wśród dowodów mających potwierdzać popełnienie tego czynu przez oskarżonego Z. L. (1) zeznań szeregu świadków tj. B. S., M. B. (3), M. Ś., W. S. (3), K. B. (2), S. W., P. Ł. (1) i wyjaśnień Ł. G. (1).

Zarzut z pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, a polegających na przyjęciu, że oskarżony Z. L. (1) dopuścił się czynu opisanego w pkt VI tiret pierwsze wyroku objętego pkt XXX a/o podczas

	gdy nie znajduje to potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych w postaci nagrań telefonicznych pomiędzy oskarżonymi Z. L. (1) a R. P. (1).	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
266. Obrońca łącznie uzasadnia powyższe zarzutu, więc łącznie również do nich sąd odwoławczy się odniesie. Opierają się one przede wszystkim na tezie, że w szczególności nagrania z kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych nie stanowią potwierdzenia dla stawianego oskarżonemu zarzutu. W kwestii wykorzystania w toku postępowania karnego dowodu z informacji uzyskanych w toku kontroli operacyjnej ponownie odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 98 do 101, 123 do 130 i 254 uzasadnienia wyroku oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania wyroku. W konsekwencji uznać należało, że nie stanowiły one dowodu na potwierdzenie czegokolwiek. Również inne dowody w szczególności z wyjaśnień R. P. (1), ale też wskazane w zarzucie z pkt b nie mogły być podstawą do ustalenia również, że Z. L. (1) nakłaniał K. U. (2) do podpalenia klubu przy ul. (...), bo nie wynikało to z treści tych dowodów, w szczególności depozycji R. P. (1). Takie jednak konstatacje nie oznaczają, że oskarżony nie dopuścił się żadnego przestępstwa. Argumentacja obrońcy zatrzymuje się bowiem na etapie negacji ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących nakłaniania przez oskarżonego K. U. (2) do popełniania czynu polegającego na podpaleniu klubu. Należy ją podzielić, ale nie oznacza		

to, że zebrane dowody nie pozwalają na ustalenie jakiego innego czynu się dopuścił Z. L. (1).

267. W tym zakresie podstawą takich ustaleń mogą być wyłącznie relacje R. P. (1). Sąd pierwszej instancji uznał te wyjaśnienia za wiarygodne, a zdaniem sądu apelacyjnego obrońca nie przedstawił żadnych argumentów, które taką ocenę mogłyby podważyć. Dowodem obciążającym Z. L. (1) w tym zakresie jest pomówienie R. P. (1). Sąd odwoławczy w szerszym zakresie charakter tego dowodu omówił w uwagach z pkt 198 do 203 uzasadniania wyroku i do nich należy się jedynie odwołać. Przechodząc zaś na relacje między obu oskarżonymi stwierdzić należy, że ani w toku prowadzonego postępowania, ani też obrońca takich okoliczności w apelacji nie podnosił, nie zostały ujawnione żadne, które mogłyby stanowić powód fałszywego pomówienia Z. L. (1). Nie występowały żadne osobiste urazy, które mogłyby stanowić motyw dla takich zachowań. R. P. (1) składając wyjaśnienia obciążył nie tylko Z. L. (1), ale również i siebie i jak ostatecznie się okazało były to wyłączny dowodów na jego sprawstwo. Okoliczność ta jedynie może uwiarygodnić postawę tego oskarżonego. Odwołując się jednak do rozważań sądu z pkt 246 uzasadniania wyroku, gdzie wskazano na brak podstaw dla ustalenia, że również R. P. (1) nakłaniał K. U. (2) do popełniania czynu polegającego na podpaleniu klubu stwierdzić należy, że te same przyczyny zadecydowały i w odniesieniu do Z. L. (1), iż jego zachowanie opisane przez R. P. (1) wyczerpywało znamiona pomocnictwa psychicznego. Wyraźnie bowiem z wyjaśnień

tego oskarżonego wynikało, że Z. L. (1) brał udział w rozmowach na temat podpalenia klubu, w trakcie rozmów zapewniał, że w następstwie pożaru nie powstanie zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi razem z dwoma innymi oskarżonymi podjął decyzję o tym, że klub ten zostanie podpalony oraz ustalił dzień tygodnia, w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa (1645v/9). W ten sposób ułatwił popełnienie czynu K. U. (2), ponieważ utrwalił w nim zamiar jego popełniania. Argumentując, że wskutek pożaru, jaki miał się odbyć w niedzielę nie dojdzie do zagrożenia dla ludzi, przekonywał do takiej propozycji podpalenia klubu, bo przecież przede wszystkim takie działanie miało służyć eliminacji konkurencji dla klubu (...) prowadzonego przez R. P. (1). Było to zatem wsparcie psychiczne.

268. Częściowo należało zatem uwzględnić zarzut obrońcy i podzielić jego stanowisko, że Z. L. (1) nie dopuścił się podżegania. W tym zakresie sąd okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść. Argumentacja obrońcy nie dawał jednak podstawy do uznania, że żadnego czynu zabronionego nie popełnił, bo jego zachowanie wyczerpywało znamiona pomocnictwa psychicznego do czynu polegającego na spowodowania pożaru w budynku przy ul. (...) w W..

3.115.

II. W takim zakresie, w jakim dotyczy to czynu objętego pkt XXXIII aktu oskarżenia:

Zarzut z pkt 1) a) obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424§1

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>pkt 1 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przy ustaleniu czynu oskarżonego Z. L. (1) opisanego w pkt XXXIII, w następstwie pominięcia w uzasadnieniu wyroku wyczerpującej i logicznej argumentacji opartej na wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, dlaczego uznał za udowodnione fakty wskazane na s. 46 uzasadnienia wyroku, a także pominięcie wskazania rozważań sądu dlaczego w jego ocenie dowody te przelamują chroniące oskarżonego domniemanie wynikające z art. 5§1 k.k.</p> <p>Zarzut z pkt) b) obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków J. S. i M. B. (4) poprzez brak dogłębnego ustosunkowania się do tej części ich zeznań, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie winy oskarżonego.</p> <p>Zarzut z pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, a polegających na przyjęciu, że oskarżony Z. L. (1) dopuścił się czynu opisanego w pkt VI tiret pierwsze wyroku objętego pkt XXXIII a/o podczas gdy nie znajduje to potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>269. Dla uwzględnienia wniosku apelacji wystarczająca jest ocena zarzutu z pkt 2, gdyż na podstawie art. 436 k.p.k. rozpoznanie pozostałych jest bezprzedmiotowe. Odwołując się również do</p>		

poprzednich uwag dotyczących wiarygodności wyjaśnień R. P. (1) podzielić należy stanowisko obrońcy, że również i z tego dowodu nie wynika, by dopuścił się on czynu polegającego na przygotowaniach do uprowadzenia J. S.. Dla potwierdzenia tych wywodów obrońcy należy wskazać na depozycje R. P. (1), z których po pierwsze wynikało, że nie ma pewności czy Z. L. (1) był podczas rozmów w czasie, których K. U. (2) razem z R. P. (1) planowali w jaki sposób dokonać zaboru pieniędzy J. S. (1643-1643v/9). Dalej stwierdzić należy, że oględziny domu J. S. w K. były inicjatywą R. P. (1), stanowiły konsekwencję jego ustaleń z K. U. (2), w jakich nie uczestniczył Z. L. (1). Jego relacje nie wskazują na żadną aktywność Z. L. (1) w tym zakresie, a nadto zaznaczyć należy, że wyjazd ten miał przede wszystkim cel biznesowy. Oględziny budynku dokonał R. P. (1) niejako przy okazji tych działań (1643v/9). Z tych relacji nie wynika, by Z. L. (1) czynnie w tej wizji lokalnej uczestniczył, a informacje na temat budynku przekazał K. U. (2) nie on a R. P. (1). Zresztą czynności te podjęte zostały zanim K. U. (2) powziął zamiar uprowadzenia J. S. i nie stanowiły one podstawy do przyjęcia, że R. P. (1) brał udział w przygotowaniach do uprowadzenia, więc nie ma powodu, by czynności takie, których mógł być jedynie biernym świadkiem Z. L. (1), mogły uzasadniać przypisany mu czyn. Po tym jak K. U. (2) zdecydował się na uprowadzenie tej osoby R. P. (1) przekazał Z. L. (1) informacje na ten temat, co w reakcji spowodowało odpowiedź, że ten ma go pod kontrolą. Kolejne wypowiedzi R. P. (1) mają już wyłącznie charakter przypuszczający. Mówił on bowiem, że Z. z F. mieli jechać do K.

i mieli dalej planować i poczynić bliższe ustalenia tego napadu. Z tych jednak informacji nie wynika przecież, że Z. L. (1) takie działania podjął. Dodatkową informacją R. P. (1) było, że Z. L. (1) zwrócił się z pytaniem o załatwienie tablic rejestracyjnych z województwa (...). Wyłącznie przekazanie tej informacji w trakcie przesłuchania po tych jakie dotyczyły planowania przestępstwa przez K. U. (2) na J. S. mogło nadawać jej znaczenie powiązane z tymi czynnościami, ponieważ z samej tej informacji nie mogło wynikać, że pozyskanie takiej informacji miało jakikolwiek związek z przygotowaniem K. U. (2) do uprowadzenia J. S.. Ta treść wyjaśnień R. P. (1) potwierdza zasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, ponieważ Z. L. (1) przypisano czyn jakiego w rzeczywistości się nie dopuścił.

Wniosek

Wniosek

1. o zmianę zaskarżonego w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełniania czynów w zaskarżonej części wyroku.

ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wniosek o uniewinnienie był zasadny wyłącznie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXXIII a/o, a w pozostałym zakresie uzasadniona była zmiana wyroku poprzez zmianę opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej. Wniosek o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania był niezasadny, bo nie wystąpiły warunki z art. 437§2 k.p.k.</p>		
<p>3.116.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. G. (1).</p> <p>Zarzut z pkt 1 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony obejmował swoim zamiarem sprowadzenia zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach, mające postać pożaru podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony obejmował swoim zamiarem wyłącznie zniszczenie mienia, bowiem miał w świadomości, że w lokalach gastronomicznych ściany działowe oraz sufit i podłoga muszą posiadać odporność ogniową, uniemożliwiającą rozprzestrzenianie się ognia do sąsiednich pomieszczeń.</p> <p>Zarzut z pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony obejmował swoim zamiarem doprowadzenie przemocą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...) Sp. z o.o. podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	obejmował swoim zamiarem wyłącznie zniszczenie mienia za pomocą podpalenia, działając pod przymusem psychicznym ze strony W. S. (3).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>270. Zarzut jest oczywiście niezasadny. Opiera się on bowiem na założeniu, że wyjaśnienia w przytoczonym zakresie są wiarygodne, a tylko sąd okręgowy wyprowadził z nich błędne ustalenia. Wyraźnie jednak sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku w odniesieniu do depozycji oskarżonego stwierdził, że „Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom w zakresie w jakim Ł. G. przyznał się do popełnienia tego czynu oraz tego, że razem z nim uczestniczyli w nim P. Ł. i W. S.. W tym zakresie są one zgodne przede wszystkim z wyjaśnieniami i zeznaniami wyżej wymienionymi.” (str. 53). Oznacza to jednak, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, w jakim przytacza je obrońca nie stanowiły podstawy ustaleń sądu, więc nie było uprawnione dla uzasadniania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych powołanie się na treści, którym sąd odmówił wiary. Oczywiście pomijając te uchybienia techniczne przy konstrukcji zarzutu i odnosząc się do argumentacji obrońcy w uzasadnieniu apelacji stwierdzić należy, że wywody dotyczące tego, iż oskarżony swoim zachowaniem nie chciał spowodować zagrożenia dla zdrowia i życia mieszkańców są bezprzedmiotowe, ponieważ treścią czynu mu przypisanego nie było spowodowanie takiego zagrożenia. Błędny jest również</p>		

pogląd wyrażony przez obrońcę, z którego miałyby wynikać, że zagrożenie dla mienia w wielkich rozmiarach odnosić należy do rozmiarów przestrzennych, a nie rozmiarów jego wartości lub rozmiaru wyrządzonej szkody. Wbrew twierdzeniom odwołującej taki pogląd nie ma wsparcia w jednolitym w tym zakresie orzecznictwie i poglądach doktryny, bo dla przeciwwagi przytoczyć można stanowisko zawarte w Komentarzu do Kodeksu karnego (G. Bogdan [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 163) wedle, którego „(...) użyte w ramach art. 163 sformułowanie „mienie w wielkich rozmiarach” interpretować należy w ten sam sposób co „wielkie rozmiary szkody”, definiowane w ramach części ogólnej Kodeksu karnego.” Za taką wykładnią sąd apelacyjny w niniejszej sprawie się opowiada. Przywołać chociażby należy także w tym zakresie wyrok SA we Wrocławiu z 27.08.2015 r., II AKa 191/15, LEX nr 1820969, zgodnie z którym „Nie można rozmiarów mienia odnoszących się przede wszystkim do aspektów przestrzennych utożsamiać z jego wartością. O tym, czy w konkretnym wypadku dochodzi do realizacji znamienia "mienie w wielkich rozmiarach", należy decydować na podstawie wszystkich elementów charakteryzujących to znamię. Dla bytu tego pojęcia za decydujące uznać należałoby następujące czynniki: rozległe wymiary przestrzenne mienia; wartość mienia określoną w pieniądzu, przy czym wielkość orientacyjną powinny stanowić wartości określone w art. 115 § 6 i 7 k.k.; istotną wartość użytkową

mienia i jego duże znaczenie dla pokrzywdzonego; dużą liczbę zagrożonych przedmiotów majątkowych.” Nawet zatem wedle treści tego orzeczenia i takiego kierunku interpretacji omawianego przepisu w okolicznościach sprawy nie budziłoby wątpliwości, że zachowania sprawców podjęte zostały w stosunku do mienia w wielkich rozmiarach mając na uwadze wielką wartość nieruchomości przy ul. (...) w W., jej przestrzenne gabaryty, liczbę zagrożonych przedmiotów, co uwzględnia usługowy charakter tego budynku, jaki miał zostać oddany do użytku w krótkim czasie po dniu pożaru.

271. Całkowicie niezasadne są wywody obrońcy o tym, że oskarżony chciał jedynie wywołać zniszczenie mienia niewielkich rozmiarów, bo przecież nie ma on żadnej specjalnej wiedzy na podstawie, której mógłby szacować skutki spowodowania pożaru w tym budynku, a jakiej to tezie sprzeciwiały się okoliczności związane z rozmiarami szkody spowodowanej przestępstwem. Oskarżony bierze odpowiedzialność za wszystkie skutki i następstwa pożaru, ponieważ przystępując do popełniania czynu na nie wszystkie się godził. Nie podejmował żadnych działań, ani nie dysponował żadnymi środkami, które pozwalałyby na kontrolę konsekwencji wykonywanych przez niego w tym zakresie czynności.

272. Nie są również zasadne wywody obrońcy oparte na wyjaśnieniach oskarżonego, z których miałyby wynikać, że brał udział w spowodowaniu pożaru, bo chciał się uwolnić od przemocy psychicznej ze strony W. S. (3). Tak jak uprzednio wskazano wyprowadzanie z tych

wyjaśnień jakichkolwiek ustaleń i ocen byłoby sensowne wyłącznie wówczas gdyby taki dowód uznany został za wiarygodny. Wedle sądu okręgowego w tym właśnie zakresie, jaki przytacza obrońca był on niewiarygodny i stąd przytaczane wyjaśnienia nie mogły stanowić źródła ustaleń dotyczących zarzucanego oskarżonemu czynu.

273. Obrońca wskazuje, że wyjaśnienia oskarżonego nie zostały zakwestionowane przez żaden dowód przeciwny w sytuacji gdy sąd okręgowy oparł się przy ustaleniach dotyczących omawianego zdarzenia na szeregu dowodach w szczególności P. Ł. (1), W. S. (3) i R. P. (1), z których wynika całkowicie odmienny obraz przyczyn, jakie doprowadziły do udziału Ł. G. (1) w popełnieniu zarzucanego mu czynu. Dla eliminacji tych dowodów z podstawy ustaleń należy najpierw zakwestionować ich wiarygodność, by w przestrzeni powstałej po wyłączeniu takich dowodów stworzyć sobie możliwość na wyprowadzanie ustaleń z treści dowodu, który im był przeciwny, a którego wiarygodność zakwestionowana została na ich podstawie. Nie zmienia takiej oceny fakt, że wnioski dowodowe obrońcy zostały oddalone jeżeli nawet w części ich uwzględnienie przez sąd odwoławczy nie dało żadnej podstawy do zmiany oceny wiarygodności wyjaśnień Ł. G. (1) dokonanej pierwotnie przez sąd okręgowy. Nie było zatem powodów, by przyjmować ustalenia za wywodami obrońcy opartymi na niewiarygodnym dowodzie i przypisać oskarżonemu wyłącznie udział w czynie z art. 288 k.k. Oba zatem zarzutu błędu w ustaleniach

faktycznych uznać należało za niezasadne.	
3.117.	<p>Zarzut z pkt 3 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na zlekceważeniu wyjaśnień oskarżonego, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych będących podstawą ustalenia winy, postaci zamiaru oraz kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się oskarżony.</p> <p>Zarzut z pkt 4 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na błędnym przyjęciu, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie wspominał o roli oskarżonego K. U. (2) w popełnieniu zrzucanego czynu, tylko skoncentrował się na osobie W. S. (3), bowiem chciał chronić oskarżonego K. U. (2), podczas gdy – pomimo, że oskarżony oświadczył, że korzysta z prawa do odpowiedzi na pytania sądu meriti i stron postępowania - to nie zostało mu zadane żadne pytanie.</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
274. Powyższe zarzuty są próbą, ale jednak jednostronną, przedstawienia argumentów za wiarygodnością wyjaśnień Ł. G. (1). Powtórzyć należy, że w układzie procesowym kiedy występują przeciwne sobie w treści dowody, wyprowadzanie przez odwołującego ustaleń z dowodu, któremu odmówiono	

wiary powinno zostać poprzedzone zanegowaniem wiarygodności tych dowodów, które były podstawą takiej negatywnej oceny. Inaczej rozważania odwołującej oderwane są od materiału dowodowego i tworzą wyłącznie pewną alternatywną wersję wydarzeń do tych jakie ustalił sąd okręgowy. Jedynie wykazanie sądowi pierwszej instancji uchybień z art. 7 k.p.k. przy ocenie dowodów, które stanowiły podstawę jego ustaleń tworzy możliwość powołania się na dowody, które były im przeciwne. obrońca w uzasadnieniu zarzutu skupia się natomiast na takich jego zdaniem uchybieniach sądu pierwszej instancji, które zadecydowały o odmowie wiary wyjaśnieniom Ł. G. (1) i które wyłącznie ich dotyczyły.

275. W pierwszej kolejności obrońca wskazuje, że sąd okręgowy nie przytoczył okoliczności z wyjaśnień oskarżonego, które nie zostały jego zdaniem udowodnione. Sąd okręgowy jednak na str. 53 uzasadnienia wyroku stwierdził, że „Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom w zakresie w jakim Ł. G. przyznał się do popełnienia tego czynu oraz tego, że razem z nim uczestniczyli w nim P. Ł. i W. S.. W tym zakresie są one zgodne przede wszystkim z wyjaśnieniami i zeznaniami wyżej wymienionymi.” Taka ocena sądu oznacza, że tylko w tym zakresie wyjaśniania te uznał za wiarygodne, a co oznacza, że w pozostałym wiarygodne nie były. Potwierdzeniem tego jest kolejna ocena tych wyjaśnień dokonana przez sąd okręgowy, a z której wynika, że „Zdaniem Sądu, złożone przez oskarżonego wyjaśnienia na rozprawie w dniu 29 grudnia 2020 r. są niewiarygodne bo choć oskarżony przyznał się do udziału w podpaleniu klubu na ul. (...) razem z W.

S. i P. Ł., to miały one przede wszystkim na celu zdyskredytowanie wyjaśnień i zeznań W. S., a tym samym chronienie K. U. i K. T., poprzez m.in. podanie, że do udziału w podpaleniu został zmuszony przez W. S., gdyż był mu winien pieniądze. O nieprawdziwości tych wyjaśnień świadczy także moment złożenia tych wyjaśnień tj. dopiero na czwartym terminie rozprawy, w kilka miesięcy po opuszczeniu aresztu przez W. S.. Nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym są także wyjaśnienia w tym fragmencie, gdzie mówił o swoich obawach o bezpieczeństwo jego konkubiny i matki” (str. 84). Ocena ta została wskazana w tej sekcji uzasadniania wyroku, która dotyczy dowodów nieuwzględnionych przy ustaleniu faktów. Z tych twierdzeń wynika jednoznacznie w jakim zakresie odmówiono wiary oskarżonemu, a obejmuje to wszystkie okoliczności poza przyznaniem się oskarżonego do popełnienia czynu razem z P. Ł. (1) i W. S. (3).

276. Tak jak wskazano w uwagach z pkt 273 nie jest uprawniona teza, że wyjaśnienia Ł. G. (1) nie są sprzeczne z całokształtem materiału dowodowego, bo wymienione dowody oczywiście są przeciwne wypowiedziom oskarżonego dotyczącym przyczyn, jakie spowodowały udział w przestępstwie. Z wypowiedzi P. Ł. (1) wynika jednoznacznie, że udział oskarżonego w podpaleniu klubu wynikał z inicjatywy K. T. (1) (471, 547/3). Wyjaśnienia tego świadka i W. S. (3) całkowicie przeczą, by udział drugiego ze świadków przedstawiał się w sposób opisany przez oskarżonego. Relacje tych dwóch osób pozostają natomiast w całkowitej korelacji z

wyjaśnieniami R. P. (1) dotyczącymi udziału K. U. (2) w popełnieniu czynu. Potwierdzone one zostały także zapisami monitoringu, na jakich został zarejestrowany K. U. (2) (563/3- protokół zatrzymania, 607-610 – protokół z odtworzenia zapisów monitoringu), a z których wynikało w powiązaniu z wyjaśnieniami P. Ł. (1) (547/3), że przed podpaleniem lokalu K. U. (2) czynił przygotowania do dokonania tego przestępstwa poprzez dokonanie osobistej wizji lokalnej klubu. To przecież wskutek złożonych w dniu 8.10.2019 r. przez wówczas podejrzanego takich wyjaśnień 10.10.2019 r. zostały zabezpieczone zapisy monitoringu, które całkowicie potwierdziły to co P. Ł. (1) wówczas powiedział. Stwierdzić też należy, że potwierdzeniem tych wywodów są także wyjaśnienia W. S. (3), który mówił o okazywaniu mu przez K. U. (2) filmiku, jaki nagrał wewnątrz klubu (2943/15). Dodatkowo wyjaśnienia tych dwóch świadków wskazują na zaangażowanie w przygotowania do podpalenia K. T. (1) (2949/9- wyjaśnienia W. S., 471, 547/3 – wyjaśnienia P. Ł.), co ma istotne znaczenie, bo to ta osoba nakłoniła Ł. G. (1) do udziału w przestępstwie. Ten zatem całokształt materiału dowodowego przeczy wyjaśnieniom oskarżonego, bo przypisując W. S. (3) określone działania, o których ten świadek nie mówił, w sposób również przeciwny do relacji P. Ł. (1), składa wyjaśnienia z nim sprzeczne.

277. Takie wyjaśnienia Ł. G. (1) oczywiście były w interesie K. U. (2) i innych oskarżonych, ponieważ miały podważyć wiarygodność tych dwóch ww. świadków. Warto zauważyć, że obrońcy innych

oskarżonych, którym taki zarzut został postawiony K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) powoływali się na depozycje Ł. G. (1) w swoich apelacjach. Jak wskazuje praktyka sądowa jest to bardzo częsta sytuacja w sprawach związanych ze zorganizowaną przestępczością, że jeden ze sprawców przyznaje pewne fakty, na jakich oparte jest oskarżenie, by w ten sposób uwiarygodnić podawane przez niego informacje całkowicie fałszywe, ale które właśnie mają na celu chronić jak wskazał sąd pierwszej instancji pozostałych współsprawców poprzez podważanie wiarygodności dowodów na jakich oskarżenie jest oparte. Taka ochrona oczywiście zmierza do próby uwolnienia tych osób od odpowiedzialności karnej i takim narzędziem jest oskarżony, który decyduje się na złożenie wyjaśnień i w sposób manipulacyjny ukazuje fałszywy obraz zdarzenia w oparciu o okoliczności, które mogą nawet mieć bezsporny charakter, ale którym swoimi relacjami nadaje znaczenie przeciwne do tego, jakie nadane im zostało przez inne dowody. Oczywiście oskarżony nie ma postawionego zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, ale jest on osobą karaną i jak wynika z wyjaśnień W. S. (3) poznał on go przez K. T. (1), który należał do grupy przestępczej K. U. (2) i z którego inicjatywy wziął udział w podpaleniu klubu. Musiał zatem cechować się w tym środowisku przestępczym odpowiednim zaufaniem, bo zaangażowano go do udziału w przestępstwie. Te okoliczności oczywiście wskazują, że taka pozycja Ł. G. (1) na uboczu tej grupy, ale wśród której członków cieszył się odpowiednim zaufaniem, motywowała go do tego, by złożyć wyjaśnienia

zmierzające do uwalniania osób współdziałających w popełnieniu czynu od odpowiedzialności karnej. Najlepszą drogą do tego nie była negacja udziału w przestępstwie w sytuacji kiedy zapisy monitoringu potwierdzały wyjaśnienia P. Ł. (1) i W. S. (3) o udziale tego oskarżonego w przestępstwie, ale przyznanie tego faktu i stworzenie sobie możliwości do opowiedzenia fałszywej historii, która z jednej strony miałaby ograniczyć jego odpowiedzialność karną, o co przecież obrońca wносиła, ale przede wszystkim podważyć wiarygodność osób pomawiających K. U. (2) i innych oskarżonych. Jest to mechanizm manipulacji często stosowany w sprawach karnych i jak wskazuje doświadczenie życiowe wyjaśnienia takie składane są na dalszym etapie procesu, kiedy to w składanych wyjaśnieniach można uwzględnić już wiele zmiennych, by dostosować treść relacji do różnych dowodów. znamienne dla tych wyjaśnień jest również całkowite pominięcie udziału innych osób, a skupienie się osobie W. S. (3), który sam przyznał, że oskarżonego znał. To również była okoliczność, która w manipulacjach oskarżonego mogła zostać wykorzystana. Dlatego też ta główna przyczyna negatywnej oceny wiarygodności oskarżonego przedstawiona przez sąd pierwszej instancji, choć zwięźle przedstawiona została uznana za trafną przez sąd odwoławczy, ponieważ stanowiła wypełnienie warunków z art. 7 k.p.k.

278. Przeciwwagą dla tych rozważań nie może być konstatacja, że o zmianie stanowiska procesowego W. S. (3), bo decydując się na złożenie wyjaśnień nie próbował swojej roli w przestępstwie umniejszać. Ukazał ją taką jaka wynikała też deponując P. Ł.

(1) i nie próbował wmówić sądowi, że pod wpływem przymusu podjął się bezprawnych działań.

279. Nie mogły być uznane za wiarygodne wyjaśnienia Ł. G. (1) i także w tej części, w jakiej mówił o obawach o bezpieczeństwo matki i partnerki, ponieważ nieprawdziwa była teza o szantażowaniu go przez W. S. (3). Jako, że źródło tych obaw było fałszywe to i takie obawy nie występowały. Istotne dla takich rozważań sądu odwoławczego są także oceny zeznań świadków E. G. i A. J. zawarte w sekcji 2.1.2.4. uzasadniania wyroku. Przesłuchanie tych świadków nie dało żadnej podstawy dla potwierdzenia takich wyjaśnień oskarżonego. Przesłuchanie świadków stanowiło wyłącznie dowód manipulacyjnego wpływu oskarżonego na te osoby.

280. Bez znaczenia pozostają uwagi obrońcy dotyczące sposobu przesłuchania Ł. G. (1) tym bardziej, że pomijają dość istotny fakt, że na rozprawie 19.01.2021r. (4478-4478v/23) wyjaśniał on uzupełniająco na pytania prokuratora. Proces karny opiera się na zasadzie kontradiktoryjności i to przede wszystkim aktywność stron powinna decydować o zakresie ujawnionych na rozprawie głównej okoliczności, by sąd pierwszej instancji mógł się stać bezstronnym arbitrem sporu jaki prowadzony jest między stronami. Fakt braku pytań ze strony przewodniczącego składu orzekającego nie może być postrzegany negatywnie jeżeli prokurator zadawał pytania oskarżonemu, a obrońca, która przecież ma dbać o jego interesy nie widziała powodu, by zadawać swojemu klientowi dodatkowe pytania.

281. Podsumowując zatem tą część wywodów stwierdzić należy, że choć ocena dowodu z wyjaśnień Ł. G. (1) była zwięzła to trafnie ten sąd dowód ten ocenił i podał przyczyny, które spowodowały odmówienie mu wiary w tym zakresie, w jakim były one przeciwne dowodom, na jakich oparte zostały ustalenia sądu oraz wyprowadzonym przez ten sąd z tych dowodów ustaleniom.

3.118.

Zarzut z pkt 5 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 169 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na nieuzasadnionym oddaleniu wszystkich wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego a mianowicie:

- wniosku o zabezpieczenie i przeprowadzenie oględzin zapisu monitoringu obejmującego dokładnie określone lokalizacje, w których doszło do spotkania oskarżonego z W. S. (3),

- wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków E. G., A. J. i P. G. (2),

- wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji R. B. (2), G. B. i A. R.,

- wniosku o zwrócenie się do administracji AŚ W-wa B. o udzielenie informacji o paczkach żywnościowych otrzymywanych przez W. S. (3) od konkubiny oskarżonego A. J.,

- wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z historii połączeń telefonicznych dotyczących telefonu jakim posługiwał się W. S. (3) i matka oskarżonego,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	- wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>282. W zakresie tego zarzutu obrońca powołuje się na oddalenie wniosków dowodowych przez sąd pierwszej instancji, które stały się następnie przedmiotem wniosków dowodowych zawartych w apelacji. Wnioski te w większości zostały oddalone w pkt 15, 16, 17 postanowienia z 19.01.2022 r. (6801/33), a uwzględniony został wniosek dowodowy z pkt b tiret pierwszy i drugi str. 11-12 apelacji o przesłuchanie E. G. i A. J.. Oceniając ten zarzut od tej jego części, która znalazła pewne uwzględnienie w toku postępowania dowodowego przed sądem odwoławczym stwierdzić należy w oparciu o ustalenia i oceny zawarte w sekcji 2.1.2.4. uzasadniania wyroku, że zeznania E. G. i A. J. nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i ich przesłuchanie nie wpłynęło na zmianę oceny wyjaśnień Ł. G. (1).</p> <p>283. Nie mogło wpłynąć na zmianę oceny dowodu z wyjaśnień Ł. G. (1) i poczynienie ustaleń dotyczących strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, przesłuchanie funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w jego zatrzymaniu, ponieważ nie mogliby oni, ani potwierdzić, ani zaprzeczyć tego co akurat sobie oskarżony pomyślał wówczas gdy wykonywali swoje czynności. Żaden ze wskazywanych funkcjonariuszy Policji nie miał na imię W., więc</p>		

oskarżony nie mógł usłyszeć takich słów. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były całkowicie niewiarygodne, bo należałoby założyć dla ich uwiarygodnienia, że funkcjonariusze Policji wiedzieli, że zna on W. S. (3) i dlatego podali jego imię. Oskarżony został jednak zatrzymany 28.10.2019 r., a W. S. (3) złożył wyjaśnienia na jego temat 7.08.2020 r. Przesłuchiwanie zatem tych osób na okoliczność obaw oskarżonego przed W. S. (3) nieprzydatne było dla ustalenia okoliczności strony podmiotowej czynu, bo oparte zostało na fałszywych wyjaśnieniach oskarżonego.

284. Bez znaczenia dla sprawy były również kwestie związane z przesyłaniem paczek dla W. S. (3), a odpowiednie w tym zakresie oceny przedstawione zostały w sekcji 2.1.2.4. uzasadniania wyroku i dla oceny zarzuty w tym zakresie do tych uwag należy się odwołać.

285. Nie byłoby również przydatne dla wykazania okoliczności na jakie dowód miałby zostać przeprowadzony uzyskanie informacji opisanych pod tiretem 4 zarzutu 5, ponieważ wobec tego, że oskarżony z W. S. (3) się znali takie połączenia mogłyby jedynie potwierdzić kontakt między tymi osobami, a nie treść rozmów między nimi. Z uwagi jednak na ograniczenie czasowe roku przechowywania danych dotyczących połączeń przez operatorów telekomunikacyjnych nawet uwzględnienie wniosku w czasie, kiedy był on złożony, nie pozwoliłoby na uzyskanie takich informacji.

286. Niezasadny był również wniosek o dopuszczenie dowodu z

opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Pomijając już to, że oparty on był na fałszywych założeniach faktycznych stosowania przymusu psychicznego wobec oskarżonego, to nawet hipotetycznie przyjmując taką okoliczność stwierdzić należy, że stosowanie groźby karalnej nie wywołuje, ani choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, ani innych zaburzeń psychicznych, jakie są przyczynami wyłączenia poczytalności. Nawet w świetle wyjaśnień samego oskarżonego po pierwsze rozumiał on znaczenie czynu jakiego dokonał, bo wedle obrońcy nawet zakładał, że wskutek pożaru dojdzie do zagrożenia dla mienia niewielkich rozmiarów oraz bez ograniczeń był zdolny do pokierowania swoim postępowaniem, bo w sposób zborny wykonywał wszystkie czynności jakie doprowadziły do pożaru oraz po jego spowodowaniu również zniszczył ubrania, czyli zacierał ślady popełniania przestępstwa. Nawet zatem same wyjaśnienia oskarżonego nie dawały żadnej podstawy do powzięcia wątpliwości dotyczących jego poczytalności.

287. Zarzut obrońcy uznać należało za niezasadny jeżeli żaden z oddalonych dowodów nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albo nie był przydatny dla wykazania okoliczności jakie dowód ten miał wykazać.

3.119.

Zarzut z pkt 6 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 120§1 k.p.k. w zw. z art. 169§1 k.p.k. polegającego na oddaleniu wniosku o zabezpieczenie i przeprowadzenie oględzin zapisu monitoringu z 8.12.2020 r. obejmującego korytarz Sądu Okręgowego w Warszawie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>przed salą rozpraw 252 oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka w osobie matki oskarżonego E. G., z uwagi na to, że wnioski te nie zawierają tezy dowodowej oraz nie określają sposobu przeprowadzenia dowodu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>288. Zarzut ten mógłby zostać uznany wyłącznie za zasadny gdyby obrońca wykazała, że wskutek uzupełniania braków wniosku, zostałby on uwzględniony przez sąd, albo w razie jego nieuwzględnienia skutecznie można byłoby wykazać uchybienie związane z oddaleniem takiego wniosku. Z treści apelacji dalej jednak nie wiadomo po co taki dowód miałby zostać przeprowadzony, a nawet wśród wniosków dowodowych zamieszczonych w apelacji obrońca już o przeprowadzenie takiego dowodu nie wnosi, co tylko świadczy o tym, że nie miał on żadnego znaczenia, a wzywianie do uzupełniania braków nie miało sensu. Obrońca nie wykazała zatem, że naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść orzeczenia i dlatego zarzut za chybiony został uznany.</p>		
<p>3.120.</p>	<p>Zarzut z pkt 7 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy w celu ustalenia rzeczywistej wysokości szkody, jaką poniosła spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>Zarzut z pkt 16 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegające na błędnym ustaleniu wartości szkody względem pokrzywdzonych i oparciu się w tym zakresie na dokumentacji księgowej związanej z naprawami po pożarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>289. Zarzut ten wraz z powiązanymi zarzutami apelacji innych obrońców i uwagami sądu odwoławczego z pkt 159 i 221 uzasadniania wyroku spowodował, że sąd odwoławczy dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkody spowodowanej przestępstwem oraz pozyskał dokumentację dotyczącą postępowania prowadzonego przez zakład ubezpieczeń. W odniesieniu do tego zarzutu odwołać się zatem należy do ustaleń i uwag sądu apelacyjnego przedstawionych w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania sądu odwoławczego, które stanowią odpowiedź na postawiony przez obrońców zarzut. Dopuszczone w tym zakresie dowody spowodowały, że wartość szkody została ustalona w mniejszych rozmiarach, co oznaczało, że częściowo zarzut obrońcy został uwzględniony. Nie można jednak podzielić całości argumentacji odwołującej. W związku z tym bowiem, że lokal przy ul. (...) miał zostać oddany do użytku w zbliżonym czasie do dnia pożaru w tym budynku, należy uznać, że wykonane zostały już w tym lokalu prace wykończeniowe. Szkoda zatem związana z pożarem obejmowała również straty poniesione także na wykonanie takich czynności.</p>		

<p>Wskutek pożaru należało przecież odtworzyć wszystkie prace, jakie zostały wykonane przed jego sprowadzeniem, a co za tym idzie te prace, które do wykończeniowych można zaliczyć, a które właśnie przed pożarem zostały wykonane. Nie objęcie wartością szkody uszkodzonych ruchomości wynikało wyłącznie z tego, że pokrzywdzeni nie przedstawili dowodów własności uszkodzonych rzeczy oraz braku dokładnego wykazu jakie rzeczy zostały uszkodzone.</p>		
<p>3.121.</p>	<p>Zarzut z pkt 8 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodu z akt dozoru kuratora sądowego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>290. Przepis art. 214§2 k.k. opisuje sytuacje kiedy obowiązkowe jest uzyskanie wywiadu środowiskowego kuratora sądowego. Żadna z tych sytuacji nie odnosi się do oskarżonego, a zatem tym bardziej niezasadne było pozyskiwanie akt dozoru prowadzonego przez kuratora. Nie były to informacje niezbędne dla wydania wyroku skazującego.</p>		
<p>3.122.</p>	<p>Zarzut z pkt 9 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 391§1 k.p.k. polegające na odczytaniu w toku rozprawy protokołów zeznań świadka M. B. (2).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
291. W związku z przesłuchaniem świadka M. B. (2) na rozprawie odwoławczej oraz oceną jego depozycji zaprezentowaną w sekcji 2.1.2.2. uzasadniania wyroku sądu odwoławczego i treścią art. 436 k.p.k. pominięto ocenę tego zarzutu.		
3.123.	Zarzut z pkt 10 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393§1 k.p.k. w zw. z art. 143§1 pkt 7 k.p.k. polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych i oparciu orzeczenia na podstawie rozmów telefonicznych zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej w sytuacji, gdy rozmowy te nie zostały ujawnione na rozprawie głównej w procesowo przewidziany sposób.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
292. W kwestii wykorzystania w toku postępowania karnego dowodu z informacji uzyskanych w toku kontroli operacyjnej ponownie odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 98 do 101, 123 do 130 i 254 uzasadnienia wyroku oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania wyroku. W konsekwencji uznać należało, że nie stanowiły one dowodu na potwierdzenie czegokolwiek. Uchybienia te natomiast miały o tyle wpływ na treść orzeczenia, że z podstawy ustaleń wyłączyć należało te rozmowy telefoniczne		

na podstawie których sąd okręgowy przyjął, że oskarżony Ł. G. (1) osiągnął korzyść majątkową z popełnionego przestępstwa (str. 150 uzasadniania). Z ustaleń dokonanych przez sąd nie wynika kto prowadził rozmowę, jaka stanowiła podstawę ustaleń i sąd także nie poczynił żadnych ustaleń czy wobec oskarżonego zarządzone zostały jakakolwiek kontrola operacyjna, albo czy podjęto decyzje określoną w art. 168b k.p.k., co było konieczne by na taki dowód się powołać. W związku z tym nie było podstaw faktycznych do orzeczenia wobec tej osoby przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

3.124.

Zarzut z pkt 11 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1, 2 i 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na sporządzeniu uzasadniania wyroku na formularzu uzasadniania wyroku stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełnienia z 28.11.2019 r. w sytuacji gdy Rozporządzenie to nie spełnia wymogów przewidzianych w przepisie art. 424§1 pkt 1 k.p.k.

Zarzut z pkt 12 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 424§1 i 2 k.p.k. polegające na wewnętrznej sprzeczności uzasadniania wyroku w zakresie odnoszącym się do okoliczności działania oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	pod przymusem kierowanym przez W. S. (3).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>293. Nie zostało stwierdzone w prawie przewidzianej procedurze, że ww. rozporządzenie jest sprzeczne z Konstytucją RP, albo jakimikolwiek innymi aktami wyższego rzędu. Problemem w stosowaniu formularzy uzasadnień nie są jednak reguły do jakich należy się zastosować przy ich wypełnieniu, a umiejętność ich wypełnienia. Nie ma żadnych przeszkód, by formularz taki został wykorzystany w zgodzie z art. 424 k.p.k. Tak jak w czasie kiedy uzasadniania wyroków sporządzane były bez wykorzystania formularzy, tak i obecnie uzasadniania wyroków sporządzane są w sposób wypełniający wymogi z tego przepisu, albo nie. Istotna różnica wynika z art. 455a k.p.k., z którego wynika, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnianie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Z uwagi na to, że taki właśnie miał być jako pierwotny wniosek obrońcy uznać należało, iż zarzut był chybiony jeżeli celem jego podniesienia było właśnie uwzględnienie takiego wniosku. Jeżeli zaś szereg przedstawionych zarzutów okazało się niezasadnych to również i dalszy wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego nie mógł zostać uwzględniony wyłącznie w oparciu o zarzut naruszenia art. 424 k.p.k.</p> <p>294. Już natomiast z przytoczonych w pkt 270 i 275 uwag wynika jasno, że sąd okręgowy wyraźnie wskazał w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego.</p>		

Przytaczając oceny sądu pierwszej instancji obrońca nie jest zaś rzetelny w przywoływaniu ocen dotyczących wyjaśnień oskarżonego, ponieważ pomija te, które były najbardziej istotne i określały w jakim zakresie depozycjom tym da wiarę, a które znalazły się na str. 53 uzasadnienia wyroku. Nie ma zatem żadnej sprzeczności w komentarzach sądu pierwszej instancji dotyczących wyjaśnień Ł. G. (1), ponieważ na str. 53 i 83 uzasadniania przedstawia on w nich ocenę tego dowodu, a na str. 58 wyłącznie skrótowy opis jego treści. Gdyby zatem obrońca uważnie zapoznał się z treścią uzasadniania wyroku, a nie wyłącznie wybiórczo mógłby jasno ustalić, że sąd nie dał wiary oskarżonemu w tym zakresie, w jakim powoływał się on na to, że działał pod wpływem przymusu. Zarzuty obrońcy uznać zatem należało za niezasadne.

3.125.

Zarzut z pkt 13 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 378a§1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na prowadzeniu postępowania dowodowego na rozprawie głównej 5.01.2021 r. pomimo nieobecności obrońcy oskarżonego w sytuacji, gdy oskarżony nie wyraził zgody na kontynuowanie rozprawy, zaś nieobecność obrońcy została należycie usprawiedliwiona.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

295. Zarzut jest niezasadny, ponieważ na ww. rozprawie nie przeprowadzono żadnych dowodów, które dotyczyłyby oskarżonego i stąd

nie mogło to mieć żadnego wpływu na prawo do obrony oskarżonego.		
3.126.	<p>Zarzut z pkt 14 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 406§1 k.p.k. polegające na nieudzieleniu głosu końcowego oskarżonemu oraz wydaniu wyroku bez znajomości stanowiska oskarżonego i jego obrońcy.</p> <p>Zarzut z pkt 15 naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 401§1 k.p.k. w zw. z art. art. 406§1 k.p.k. polegające na odmowie uwzględniania wniosku obrońcy oskarżonego o zarządzenie przerwy w rozprawie wobec zaistnienia ważnej przyczyny w postaci konieczności wygłoszenia mowy końcowej, co wymagało uprzedniego przygotowania się, bowiem stan faktyczny i stan prawny sprawy jest skomplikowany.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
296. Choć krytycznie należy oceniać procedowanie sądu okręgowego w tym zakresie, a czemu dano wyraz w ocenie zarzutów apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2) (uwagi w pkt 66 do 68 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego) to stwierdzić jedynie dodatkowo należy, że brak możliwości przygotowania się do głosów stron nie stanowi uchybienia, które powodowałoby konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, a tym samym nie stanowiło to podstawy do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.		

<p>Powtórzenie takiej czynności nie powoduje konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Dlatego też na etapie postępowania odwoławczego stworzono stronom nieskrępowaną możliwość do wyrażenia swojego stanowiska procesowego, co było wystarczające dla konwalidacji wskazanego uchybienia.</p>		
<p>3.127.</p>	<p>Zarzut z pkt 17 naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46§1 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych przez oskarżonych solidarnie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>297. Zarzut jest oczywiście niezasadny, albowiem jak wynika z art. 46§1 k.k. sąd nakłada obowiązek naprawienia szkody stosując przepisy prawa cywilnego. Zgodnie z art. 441. § 1 k.c. jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Nie było podstawy, by sąd pierwszej instancji od tej reguły odstępował tym bardziej, że obowiązek naprawienia szkody jest środkiem kompensacyjnym, a więc takim, który ma służyć przede wszystkim wyrównaniu strat poniesionych przez pokrzywdzonego i chronić jego interesy. Warto też zwrócić uwagę na przepis art. 56 k.k., z którego wynika, że dyrektywy wymiaru kary nie należy stosować do obowiązku naprawienia szkody. Oskarżony po prostu mógł nie brać udziału w</p>		

<p>podpaleniu klubu przy ul. (...), a jeżeli w takich zachowaniach wziął udział powinien ponieść wszelką za to odpowiedzialność również cywilna.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek</p> <p>1. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski były niezasadne, bo nie zostały uwzględnione zarzuty apelacji w stopniu, który usprawiedliwałby ich uwzględnienie.</p>		
<p>3.128.</p>	<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonym jednostkowych kar pozbawienia wolności R. P. (1) i Z. L. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>298. W związku z istotnymi zmianami dotyczącymi rozstrzygnięcia odnoszącego się</p>		

do obu oskarżonych związanych z czynem popełnionym na szkodę oskarżycieli posiłkowych utraciły sensowność niektóre z podniesionych przez odwołującego argumentów. Z uwagi na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec R. P. (1) sąd odwoławczy nie mógł orzec kary w wyższym wymiarze niż to uczynił, więc rozważanie zrzutu w odniesieniu do tego oskarżonego było bezprzedmiotowe. W przypadku natomiast Z. L. (1) należało uwzględnić fakt, że został mu przypisany czyn w formie pomocnictwa psychicznego. Na podstawie czynności, jakie podjął ten oskarżony stwierdzić należało natomiast, że nie miały one charakteru decydującego przy realizacji zamiaru przestępstwa i stanowiły one jeden z czynników jaki miały na to wpływ, ale z pewnością nie najważniejszy. Nadto stwierdzić też należało, że oskarżony nie uzyskał żadnych nawet pośrednich korzyści z tego przestępstwa. Rzeczywiście motywacja sprawcy zasługuje na potępienie, ale jednak w granicach jego stopnia winy i wpływu jego działań na dokonanie czynu, które z pewnością było mniejsze niż innych pomocników tj. R. P. (1) i D. A. (1). Nie oskarżony zmotywował K. U. (2) obietnicą korzyści majątkowej do dokonania podpalenia. Nie można podzielić poglądu, że takie zachowanie stworzyło zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób oraz dla innych nieruchomości, ponieważ nie stanowi to elementów opisu czynu i wykraczałoby poza ustalenia sądu pierwszej instancji, a apelacja ogranicza zaskarżenie wyroku wyłącznie w zakresie kary. Apelacja okazała się zatem niezasadna przede wszystkim z uwagi na zakres zmian wyroku sądu

określowego, które uczyniły zarzut środka odwoławczego pozbawionym podstaw faktycznych.	
Wniosek	
<p>1. uchylenie rozstrzygnięcia o karach łącznych orzeczonych wobec R. P. (1) i Z. L. (1);</p> <p>2. wymierzenie oskarżonemu R. P. (1) za czyn opisany w pkt XXVII części wstępnej zaskarżonego wyroku kary 7 lat pozbawienia wolności;</p> <p>3. wymierzenie oskarżonemu Z. L. (1) za czyn opisany w pkt XXX części wstępnej zaskarżonego wyroku kary 7 lat pozbawienia wolności;</p> <p>4. ponowne orzeczenie o karach łącznych wobec R. P. (1) i Z. L. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzut apelacji nie został uwzględniony, więc wnioski apelacji były niezasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	299.Na podstawie art. 440 k.p.k. z uwagi na uchybienie polegające na błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt 1.2., 2.2., 3.2. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynów przypisanych oskarżonemu K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1), a zarzucanych odpowiednio w pkt I, XII, XVIII a/o określenie „, podstępny, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie,”.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>300. Uwzględnienie okoliczności opisanej w uwadze z pkt 299 uzasadnienia wyroku nastąpiło z urzędu, ale w konsekwencji uwzględniania zarzutu obrońcy oskarżonego R. P. (1) dotyczącego niezasadnego uwzględniania w opisie czynu i kwalifikacji prawnej czynu, polegającego na podpaleniu klubu przy ul. (...) w W., znamion wymuszenia rozbójniczego, a co zostało opisane w pkt 247 uwag uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. W związku z tym zatem, że takiego zachowania jak opisane w przepisie art. 282 k.k. oskarżeni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej się nie dopuścili należało z opisu wszystkich czynów, gdzie ono się pojawiło wyeliminować tego rodzaju wyrażenia. W ocenie sądu odwoławczego utrzymanie wyroku w części objętej zmianami byłoby rażąco niesprawiedliwe, ponieważ przypisywałoby oskarżonym zachowania, jakich się nie dopuścili, co byłoby sprzeczne z podstawowymi celami postępowania karnego określonymi w art. 2§1 pkt 1 k.p.k.</p>	
<p>4.2.</p>	<p>301. Na podstawie art. 435 k.p.k. z uwagi na uwzględnienie zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) dotyczącego czynu z pkt XXVI z a/o, który faktycznie, mimo błędnego zdefiniowania kategorii zarzutu, podniósł częściowo zasadne uchybienie błędowi w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na jego treść, w pkt 1.4., 2.4., 3.4. wyroku sądu odwoławczego uzupełniono opisy czynów przypisanych oskarżonym K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) a zarzucanym im w pkt II, XIII, XVII, a/o oraz zmieniono kwalifikację prawną przypisanych im czynów i obniżono wymierzone im kary za tak przypisane czyny.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>302. Uwzględnienie okoliczności opisanej w uwadze z pkt 301 uzasadnienia wyroku nastąpiło z urzędu, albowiem zgodnie z art. 435 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za zmianą na rzecz tamtych. Z uwagi na to, że zarzut apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) okazał się w istotnej części zasadny z przyczyn określonych w uwagach z pkt od 232 do 238 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego należało uwzględnić wynikające</p>	

z tych uwag implikacje również wobec pozostałych współsprawców.	
4.3.	303. Na podstawie art. 455 k.p.k. nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego K. U. (2) w pkt I tiret trzeci zaskarżonego wyroku i zarzucanego w pkt III a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
304. W obowiązującym brzmieniu Kodeksu karnego art. 12 ma dwie jednostki redakcyjne i dlatego należało wskazać odpowiednią w kwalifikacji prawnej przypisanego czynu,. Nie było w tym zakresie wystarczające jedynie odwołanie się do art. 12 k.k.	
4.4.	305. Na podstawie art. 435 k.p.k. z uwagi na uwzględnienie zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego R. P. (1) adw. R. Z., dotyczącego czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt XXVII a/o, błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na jego treść, w pkt 1.6., 2.5., 3.5., 6.2., 7.1. wyroku sądu odwoławczego zmieniono opis czynów poprzez wyeliminowanie ustaleń dotyczących wymuszenia rozbójniczego przypisanych oskarżonym K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), Z. L. (1) i Ł. G. (1), a zarzucanych im w pkt IV, XIV, XX, XXX i XXXIV a/o oraz zmieniono kwalifikację prawną przypisanych im czynów i obniżono wymierzone im kary za tak przypisane czyny.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
306. Uwzględnienie okoliczności opisanej w uwadze z pkt 305 uzasadnienia wyroku nastąpiło z urzędu, albowiem zgodnie z art. 435 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za zmianą na rzecz tamtych. Z uwagi na to, że zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. P. (1) okazał się zasadny z przyczyn określonych w uwagach z pkt 247 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego należało uwzględnić wynikające z tych uwag implikacje	

<p>również wobec pozostałych osób współdziałających w popełnieniu tego czynu.</p>	
<p>4.5.</p>	<p>307. Na podstawie art. 435 k.p.k. z uwagi na uwzględnienie częściowe zarzutów apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2), D. A. (1) i Ł. G. (1), dotyczących czynu zarzucanego tym oskarżonym w pkt IV, XX i XXXIV a/o, obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, w pkt 2.5., 5.2. i 6.2. wyroku sądu odwoławczego zmieniono ustalenia dotyczące wartości szkody spowodowanej przestępstwem, przypisanych oskarżonym K. T. (1), R. P. (1) i Z. L. (1), a zarzucanych im w pkt XIV, XXVII i XXX a/o.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>308. Uwzględnienie okoliczności opisanej w uwadze z pkt 307 uzasadnienia wyroku nastąpiło z urzędu, albowiem zgodnie z art. 435 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za zmianą na rzecz tamtych. Z uwagi na to, że zarzuty apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2), D. A. (1) i Ł. G. (1) okazały się w części zasadne z przyczyn określonych w uwagach z pkt 159, 221 i 289 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego należało uwzględnić wynikające z tych uwag implikacje również wobec pozostałych osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa, a co znalazło ujście w ustaleniach i ocenach sądu apelacyjnego przedstawionych w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które stanowią odpowiedź na postawione przez obrońców zarzuty.</p>	
<p>4.6.</p>	<p>309. Na podstawie art. 440 k.p.k. z uwagi na uchybienie polegające na błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt 1.7. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. U. (2) w pkt I, tiret piąty wyroku i zarzucanego w pkt V a/o ustalenie, że metalowe pałki teleskopowe stanowiły niebezpieczne narzędzia i za tak przypisany czyn na podstawie art. 193 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazano oskarżonego.</p>

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>310. Uwzględnienie okoliczności opisanej w uwadze z pkt 309 uzasadnienia wyroku nastąpiło z urzędu. Pomimo szeregu zarzutów, jakie dotyczyły tego czynu żaden z obrońców nie podniósł uchybienia, które polegało na uznaniu, że pałka teleskopowa jest niebezpiecznym narzędziem. W orzecznictwie sądów powszechnych utrwalił się pogląd, który sąd odwoławczy także podziela, że pałka teleskopowa nie ma cech podobnych do niebezpiecznego narzędzia takiego jak nóż, kij bejsbolowy, albo broń palna, których użycie stanowi zagrożenie dla życia człowieka (wyrok SA w Katowicach, II AKa 382/19, LEX nr 2977370, wyrok SA w Katowicach, II AKa 539/18, LEX nr 2690778, wyrok SA w Krakowie, II AKa 89/20, LEX nr 3150065). Takie błędne ustalenia przekładały się na konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu. W ocenie sądu odwoławczego utrzymanie wyroku w części objętej zmianami byłoby rażąco niesprawiedliwe, ponieważ przypisywałoby oskarżonemu zachowanie, jakiego się nie dopuścił, co byłoby sprzeczne z podstawowymi celami postępowania karnego określonymi w art. 2§1 pkt 1 k.p.k.</p>	
4.7.	<p>311. Na podstawie art. 440 k.p.k. z uwagi na uchybienie polegające na obrazie prawa materialnego w pkt 1.9., 2.6., 3.6. wyroku sądu odwoławczego uniewinniono oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) od popełnienia czynów zarzucanych im w pkt VIII, XVII, XXII a/o.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>312. Pomimo szeregu zarzutów obrońców dotyczących czynu, jaki miał zostać popełniony na szkodę K. W. (2) żaden z nich nie zwrócił uwagi na dość oczywisty fakt związany z tym, że zachowanie oskarżonych nie wyszło poza ramy przygotowania do popełniania czynu zabronionego. Jak wynika z opisu zarzucanego oskarżonym czynu do jego dokonania nie doszło, ponieważ w dn. 17.07.2019 r. K. W. (2) nie pobrała pieniędzy o godzinie, w której dotychczas periodicznie były przez nią pobierane, a jak dodatkowo wynika z wyjaśnień P. Ł. (1) i G. G. (1), taka sytuacja spowodowała, że mężczyźni zrezygnowali decyzją K. U. (2) z dokonania i oddalili się z miejsca gdzie do popełniania czynu miało dojść (625/4, 3094/16). Odwołując się do uwag z pkt 233</p>	

uzasadniania wyroku wskazać należy, że zachowanie oskarżonych zakończyło się na etapie przygotowania, ponieważ swoim zachowaniem nie stworzyli oni żadnego realnego zagrożenia dla osoby, wobec której miały zostać podjęte czynności wykonawcze. Nie stanowi usiłowania zachowanie, które polega nawet na przybyciu przez planujących przestępstwo na miejsce jego dokonania, do jakiego jednak nie dochodzi, ponieważ w polu oddziaływania tych osób nie ma dobra prawnego, jakie ma się stać przedmiotem czynu zabronionego. W takiej sytuacji plany przestępcze oskarżonych stanowią wyłącznie abstrakcyjne dla tego dobra zagrożenie, a nie realne, nawet gdyby rozpoczęto ich realizację, ale nie została podjęta decyzja o usiłowaniu dokonania, gdyż z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa nie było to możliwe. W tej sytuacji nie występuje również usiłowanie nieudolne, ponieważ oskarżeni mają świadomość, że popełnienie czynu zabronionego nie jest możliwe z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego. W ocenie sądu odwoławczego utrzymanie wyroku w części objętej zmianami byłoby rażąco niesprawiedliwe, ponieważ przypisywałyby oskarżonemu zachowania, jakich się nie dopuścili, co byłoby sprzeczne z podstawowymi celami postępowania karnego określonymi w art. 2§1 pkt 1 k.p.k.

4.8.

313. Na podstawie art. 440 k.p.k. z uwagi na uchybienie polegające na błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt 1.10. wyroku sądu odwoławczego przypisano oskarżonemu K. U. (2) w ramach zachowania zarzucanego mu w pkt IX a/o czyn polegający na usiłowaniu podżegania.

Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności

314. Pomimo szeregu zarzutów obrońców dotyczących czynu, jaki miał zostać popełniony na szkodę M. O. żaden z nich nie zwrócił uwagi na dość oczywisty fakt związany z tym, że zachowanie oskarżonego nie doprowadziło do powzięcia przez P. Ł. (1) zamiaru popełnienia przestępstwa do jakiego był podżegany. Wynika to jasno z relacji tego świadka, że odmówił on propozycji K. U. (2) udziału w takim przestępstwie (627/4). Oznacza to, że oskarżony jedynie usiłował podżegać świadka do popełniania czynu zabronionego co mu się nie udało, bo nie wzbudził on w nim takiego zamiaru. Ustalenia sądu pierwszej instancji zawarte w

opisie czynu przypisanego były zatem całkowicie błędne i dlatego należało zmienić opis czynu uwzględniając powyższą okoliczność, co przekładało się także na odpowiednią zmianę w kwalifikacji prawnej czynu.

315. Nadto w opisie czynu przypisanego znalazły się również niedopuszczalne ustalenia dotyczące tego, że oskarżony wspólnie z P. Ł. (1) i w celu realizacji zamiaru udał się do budynku mieszkalnego, w którym mieszkała M. O. (prokurator błędnie w opisie czynu wpisał nazwisko pokrzywdzonej Ł.). Ustalenie takie może po pierwsze sugerować, że jednak świadek powziął zamiar wspólnego pobicia pokrzywdzonej z oskarżonym, a po drugie, że doszło już nawet do usiłowania tego czynu. Ustalenia te były całkowicie zbędne, ponieważ mogły one zostać uznane wyłącznie za czynności przygotowawcze K. U. (2) do dokonania własnego czynu (patrz uwaga 312), ale bez udziału świadka, które z uwagi na ich etap nie wyczerpywały znamion żadnego czynu zabronionego i dlatego nie powinny kształtować opisu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu. Z tych powodów ustalenia te również zostały wyeliminowane z opisu czynu przypisanego.

316. W ocenie sądu odwoławczego utrzymanie wyroku w części objętej zmianami byłoby rażąco niesprawiedliwe, ponieważ przypisywałoby oskarżonemu zachowania, jakich się nie dopuścili, co byłoby sprzeczne z podstawowymi celami postępowania karnego określonymi w art. 2§1 pkt 1 k.p.k.

4.9.

317. Na podstawie art. 440 k.p.k. z uwagi na uchybienie polegające na błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść w pkt 1.11. wyroku sądu odwoławczego przypisano oskarżonemu K. U. (2) w ramach zachowania zarzucanego mu w pkt X a/o czyn polegający na podżeganiu, ale o istotnie zmienionej treści.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

318. Przyczyną uwzględnienia z urzędu okoliczności, jakie były treścią zmian zaskarżonego wyroku był fakt, że z żadnych dowodów nie wynikało, że do popełnienia czynu polegającego na kradzieży z włamaniem K. U. (2) nakłaniał poza P. Ł. (1) inne jeszcze osoby, a w tym W. S. (1) i P. S.. Jedynym dowodem, który dotyczy podżegania są wyjaśnienia P. Ł. (1), w których nie wypowiada się o tych dwóch osobach (666-667/4). Ustalenie, że

<p>oskarżony podzegał do przestępstwa również ww. osoby wynikało zapewne, bo nie zostało to nigdzie przez sąd okręgowy wyraźnie wyartykułowane, z tego, że K. U. (2) z tymi osobami pojechał do Hiszpanii i tam czynił przygotowania do dokonania przestępstwa. Przyjmując nawet taką okoliczność nie oznacza to, że oskarżony osoby te nakłaniał do przestępstwa, bo osoby te mogły K. U. (2) do przestępstwa nakłaniać, a on później P. Ł. (1). Przecież oskarżony pozyskał od kogoś informacje o możliwości dokonania czynu zabronionego. Mogły to przecież być ww. osoby. Zarówno jedna wersja promowana przez oskarżyciela jest prawdopodobna przy takich założeniach jak i druga. Wyjaśnienia P. Ł. (1) i R. P. (1) nie mogą stanowić przyczyny przyjęcia tej jaka jest podstawą zarzucanego oskarżonemu w tym zakresie czynu. Jako, że pewnych podstaw dla takich ustaleń nie ma z opisu przypisanego czynu powyższe ustalenia wyeliminowano. W ocenie sądu odwoławczego utrzymanie wyroku w części objętej zmianami byłoby rażąco niesprawiedliwe, ponieważ przypisywałoby oskarżonemu zachowania, jakich się nie dopuścili, co byłoby sprzeczne z podstawowymi celami postępowania karnego określonymi w art. 2§1 pkt 1 k.p.k.</p>	
<p>4.10.</p>	<p>319.Na podstawie art. 455 k.p.k. nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego D. A. (1) w pkt III tiret szósty zaskarżonego wyroku i zarzucanego w pkt XXIII a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>320.W obowiązującym brzmieniu Kodeksu karnego art. 12 ma dwie jednostki redakcyjne i dlatego należało wskazać odpowiednią w kwalifikacji prawnej przypisanego czynu,. Nie było w tym zakresie wystarczające jedynie odwołanie się do art. 12 k.k.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.6. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w takiej części w jakiej nie został zmieniony.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji nie zostały uwzględnione w takim stopniu, by doszło do zmiany całości wyroku. Wskazać należy, że przedmiotem ingerencji sądu odwoławczego nie były rozstrzygnięcia dotyczące dowodów rzeczowych, które dotyczyły wszystkich oskarżonych.	
1.7. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>321.Zmiany zaskarżonego wyroku omówione zostaną wedle kolejności postawionych oskarżonym zarzutów w akcie oskarżenia i łącznie w odniesieniu do każdego z tych oskarżonych, co ułatwi chociażby uzasadnienie orzeczonych kar poprzez porównanie roli poszczególnych współdziałających w popełnieniu czynu i ich postawę po jego popełnieniu. Z uwagi na zakres zmian oczywiście podstawą zmiany było uchylenie orzeczenia o karze łącznej w odniesieniu do wszystkich oskarżonych.</p> <p>Działalność zorganizowanej grupy przestępczej.</p> <p>Oskarżeni K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), W. S. (1). Czyny z pkt I, XII, XVIII, XXV a/o.</p> <p>322.W pkt 1.2., 2.2., 3.2. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynów przypisanych oskarżonym K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1), a zarzucanych odpowiednio w pkt I, XII, XVIII a/o określenie „, podstęp, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie,”</p> <p>323.W pkt 1.3., 2.3., 3.3. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynów przypisanych oskarżonym K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1), a zarzucanych odpowiednio w pkt I, XII, XVIII a/o imię i nazwisko W. S. (1).</p>	

324. W pkt 1.3., 2.3., 3.3. wyroku sądu odwoławczego również obniżono wymierzone wobec oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) kary pozbawienia wolności za przypisane im czyny a zarzucane odpowiednio w pkt I, XII, XVIII a/o, K. U. (2) do lat 5, K. T. (1) do lat 2, a D. A. (1) do 3 lat i 6 miesięcy.

325. W pkt 4.2. uniewinniono W. S. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV a/o.

Zwięźle o powodach zmiany

326. Zmiany opisane w uwadze z pkt 322 uzasadniania wyroku nastąpiły z przyczyn opisanych w uwadze 299 uzasadnienia wyroku.

327. Zmiany opisane w uwadze 323 uzasadnienia wyroku nastąpiły wskutek uwzględnienia zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1), które doprowadziły do jego uniewinnienia.

328. Zgodnie z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Brak zatem konkretnych zarzutów ze strony obrońców dotyczących wymiaru kary (jednie bardziej ogólne uwagi w tym zakresie przedstawił obrońca oskarżonego K. U. (2) – uwaga z pkt 77 uzasadniania wyroku) nie mógł ograniczać kontroli odwoławczej wyroku jedynie do kwestii związanych ustaleniem sprawstwa oskarżonych. Wpływ na obniżenie kar za ww. czyny miało w pewnym stopniu wyeliminowanie z opisu przypisanego czynu określenia wskazującego na działalność grupy obejmującą również wymuszenia rozbójnicze. Podstawową jednak przyczyną był jednak fakt, że od niektórych z czynów oskarżenia zostali uniewinnieni, co oczywiście powodowało, że zagrożenie dla porządku prawnego tej grupy było mniejsze, a przez to również pewne oceny wyrażone przez sąd okręgowy w uzasadnieniu wymiaru kary uległy dezaktualizacji. To przede wszystkim miało wpływ na ocenę rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych za te czyny kar. Były to odpowiednio kary wobec oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) w wymiarze 8, 3 i 5 lat pozbawienia wolności. Zdaniem sądu odwoławczego kary te nie odpowiadały społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym. Nie można kwestionować wysokiego stopnia winy oskarżonych, bo przecież uczestniczyli w tej grupie spodziewając się uzyskiwania

bezprawnych korzyści majątkowych, a z uwagi na szerokie plany przestępcze założyciela tej grupy K. U. (2), wiązali z działalnością tej grupy daleką przyszłość, co świadczyło o utrwalonym zamiarze udziału w takiej grupie jej członków oraz jej kierowania przez K. U. (2).

329. Nie można się natomiast zgodzić, również uwzględniając powyższe uwagi, z niektórymi elementami uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji dotyczącymi orzeczenia o karze, że grupa popełniała brutalne przestępstwa z udziałem przemocy, ponieważ w ostateczności także z uwagi na rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej należało uznać, że jej członkowie nie dopuścili się żadnego takiego przestępstwa. Stanowiły one plany tej grupy, albo zakończyły się na etapie przygotowania bądź usiłowania (zabór paliwa nie został uznany za czyn popełniony z wykorzystaniem przemocy). W tym kontekście całkowicie nieuzasadnione są ustalenia sądu okręgowego dotyczące wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego K. U. (2), że grupa w okresie od 1 marca 2019 r. do 2 października 2019 r. planowała dokonać, czyniąc ku temu przygotowania dotyczące w szczególności pobicia M. O., kradzieży z włamaniem w Hiszpanii. Sąd okręgowy popada w sprzeczność z innymi swoimi ustaleniami, bo przecież czyny, jakie tych przyszłych zdarzeń dotyczyły, a przypisane oskarżonemu K. U. (2) nie zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Przy wymiarze kary za udział w zorganizowanej grupie przestępczej sąd pierwszej instancji uwzględnił więc okoliczności, które nie zostały w ogóle powiązane przez ten sąd z działalnością tej grupy, bo nie wynika to, ani z opisu przypisanych czynów, ani z ich kwalifikacji prawnej. Mało tego te same okoliczności dotyczące tych samych zdarzeń stanowiły podstawę ustaleń dotyczących wymiaru kary wobec K. T. (1) i D. A. (1), choć nie tyle nawet, że sąd nie ustalił, by osoby te miały jakikolwiek związek z tymi zdarzeniami, ale przede wszystkim nie wynikało to z żadnej ujawnionej na rozprawie głównej okoliczności. Jeżeli także sąd okręgowy powołuje się na czas działalności grupy to nie był on jednak nazbyt długi i konfrontowany on być powinien z liczbą przestępstw, jakich członkowie grupy się dopuścili. Podsumowując ten etap rozważań stwierdzić należy, że orzeczone wobec oskarżonych kary za omawiane czyny przekraczały stopień ich społecznej szkodliwości, a sąd okręgowy nadto dla uzasadniania

tych kar powołał się na okoliczności bez związku z działalnością tej grupy przestępczej.

330. Decydującą okolicznością, która miała wpływ na zróżnicowanie wymiaru kary dla poszczególnych oskarżonych była zatem rola tych osób w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ich właściwości osobiste.

331. W tym zakresie sąd odwoławczy podziela te ustalenia dotyczące wymiaru kary wobec K. U. (2), jakie były ich podstawą, a z uwagi na kierunek apelacji nie byłoby dopuszczalne, by je uzupełniać o dodatkowe elementy. Zważywszy natomiast na powyższe uwagi dotyczące społecznej szkodliwości czynu oraz argumentację sadu okręgowego, która oderwała się od okoliczności ściśle powiązanych z omawianym przestępstwem sąd odwoławczy uznał, że karą która spełni funkcję przede wszystkim zapobiegawczą wobec oskarżonego, bo z uwagi na niepoprawność sprawcy podstawowy cel tej kary jawi się jako izolacja oskarżonego od społeczeństwa, będzie kara 5 lat pozbawienia wolności.

332. W przypadku K. T. (1) sąd apelacyjny również uznał, że te okoliczności, które wskazał sąd okręgowy ściśle dotyczące osoby oskarżonego związane z jego uprzednią karalnością uzasadniały przyjęcie, że podstawową funkcją tej kary będzie realizacja jej celu zapobiegawczego. Z uwagi jednak na pozycję oskarżonego w tej grupie oczywiście podporządkowaną K. U. (2) i uwzględniając powyższe okoliczności dotyczące społecznej szkodliwości czynu sąd apelacyjny uznał, że kara, która zgodna będzie z dyrektywami jej wymiaru określonymi w ustawie karnej będzie kara 2 lat pozbawienia wolności.

333. Akceptację również zyskują te okoliczności, jakie stanowiły dla sądu okręgowego przyczyny indywidualizujące wymiar kary dla D. A. (1) za omawiany czyn. Z pewnością porównanie ich z K. T. (1) świadczyło o głęboko utrwalonej niepoprawności tego oskarżonego, zważywszy na fakt przypisania mu tego czynu w warunkach recydywy, co uzasadniało wyższy wymiar kary, a uwzględniając wyłącznie tych okoliczności, które nie powinny stać się powodem orzeczenia kary wobec D. A. (1), sąd apelacyjny uznał, że dla osiągnięcia funkcji kary odpowiednią dla tego sprawcy będzie kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

334.Zmiana opisana w uwadze 325 uzasadnienia wyroku nastąpiła wskutek uwzględniania zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) z przyczyn określonych w uwagach z pkt 239 do 241 uzasadniania wyroku. Mając na względzie zamieszczone tam rozważania sąd apelacyjny na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił W. S. (1) od popełniania czynu zarzucanego mu w pkt XXV, bo czynu takiego nie popełnił.

5.2.2.

Przedmiot i zakres zmiany

Nieudolne usiłowanie rozboju wobec A. U..

Oskarżeni K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), W. S. (1). Czyny z pkt II, XIII, XVIX, XXVI z a/o.

335.W pkt 1.4., 2.4., 3.4. wyroku sądu odwoławczego uzupełniono opisy czynów przypisanych oskarżonym K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) a zarzucanym im w pkt II, XIII, XVIX, a/o o treść „przy czym oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu wobec A. U., który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego” i za tak przypisany czyn:

- na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniżono K. U. (2) wymierzone kary do 4 lat pozbawienia wolności i 40 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 złotych,

- na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniżono K. T. (1) wymierzone kary do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 20 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 80 złotych

- na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 14§1 k.k. oraz 33§1 i 2 k.k. obniża wymierzone

kary do 3 lat pozbawienia wolności i 40 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 złotych,

336.W pkt 4.3. w wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu W. S. (1) w pkt XXVI a/o uznano go za winnego tego, że 2 października 2019 r. około godz. 22:15 przy ul. (...) w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G., wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, K. T. (1) i D. A. (1), usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w nieustalonej kwocie stanowiących własność A. U. poprzez użycie przemocy sprowadzającej się do wykorzystania siły fizycznej wynikającej z przewagi liczebnej oraz użycie przedmiotów jednoznacznie przypominających swoim wyglądem broń palną, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji, podczas której został zatrzymany wespół z K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, K. T. (1) i innym ustalonym mężczyzną, natomiast D. A. (1) zbiegł, przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku z 19 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 410/13 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w warunkach art. 64 § 1 kk, z tym, że oskarżony nie uświadamiał sobie, że dokonanie tego przestępstwa było niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na brak możliwości użycia wobec A. U. przemocy i przedmiotów wskazanych w opisie czynu, który był nieobecny w miejscu gdzie miało dojść do dokonania czynu zabronionego i za tak przypisany czyn na podstawie art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w skazano oskarżonego, a na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. i art. 64§2 k.k. i oraz 33§1 i 2 k.k. obniżono wymierzone kary do 3 lat pozbawienia wolności i 40 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 złotych.

Zwięźle o powodach zmiany

337.Zmiany opisane w pkt 335 uzasadniania wyroku nastąpiły wskutek uwzględniania okoliczności z urzędu określonych w pkt 301 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego związanych z uwzględnieniem częściowym zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) z przyczyn omówionych w pkt od 232 do 238 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego. Taka istotna zmiana opisu czynu i kwalifikacji prawnej

spowodowała również zmiany w orzeczonych wobec oskarżonych karach. Przy wymiarze kary należało uwzględnić wszystkie te okoliczności jakie wskazał sąd okręgowy w odniesieniu tych trzech oskarżonych poza tą, która dotyczyła rozmiarów szkody, jaka mogła być przestępstwem spowodowana, ponieważ należało spodziewana korzyść oskarżonych przyjąć jako równą takiej kwocie pieniędzy, jaka w mieszkaniu została ujawniona, a ta była istotnie niższa od wskazanej przez sąd okręgowy. Decydujące znaczenie dla wymiaru kary miały jednak okoliczności związane z nieudolnością usiłowania i to w tym zakresie, w jakim to właśnie mogło dotyczyć użycia brutalnych sposobów oddziaływania na pokrzywdzonego celem zaboru mienia. W tym zakresie sprawcy nie stworzyli realnego zagrożenia dla dóbr prawnych w postaci zdrowia i wolności osobistej pokrzywdzonego. Pomimo takich konstatacji należało uznać, że czyn popełniony przez oskarżonych charakteryzował się stopniem społecznej szkodliwości uzasadniającym wymierzenie kar powyżej dolnej granicy zagrożenia. W przypadku bowiem usiłowania nieudolnego zagrożenie jakie jest związane z takim czynem związane jest z niebezpieczeństwem, jakie stwarzają sami sprawcy przestępstwa. Im bardziej są oni zdeterminowani do jego popełniania, im większe starania organizacyjne poczynili dla jego popełniania tym istnieje większe ryzyko, że czyn zostanie ponowiony. Okoliczności popełniania czynu świadczyły o tym, że ze strony sprawców takie zagrożenie istnieje i tylko interwencja Policji spowodowała, iż nie mogło ono się zrealizować w przyszłości. Takie niebezpieczeństwo wynikało przede wszystkim z postawy K. U. (2), bo on był inicjatorem tych działań i osobą najbardziej zdeterminowaną by czynu dokonać. Dlatego kara dla tej osoby przewidziana była najsurowsza. W przypadku natomiast dwóch pozostałych sprawców należało uwzględnić fakt, że pomimo współsprawstwa D. A. (1) nie miał on brać bezpośredniego udziału w tych brutalnych działaniach, jakie planowali sprawcy i dlatego orzeczona wobec niego kara choć wyższa od kary wymierzonej K. T. (1) z uwagi na popełnienie czynu w warunkach recydywy, uwzględniała właśnie, że powierzone mu zadania w planie przestępstwa nacechowane były mniejszą społeczną szkodliwością niż tych osób, które miały wobec ofiary chociażby przemocy używać. Okoliczności te spowodowały obniżenie kar pozbawienia wolności grzywny do rozmiarów odpowiadających społecznej szkodliwości czynu i stopniowi zawinienia sprawców. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona

na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie ma związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońców, więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.

338.Zmiany opisane w pkt 336 uzasadniania wyroku sądu odwoławczego były skutkiem uwzględnienia częściowego zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) z przyczyn opisanych w pkt 232 do 238 uzasadniania wyroku oraz faktu, że oskarżony ten został uniewinniony od popełniania czynu polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej, co spowodowało konieczność eliminacji odpowiednich ustaleń z opisu przypisanego czynu. Kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu uzupełniał przepis art. 64§2 k.k. podobnie jak w wyroku sądu pierwszej instancji, albowiem W. S. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku z 19.12.2014 r. sygn. akt II K 410/13 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w warunkach art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 24.03.2016 r. do 24.03.2017 r., a więc przypisanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od bycia tej kary ((...)- (...)). Odwołując się do rozważań dotyczących pozostałych współsprawców tego przestępstwa, aktualnych w odniesieniu do społecznej szkodliwości czynu również w odniesieniu do W. S. (1), stwierdzić należy, że choć przypisanego mu występku nie dopuścił się w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, to jednak na wyższy wymiar kary niż w przypadku K. T. (1), który miał w planie przestępstwa te same działania do wykonania co W. S. (1), wskazywał fakt popełniania go w warunkach art. 64§2 k.k. Okoliczności te spowodowały obniżenie kar pozbawienia wolności grzywny do rozmiarów odpowiadających społecznej szkodliwości czynu i stopniowi zawinienia sprawcy. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie ma związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońcę więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.

5.2.3.

Przedmiot i zakres zmiany

<p>Użycie jako autentycznych podrobionych dokumentów przez K. U. (2).</p> <p>Oskarżony K. U. (2).</p> <p>Czyny z pkt III a/o.</p> <p>339. W pkt 1.5 wyroku sądu odwoławczego zmieniono kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I tiret trzeci wyroku i zarzucanego w pkt III a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz obniżono karę wymierzoną za ten czyn do roku pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>340. Przyczyny zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu wskazane zostały w uwadze z pkt 304 uzasadnienia wyroku. Zmiany te nie miały wpływu na wymiar kary. Zgodnie jednak z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Brak zatem konkretnych zarzutów ze strony obrońców dotyczących wymiaru kary (jednie bardziej ogólne uwagi w tym zakresie przedstawił obrońca oskarżonego K. U. (2) – uwaga z pkt 77 uzasadniania wyroku) nie mógł ograniczać kontroli odwoławczej wyroku jedynie do kwestii związanych ustaleniem sprawstwa oskarżonego. Sąd odwoławczy obniżył karę do 1 roku pozbawienia wolności, albowiem dzieląc ustalenia sądu pierwszej instancji stanowiące podstawę orzeczenia tej kary, uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu został przez ten sąd przeceniony zważywszy na wymiar innych kar orzeczonych zarówno przez sąd okręgowy jak i przez sąd apelacyjny. Zachowując bowiem wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia okazałoby się bowiem, że wykorzystanie podrobionych dokumentów, które także wykorzystane zostały do czynności przygotowawczych do nieudolnego usiłowania rozboju w G. zasługiwałoby na porównywalny wymiar kary jak orzeczona za taki czyn wobec K. T. (1). Za podżeganie do pobicia M. O. R. P. (1) sąd okręgowy wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, co uwzględniając następstwa takiego czynu dla poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonej charakteryzowało się zdaniem sądu odwoławczego wyższym stopniem społecznej szkodliwości niż właśnie wielokrotne posłużenie się podrobionymi dokumentami. Uwzględniając niewątpliwe okoliczności niekorzystne dla oskarżonego związane z jego</p>	

<p>właściwościami osobistymi to zdaniem sądu pośród innych czynów, jakie były przedmiotem postępowania ten związany z ochroną wiarygodności dokumentów cechował się stopniem społecznej szkodliwości jednak umiarkowanym w porównaniu z innymi czynami i stąd przez wzgląd na spójność wyroku i zmienionych wyrokiem sądu apelacyjnego kar uznano, że kara roku pozbawienia wolności będzie adekwatna dla tych okoliczności, jakie wskazał w uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji.</p>	
<p>5.2.4.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Podpalenie klubu przy ul. (...) w W..</p> <p>Oskarżeni K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Ł. G. (1), Z. L. (1)</p> <p>Czyny z pkt IV, XIV, XX, XXVII, XXX, XXXIV a/o.</p> <p>341. W pkt 1.6. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. U. (2) w pkt IV a/o uznano go za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez P. Ł. z d. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W. w ten sposób, że stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S. oraz Ł. G. (1) w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybicie okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy sam znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę</p>	

(...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w uprzednio założonej i kierowanej przez siebie zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, a także w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XII K 278/16 z 29 grudnia 2016 r. skazany za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek ustalając wartość jednej stawki na 200 złotych.

342.W pkt 2.5. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. T. (1) w pkt XIV a/o uznano go za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia, nie wcześniej niż od 8 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z d. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne dokonali czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W. swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa w ten sposób, iż wiedząc jaki podział ról nakreślił K. U. (1) z d. M. ps. (...), a w tym mając świadomość, że miał wejść do wnętrza w/w budynku wraz z P. Ł. i W. S., a następnie zainicjować pożar, nie mając bezpośredniej możliwości dokonania tego przestępstwa w uzgodnionym terminie, to jest w nocy 15/16 września 2019 r., chcąc żeby Ł. G. (1) wstąpił w jego rolę i towarzyszył P. Ł. i W. S., nakłonił go do dokonania tego czynu zabronionego, a niezależnie od tego dostarczył w/w mężczyznom podrobione tablice rejestracyjne, które zostały zamontowane w jednym z samochodów, który został użyty jako środek transportu w rejon budynku przy ul. (...) w W., a następnie jako środek transportu w rejon zbiórki, w następstwie czego w nocy 15/16 września 2019 r. P. Ł. i W. S. oraz Ł. G. (1) poprzez wybite okna weszli do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia

potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wznieśli pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, którą założył i którą kierował K. U. (1) z d. M. ps. (...) i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 stawek ustalając wartość jednej stawki na 80 złotych.

343. W pkt 3.5. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu D. A. (1) w pkt XX a/ o uznano go za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 września 2019 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby K. U. (1) z d. M. ps. (...), P. Ł. z. G., W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne i K. T. (1) dokonali czynu zabronionego polegającego na sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego przestępstwa w ten sposób, iż wiedząc jaki podział ról nakreślił K. U. (1) z d. M. ps. (...) przygotował mieszaniny łatwopalnych cieczy i przekazał w/w mężczyznom celem wykorzystania do wzniesienia pożaru, a następnie P. Ł. i W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1), który w realizacji przestępczego zamiaru zastąpił K. T. (1), w nocy 15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, gdzie wykorzystując w/w mieszaniny łatwopalnych cieczy wznieśli pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali

szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołominie z 12 października 2016 r. sygn. akt II K 452/16 skazany za umyślne przestępstwo podobne, a także działając w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko osobom i mieniu z zastosowaniem przemocy, którą założył i kierował K. U. (1) z d. M. ps. (...) i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 60 stawek grzywny ustalając wartość jednej na 100 złotych.

344.W pkt 5.2. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu R. P. (1) w pkt XXVII a/o uznano go za winnego tego, że w okresie od 1 do 16 września 2019 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniemożliwieniu firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., konkurencyjnej dla prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w klubie (...), wspólnie i w porozumieniu ze Z. L. (1), w zamiarze, by K. U. (2) ps. (...) wraz z innymi osobami dokonał czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru w budynku przy ul. (...) w W., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie K. U. (2) w ten sposób, że razem z nim i Z. L. (1) podjął decyzję o spowodowaniu pożaru w budynku przy ul. (...) w W., utrwalając w nim zamiar dokonania czynu zabronionego, zaakceptował wysokość wynagrodzenia dla K. U. (2) za spowodowanie takiego zdarzenia oraz ustalił dzień tygodnia, w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa, w następstwie czego K. U. (2) ps. (...) dokonał przestępstwa, polegającego na tym, że w stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) w nocy

15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (2) ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazano oskarżonego, a przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k., 60§3 k.k. i 60§6 pkt 3 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek, ustalając wartość jednej stawki na 500 złotych.

345.W pkt 6.2. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. L. (1) w pkt XXX a/o uznano go za winnego tego, że w okresie od 1 do 16 września 2019 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniemożliwieniu firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., konkurencyjnej dla prowadzonej przez R. P. (1) działalności gospodarczej w klubie (...), wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), w zamiarze, by K. U. (2) ps. (...) wraz z innymi osobami dokonał czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru w budynku przy ul. (...) w W., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie K. U. (2) w ten sposób, że razem z nim i R. P. (1) podjął decyzję o spowodowaniu pożaru w budynku przy ul. (...) w W., utrwalając w nim zamiar dokonania czynu zabronionego, zapewniał, że w następstwie pożaru nie powstanie zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi oraz ustalił dzień tygodnia, w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa, w następstwie czego K. U. (2) ps. (...) dokonał przestępstwa, polegającego na tym, że w stosownie do nakreślonego przez niego podziału ról P. Ł. z d. G. i W. S., wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz Ł. G. (1) w nocy

15/16 września 2019 r. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (2) ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 163§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 stawek, ustalając wartość jednej stawki na 150 złotych.

346. W pkt 7.1. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Ł. G. (1) w pkt XXXIV a/o uznaje go za winnego tego, że w nocy 15/16 września 2019 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu P. Ł. z d. G. i W. S. wobec, których toczy się odrębne postępowanie karne oraz K. U. (1) z d. M. ps. (...), który kierował wykonaniem czynu zabronionego, poprzez sprowadzenie zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mające postać pożaru celem uniemożliwienia firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczęcia od 26 września 2019 r. działalności gospodarczej w zakresie gastronomii, handlu i biurowości w budynku przy ul. (...) w W., stosownie do uzgodnionego wcześniej podziału ról wraz z P. Ł. i W. S. weszli poprzez wybite okna do wnętrza budynku przy ul. (...) w W., co miało miejsce w sytuacji, gdy K. U. (1) z d. M. ps. (...) znajdował się na zewnątrz budynku w celu koordynacji działań i udaremnienia potencjalnej interwencji postronnych osób, a następnie wykorzystując mieszaniny łatwopalnych cieczy, które zostały wcześniej przygotowane przez D. A. (1), wzniecali pożar poprzez zainicjowanie wielu ognisk ognia, czym spowodowali szkodę w zakresie zniszczonych i uszkodzonych ruchomości o nieustalonej wartości oraz w zakresie nieruchomości w wielkich rozmiarach w kwocie 893 819,79 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. będącej właścicielem w/w budynku oraz w kwocie 571 226,74 zł netto na szkodę (...) Sp. z o.o., i za to

na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. skazano oskarżonego i wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 40 stawek grzywny ustalając wartość jednej na 100 złotych.

347. Konsekwencją ustaleń dotyczących wysokości szkody były również dokonane przez sąd odwoławczy zmiany w pkt 1.13., 2.7., 3.8., 5.4., 6.4. i 7.3. wyroku sądu odwoławczego dotyczące obniżenia wobec oskarżonych K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1), R. P. (1), Z. L. (1) i Ł. G. (1) obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do kwoty 893 819,79 zł netto i na rzecz (...) Sp. z o.o. do kwoty 571 226,74 zł netto.

348.W pkt 7.2. wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do Ł. G. (1) uchylono orzeczenie o przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

Zwięźle o powodach zmiany

349.Zmiany wyroku które dotyczyły eliminacji z opisu czynu ustaleń odpowiadających wymuszeniu rozbójniczemu oraz odpowiedniej w tym zakresie zmiany kwalifikacji prawnej były wynikiem po pierwsze w odniesieniu do R. P. (1) uwzględniania zarzutu apelacji jego obrońcy adw. R. Z., z przyczyn opisanych w pkt 247 uzasadniania wyroku oraz w odniesieniu do pozostałych oskarżonych uwzględniania z urzędu okoliczności, opisanych w pkt 305 uzasadniania wyroku stanowiących konsekwencję uwzględniania tego zarzutu w stosunku do R. P. (1) właśnie. Takie jednak zmiany nie spowodowały, pomimo podnoszenia w tym zakresie nieskutecznych zarzutów, że sąd wyeliminował również z opisu przypisanych czynów ustalenie, że osoby współdziałające w popełnieniu czynu działały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie ulegało wątpliwości, że oskarżeni K. U. (2), K. T. (1), D. A. (1) i Ł. G. (1) podjęli się udziału w podpaleniu klubu przy ul. (...) w W. dlatego, że spodziewali się osiągnąć określonych korzyści majątkowych. Sam fakt, że takich mogli nie uzyskać nie świadczy, że z takiej motywacji nie działali, ponieważ podstawą przypisania takiego celu działania jest wyłącznie perspektywa osiągnięcia takich korzyści dla siebie albo innej osoby, a nie ostateczne zrealizowanie takiego celu. W przypadku R. P. (1) i Z. L. (1) działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej miało inny wymiar, bo osobom tym chodziło o to, by skutek otwarcia

nowego klubu nie zostały pomniejszone dochody pierwszego z nich, co nastąpiłoby z pewnością gdyby działalność konkurencyjnego klubu przyciągnęła klientów klubu (...). Z taką perspektywą obie te osoby się liczyły i takiej perspektywie chciały zapobiec. Ustalenie takie mieściło się w tych przyjętych przez sąd pierwszej instancji, bo w opisie czynów zarzucanych mowa była o uniemożliwieniu prowadzenia działalności gospodarczej takiego klubu, co wyłącznie zostało odpowiednio sprecyzowane na potrzeby czynu ostatecznie przypisanego.

350. Zmiany opisu czynów przypisanych obejmowały również odmienne ustalenie wartości szkody spowodowanej przestępstwem, a co stało się wskutek częściowego uwzględnienia zarzutów apelacji obrońców oskarżonego K. U. (2), D. A. (1) i Ł. G. (1) z przyczyn opisanych w pkt 159, 221 i 289 uzasadniania wyroku, a przede wszystkim z uwagi na ustalenia i oceny sądu apelacyjnego przedstawione w sekcji 2.1.1.5., 2.1.1.6. uzasadniania wyroku, które stanowią odpowiedź na postawione przez obrońców zarzuty. W odniesieniu do pozostałych oskarżonych obniżona wartość szkody uwzględniona została w opisie przypisanych czynów wskutek wystąpienia okoliczności o jakich mowa w pkt 307 uwag uzasadniania wyroku.

351. Konieczność dokonania tak istotnych zmian spowodował, że opisy czynów zostały określone na nowo w sposób uwzględniający treść odpowiednich przepisów postępowania. Zgodnie z art. 413§2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 332§1 pkt 2 k.p.k. wyrok powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody. W ramach tych okoliczności powinny zostać również uwzględnione informacje dotyczące osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz wpływu czynności wykonawczych na ich sytuację faktyczną i prawną. Dlatego też w treści opisu czynów znalazły się informacje, które kształtowały jego tożsamość oraz łączyły ze sobą zachowania poszczególnych osób współdziałających, by obraz przestępstwa w ten sposób odtworzony dawał pełną jego zawartość kryminalną.

352. W konsekwencji tak istotnych zmian, które były korzystne dla oskarżonych obniżone zostały im kary pozbawienia wolności i grzywny. W szczególności znaczne zmniejszenie wartości wywołanej przestępstwem szkody miało wpływ na takie

rozstrzygnięcia. W przypadku oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) sąd apelacyjny podzielił ustalenia sądu pierwszej instancji, jakie stanowiły podstawę orzeczenia o karze i stąd tylko w nieznacznym zakresie uwzględniając powyższe okoliczności te kary obniżył. Wymierzone tym oskarżonym kary pozbawienia wolności i grzywny przy przyjęciu tych ustaleń sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zmianom, a miały wpływ na ich ukształtowanie, w ocenie sądu odwoławczego wypełnią funkcję zapobiegawczą wobec oskarżonych. Wszyscy trzej oskarżeni są bowiem przestępcami niepoprawnymi w przypadku, których celem pierwszoplanowym jest ich izolacja od społeczeństwa, gdyż są dla niego zagrożeniem. Oczywiście rola K. U. (2) w dokonaniu czynu miała charakter kierowniczy, on był organizatorem przestępstwa i on osiągnął z jego popełniania największą korzyść. On jest również sprawcą najbardziej niebezpiecznym, o czym świadczy jego uprzednia karalność. Dwaj pozostali oskarżeni wyczerpali swoimi zachowaniami niesprawcze formy zjawiskowe przestępstwa, choć mające znaczenie dla jego powodzenia w szczególności D. A. (1) i stąd wymiar kary dla tych osób był znacznie niższy. Wysokość stawki dziennej grzywny ustalona wobec oskarżonych została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie ma związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońców więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać. Sąd odwoławczy podzieliła zatem w tym zakresie te ustalenia jakie były podstawą dla sądu okręgowego określenia jej wysokości.

353. W przypadku pozostałych oskarżonych sytuacja była odmienna. W przypadku oskarżonych R. P. (1) i Z. L. (1) zmiana opisu czynu przekładająca się na zmianę jego kwalifikacji prawnej była jeszcze głębsza, a przyczyny tych zmian opisane zostały w uwagach z pkt 246 i 268 uzasadniania wyroku i nastąpiły wskutek uwzględniania częściowego zarzutów apelacji ich obrońców. Nadto zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec R. P. (1) z przyczyn opisanych w pkt 254 i 255 uzasadniania wyroku spowodowało wymierzenie mu kary znacznie niższej, choć najwyższej jaka mogła być wymierzona przy zastosowaniu tej instytucji. Nie były w tym zakresie przekonywujące dodatkowe argumenty za zmniejszeniem tej kary w postaci starań jakie miał czynić oskarżony by zapobiec podpaleniu. Gdyby

bowiem rzeczywiście miał taki zamiar, zawiadomiłby Policję o planach popełnienia takiego przestępstwa. Nadto wypłacając K. U. (2) obiecane pieniądze za dokonane przestępstwo zaakceptował jego dokonanie, a co sprzeciwia się ustaleniu, że zrezygnował uprzednio z jego dokonania przez inne osoby. Sąd przy wymiarze kary w szczególności grzywny, która nie podlegała nadzwyczajnemu łagodzeniu, uwzględnił fakt, że to R. P. (1) miał interes w dokonaniu przestępstwa i on czerpał korzyści z tego, że uniemożliwiono otwarcie konkurencyjnego klubu. W zakresie zaś zmiany wysokości stawki dziennej grzywny sąd odwoławczy uwzględnił zarzut apelacji obrońcy oskarżonego z przyczyn określonych w uwadze z pkt 258 uzasadnienia wyroku i obniżył ją do kwoty 500 zł.

354. Kary wymierzone Z. L. (1) za czyn przypisany mu w pkt 6.2. uwzględniały, że czynu dopuścił się w formie zjawiskowej pomocnictwa, a w porównaniu z innymi osobami, które miały wpływ na podpalenie klubu przy ul. (...) jego udział był najmniejszy i nie osiągnął on z popełnienia czynu żadnych korzyści, choć oczywiście działał z takiej motywacji, by taką korzyść R. P. (1) osiągnął. W związku z tym, że szkoda spowodowana przestępstwem do jakiego również się przyczynił znacznie przekraczała granice szkody wielkich rozmiarów należało orzec karę powyżej dolnej granicy zagrożenia odpowiadającą społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego stopniowi winy. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie ma związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońcę więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać. Sąd odwoławczy podziela zatem w tym zakresie te ustalenia jakie były podstawą dla sądu okręgowego określenia jej wysokości.

355. W odniesieniu do Ł. G. (1) nie znalazło podstawy faktycznej ustalenie, że osiągnął on z popełnienia czynu korzyść majątkową. W tym zakresie uwzględnić należało zarzuty obrońcy dotyczące informacji pozyskanych z kontroli operacyjnej, a które wraz z innymi zarzutami w tym zakresie obrońców spowodowały, że nie było dopuszczalne procesowi ich wykorzystanie. W tym zakresie odwołać się należy do uwag sądu odwoławczego z pkt 98 do 101, 123 do 130 i 254 uzasadnienia wyroku oraz zawartych w sekcji 2.1.1.4 uzasadniania wyroku. Ustalenia dotyczące

osiągniętej przez oskarżonego korzyści majątkowej były zresztą jedynymi, które sąd okręgowy wyraźnie oparł na rozmowach z kontroli operacyjnej (str. 150 uzasadniania wyroku). Znamienne dla wykorzystania tych informacji przez sąd okręgowy, że jedyny wypadek, jaki stanowił podstawę ich wykorzystania dotyczył akurat osoby wobec, której taka kontrola operacyjna nie została zarządzona. Uwzględnienie tych zarzutów spowodowało rozstrzygnięcie sądu apelacyjnego z pkt 7.2. wyroku, ale miało też znacznie dla wymiaru kar wobec oskarżonego G., ponieważ uzyskanie korzyści majątkowej stanowiło jedno z ustaleń na, jakich orzeczenie o karze opierał sąd okręgowy. Sąd apelacyjny podtrzymuje pozostałe ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące wymiaru kary wobec tego oskarżonego i nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących dla jego zachowania zdecydował się na wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności, 40 stawek grzywny ustalając wartość jednej na 100 złotych. Oskarżony był osobą, która bezpośrednio uczestniczyła w dokonaniu podpalenia i stąd ta kara jest odpowiednio wyższa z uwagi na wyższy stopień winy oskarżonego w stosunku do osób, które dopuściły się nieporywczych zjawiskowych form tego czynu. Nadto z uwagi na niezasadność zarzutów apelacji jego obrońcy nie było podstawy do ustalenia, że działał on pod przymusem, więc nie występowały żadne ograniczenia jego odpowiedzialności. Obie kary odpowiadają zatem społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i stopniowi jego winy, a z uwagi na uprzednią jego karalność w szczególności kara pozbawienia wolności wypełni funkcję zapobiegawczą izolując oskarżonego od społeczeństwa. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie ma związku ze zmianami zaskarżonego wyroku, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońcę więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać. Sąd odwoławczy podziela zatem w tym zakresie te ustalenia jakie były podstawą dla sądu okręgowego określenia jej wysokości dodatkowo uwzględniając fakt, że oskarżony odpowiadał z wolności, co oczywiście świadczy o jego większych możliwościach finansowych.

5.2.5.

Przedmiot i zakres zmiany

<p>Naruszenie miru domowego, uszkodzenie mienia i pobicie.</p> <p>Oskarżony K. U. (2).</p> <p>Czyny z pkt V a/o.</p> <p>356.W pkt 1.7. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, tiret piąty wyroku i zarzucanego w pkt V a/o ustalenie, że metalowe pałki teleskopowe stanowiły niebezpieczne narzędzia i za tak przypisany czyn na podstawie art. 193 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. obniżono wymierzoną karę do 4 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>357.Zmiana została dokonana wskutek uwzględnionych z urzędu okoliczności, a wskazanych w pkt 309 uzasadniania wyroku z przyczyn podanych w pkt 310 tego uzasadniania. Takie zmiany w opisie przypisanego oskarżonemu czynu przekładające się na istotną zmianę kwalifikacji prawnej przestępstwa spowodowały obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Brak zatem konkretnych zarzutów ze strony obrońców dotyczących wymiaru kary (jednie bardziej ogólne uwagi w tym zakresie przedstawił obrońca oskarżonego K. U. (2) – uwaga z pkt 77 uzasadniania wyroku) nie mógł ograniczać kontroli odwoławczej wyroku jedynie do kwestii związanych ustaleniem sprawstwa oskarżonego. Poza wskazaną okolicznością dotyczącą zmiany oceny prawnej czynu, wpływ na obniżenie kary za ww. występki miało również i to, że nie było możliwe przypisanie oskarżonemu konkretnych czynności jakie podjął w czasie czynu. W ramach współsprawstwa odpowiadał oczywiście, za wszystkie skutki zachowań współsprawców, bo wynikały one ze wspólnie powziętego porozumienia, ale dokonane przez sąd ustalenia nie pozwalały na zindywidualizowanie zachowani oskarżonego.</p>	
<p>5.2.6.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>Zabór tira z paliwem</p> <p>Oskarżony K. U. (2).</p> <p>Czyny z pkt VI a/o.</p> <p>358.W pkt 1.8. wyroku sądu odwoławczego obniżono wymierzone za czyn z pkt VI a/o kary do 4 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. do 100 stawek grzywny, ustalając wartość jednej stawki na 200 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>359.Zgodnie z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Brak zatem konkretnych zarzutów ze strony obrońców dotyczących wymiaru kary (jednie bardziej ogólne uwagi w tym zakresie przedstawił obrońca oskarżonego K. U. (2) – uwaga z pkt 77 uzasadniania wyroku) nie mógł ograniczać kontroli odwoławczej wyroku jedynie do kwestii związanych ustaleniem sprawstwa oskarżonego. Sąd odwoławczy uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu i stopień zawinienia sprawcy został przez sąd okręgowy wyolbrzymiony zważywszy na wymiar kar orzeczonych za ten sam czyn wobec K. T. (1). W przypadku kary pozbawienia wolności została ona orzeczona jako dwukrotnie wyższa. Oczywiście, że udział K. U. (2) w popełnieniu tego czynu był istotnie większy. Oczywiście, że jest on osobą bardziej niebezpieczną dla porządku prawnego ale jednak nie w takim stopniu, by orzekać za ten sam czyn karę dwukrotnie wyższą. Ponadto porównując wymierzoną karę do kary za czyn polegający na podpaleniu klubu przy ul. (...), gdzie szkoda powstała wskutek przestępstwa była w wielkich rozmiarach, kara orzeczona za zabór mienia o wielokrotnie mniejszej wartości w zbliżonym wymiarze musi razić niewspółmiernością. Sąd odwoławczy podziela zatem ustalenia sądu okręgowego przyjęte za podstawę orzeczenia o karze wobec K. U. (2), ale zachowując wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia również w konsekwencji innych zmian zaskarżonego wyroku w zakresie kary, obniżył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny uznając, że kara 4 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek grzywny, będzie adekwatna dla tych okoliczności, jakie wskazał w uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym</p>	

<p>poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie miała związku z powyższymi uwagami, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońcę więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.</p>	
<p>5.2.7.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Pozbawienie wolności J. G..</p> <p>Oskarżony K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1).</p> <p>Czyny z pkt VII, XVI, XXI a/o.</p> <p>360.W pkt 1.9., 2.6., 3.6. wyroku sądu odwoławczego uniewinniono oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k. od popełnienia czynów zarzucanych im w pkt VII, XVI, XXI a/o, ponieważ takich czynów nie popełnili.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>361.Przyczyny zmiany wyroku nastąpiły wskutek uwzględniania zarzutów apelacji oskarżonych, a które opisane zostały w uwagach z pkt 57 do 59 uzasadniania wyroku dotyczących apelacji obrońcy oskarżonego U., i które stanowiły też podstawę pozytywnej oceny apelacji pozostałych obrońców.</p>	
<p>5.2.8.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Przygotowania do rozboju na K. W. (2)</p> <p>Oskarżony K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1).</p> <p>Czyny z pkt VIII, XVII, XXII a/o.</p> <p>362.W pkt 1.9., 2.6., 3.6. wyroku sądu odwoławczego uniewinniono oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k. od popełnienia czynów zarzucanych im w pkt VIII, XVII, XXII a/o, ponieważ zachowania tych oskarżonych nie wyczerpywały znamion czynu zabronionego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>363.Przyczyny zmiany wyroku w tym zakresie opisane zostały w uwadze z pkt 312 uzasadnienia wyroku.</p>	
<p>5.2.9.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Podżeganie do pobicia M. O.</p> <p>Oskarżony K. U. (2).</p> <p>Czyny z pkt IX a/o.</p> <p>364.W pkt 1.10. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. U. (2) w pkt IX a/o uznano go za winnego tego, że 1 września 2019 r. w okolicach Placu (...) w W., chcąc aby P. Ł. wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, wspólnie i w porozumieniu z nim dokonał pobicia M. O. w następstwie, którego pokrzywdzona miała doznać ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, usiłował nakłonić go do tego, w ten sposób, że drogą telefoniczną wezwał go w rejon ul. (...) w W., następnie przemieścił się z nim w rejon skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), gdzie założył na twarz silikonową maskę celem uniemożliwienia ustalenia swojej tożsamości, a jednocześnie przekazał P. Ł., że stosownie do wcześniej otrzymanego zlecenia, którego realizacji podjął się, udadzą się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i tam wezmą udział w jej pobiciu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę P. Ł. udziału w popełnieniu tego przestępstwa, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 grudnia 2016 r. sygn. akt XII K 278/16 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 k.k., za jakie skazany został w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 158§2 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>365.Przyczyny takiej zmiany zaskarżonego wyroku opisane zostały w uwadze z pkt 315 uzasadniania wyroku. Istotnie zmieniony opis przypisanego czynu oraz zmiana jego oceny prawnej spowodowały, że również inny stopień społecznej szkodliwości czynu</p>	

należało określić dla wymiaru kary. Zachowując zatem ustalenia sądu okręgowego, jakie były podstawą wymiaru kary dotyczące właściwości osobistych oskarżonego, stwierdzić należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znacznie mniejszy. Po pierwsze oskarżony poprzez podżeganie nie zwiększył zagrożenia dla pokrzywdzonej niż to jakie wynikało z czynu popełnionego przez R. P. (1), ponieważ osoba podżegana nie podjęła się dokonania czynu. Nadto poprzez eliminację z opisu czynu zachowania dotyczącego próby realizacji przestępstwa szkodliwości tego czynu nie zwiększały ustalenia, które mogły sugerować usiłowanie jego popełnienia. Rzeczywiście podjęcie działań przez K. U. (2) wskutek podżegania go przez R. P. (1) świadczyło o tym, że jest on zdeterminowany do realizacji zlecenia popełnienia przestępstwa przekazanego mu przez tą osobę. Podzielić należy też argumenty sądu okręgowego dotyczące tego wobec jakiej osoby czyn ten miałby zostać dokonany. Nie zmienia to jednak faktu, że przygotowania do popełnienia przestępstwa były na początkowym jego etapie a oskarżony dopiero próbował pozyskać osoby, które z nim dokonają przestępstwa. Okoliczności te uzasadniały obniżenie kary pozbawienia wolności do orzeczonej przez sąd odwoławczy.

5.2.10.

Przedmiot i zakres zmiany

Podżeganie do dokonania kradzieży z włamaniem

Oskarżony K. U. (2).

Czyny z pkt X a/o.

366.W pkt 1.11. wyroku sądu odwoławczego w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. U. (2) w pkt X a/ o uznano go za winnego tego, że w okresie od 1 do 21 września 2019 r. w W., chcąc, żeby P. Ł. zd G., wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, dokonał wspólnie i w porozumieniu z nim czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem na szkodę nieustalonej osoby zamieszkującej na terenie Królestwa Hiszpanii, nakłaniał go do dokonania tego przestępstwa w ten sposób, że przekazał mu informacje o zaplanowaniu tego czynu zabronionego, o szacunkowej wartości mienia, które miało być zagarnięte, a także informację co do udziału w jego podziale, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 grudnia 2016

<p>r. sygn. akt XII K 278/16 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 k.k., za jakie skazany został w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu kary 3 lat pozbawienia wolności i 30 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>367.Przyczyny takiej zmiany zaskarżonego wyroku opisane zostały w uwadze z pkt 318 uzasadniania wyroku. W związku z tym, że wyeliminowane z opisu czynu okoliczności stanowiły podstawę ustaleń orzeczenia o karze, to przełożyło się to na obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i grzywny. Zachowując zatem pozostałe ustalenia dotyczące wymiaru kary jak przyjęte przez sąd pierwszej instancji to stwierdzić należało, że czyn oskarżonemu przypisany charakteryzował się niższą społeczną szkodliwością i stopniem winy sprawcy, co było powodem wymierzenia niższych kar niż uczynił to sąd pierwszej instancji. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie miała związku z powyższymi uwagami, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońców więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.</p>	
<p>5.2.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Przygotowania do wzięcia zakładnika w osobie J. S.</p> <p>Oskarżony K. U. (2), Z. L. (1)</p> <p>Czyny z pkt XI, XXXIII a/o.</p> <p>368.W pkt 1.12. wyroku sądu odwoławczego wyeliminowano z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. U. (2) w pkt I, tiret jedenasty wyroku i zarzucanego w pkt XI a/o ustalenie, że działał wspólnie i w porozumieniu ze Z. L. (1) i nieustalonymi osobami i obniża orzeczone za ten czyn kary do roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. do 20 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 200 złotych.</p>	

<p>W pkt 6.3. wyroku sądu odwoławczego uniewinniono oskarżonego Z. L. (1) na podstawie art. 17§1 pkt 1 k.p.k. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII a/o, ponieważ takiego czynu nie popełnił.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>369.Zmiany powyższe wynikały przede wszystkim z uwzględniania zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego Z. L. (1) z przyczyn wskazanych w pkt 269 uzasadnienia wyroku. Były one powodem uniewinnienia Z. L. (1), a jednocześnie stały się też przyczyną wyeliminowania z opisu czynu przypisanego K. U. (2) ustaleń dotyczących prowadzenia przez niego przygotowań do wzięcia zakładnika z innymi osobami w tym Z. L. (1). Takie zmiany spowodowały również, że czyn charakteryzował się niższą społeczną szkodliwością jeżeli oskarżony nie zaangażował innych osób do uprowadzenia pokrzywdzonego. Dlatego też uznać należało, że niektóre z ustaleń sądu okręgowego przyjęte za podstawę orzeczenia o karze nie znalazły uzasadnienia w zebranych dowodach. K. U. (2) nie działał zatem wspólnie i w porozumieniu z kilkoma innymi współsprawcami, bo sąd nawet nie określił kim były te osoby. R. P. (1) przecież nie ma postawionego zarzutu udziału w przygotowania do wzięcia zakładnika, a Z. L. (1) został od czynu takiego uniewinniony. Wysoki stopień zorganizowania również stanowi określenie nieodpowiadające rzeczywistości jeżeli miało się on sprowadzać przede wszystkim do rozmów z R. P. (1). Działania jakie podejmował oskarżony znajdowały się na początkowym etapie planowania przestępstwa i nawet jeżeli miały do jego popełnienia zostać wykorzystane środki jakimi dysponował grupa przestępcza to zagrożenie dokonania tego czynu było niskie. Mając powyższe rozważania na uwadze obniżone zostały oskarżonemu orzeczone kary. Wysokość stawki dziennej grzywny została ustalona na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zakresie wartość ta nie miała związku z powyższymi uwagami, a nie była ona również przedmiotem zarzutów podnoszonych przez obrońców więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.</p>	
<p>5.2.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>Użycie jako autentycznych podrobionych dokumentów przez D. A. (1).</p> <p>Oskarżony D. A. (1).</p> <p>Czyny z pkt XXIII a/o.</p> <p>370. W pkt 3.7. wyroku sądu odwoławczego zmieniono kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu pkt III tiret szósty zaskarżonego wyroku i zarzucanego w pkt XXIII a/o na art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz obniżono karę wymierzoną za ten czyn do roku pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>371. Przyczyny zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu wskazane zostały w uwadze z pkt 320 uzasadnienia wyroku. Zmiany te nie miały wpływu na wymiar kary. Zgodnie jednak z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Brak zatem konkretnych zarzutów ze strony obrońcy dotyczących wymiaru kary nie mógł ograniczać kontroli odwoławczej wyroku jedynie do kwestii związanych ustaleniem sprawstwa oskarżonego. Sąd odwoławczy obniżył karę do 1 roku pozbawienia wolności, albowiem dzieląc ustalenia sądu pierwszej instancji stanowiące podstawę orzeczenia tej kary, uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu został przez ten sąd wyolbrzymiony zważywszy na wymiar innych kar orzeczonych zarówno przez sąd okręgowy jak i przez sąd apelacyjny. Zachowując bowiem wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia okazałoby się bowiem, że wykorzystanie podrobionych dokumentów zasługiwałoby na wyższy wymiar kary niż podżeganie do pobicia M. O. przez R. P. (1), co uwzględniając następstwa takiego czynu dla poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonej charakteryzowało się zdaniem sądu odwoławczego wyższym stopniem społecznej szkodliwości niż właśnie wielokrotne posłużenie się podrobionymi dokumentami. Uwzględniając niewątpliwe okoliczności niekorzystne dla oskarżonego związane z jego właściwościami osobistymi, posługiwaniem się takimi dokumentami w okresie ukrywania się przed organami ścigania, to zdaniem sądu pośród innych czynów, jakie były przedmiotem postępowania ten związany z ochroną wiarygodności dokumentów cechował się stopniem</p>	

<p>społecznej szkodliwości jednak umiarkowanym w porównaniu z innymi czynami. Dlatego przez wzgląd na spójność wyroku i zmienionych wyrokiem sądu apelacyjnego kar uznano, że kara roku pozbawienia wolności będzie adekwatna dla tych okoliczności, jakie wskazał w uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji.</p>	
<p>5.2.13.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Pomocnictwo do rozboju</p> <p>R. P. (1)</p> <p>Czyn z pkt XXVIII a/o/</p> <p>372.W pkt 5.3. wyroku sądu odwoławczego obniżono wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu R. P. (1) w pkt V, tiret drugi zaskarżonego wyroku, a zarzucanego w pkt XXVIII a/o do kwoty 500 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>373.W zakresie zmiany wysokości stawki dziennej grzywny sąd odwoławczy uwzględnił zarzut apelacji obrońcy oskarżonego z przyczyn określonych w uwadze z pkt 258 uzasadnienia wyroku i obniżył ją do kwoty 500 zł.</p>	
<p>5.2.14.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>374.W związku z uchyleniem orzeczeń o karach łącznych sąd odwoławczy na nowo wobec oskarżonych orzekł takie kary. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączono i wymierzono</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 1.15. oskarżonemu K. U. (2) kary łączne 12 lat pozbawienia wolności i 160 stawek grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 200 złotych, - w pkt 2.9. oskarżonemu K. T. (1) kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz 90 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 80 złotych, - w pkt 3.10 oskarżonemu D. A. (1) kary łączne 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 stawek grzywny ustalając wartość jednej stawki na 100 złotych, 	

- w pkt. 5.6 oskarżonemu R. P. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 310 stawek ustalając wartość jednej stawki na 500 złotych,

- w pkt. 6.6. oskarżonemu Z. L. (1) karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności poprzez połączenie orzeczonych zaskarżonym wyrokiem kar pozbawienia wolności za czyny przypisane w pkt VI, tiret drugi i trzeci tego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt 6.2. niniejszego wyroku.

Zwięźle o powodach zmiany

375.Przy wymiarze poszczególnych kar łącznych sąd odwoławczy wziął pod uwagę, że przypisane oskarżonym czyny (poza czynem z pkt V a/o zarzucanego K. U. (2)) zostały popełnione zasadniczo na przestrzeni krótkiego czasu. W przypadku oskarżonych K. T. (1) i D. A. (1) wyłącznie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a uwaga ta dotyczyła również w istotnej części oskarżonego K. U. (2). Czyny za jakie wymierzono poszczególne kary były czynami w istotnym zakresie różnymi rodzajowo, popełnionymi na szkodę różnych pokrzywdzonych. Te okoliczności podmiotowo - przedmiotowe dotyczące wszystkich oskarżonych wskazywały, że właściwą zasadą przyłączeniu kar będzie zasada asperacji. W takim wypadku tym co było decydujące dla wymiaru kary były po pierwsze ograniczenia wynikające z wyroku sądu pierwszej instancji, bo sąd odwoławczy z uwagi na kierunek apelacji (apelacja pełnomocnika oskarżycieli nie dotyczyła kary łącznej) nie mógł łączyć kar przy przyjęciu mniej korzystnych proporcji zastosowania zasady asperacji, a po drugie dyrektywy wymiaru kary łącznej z art. 85a k.k.

376.Uwzględniając przede wszystkim wobec oskarżonych K. U. (2), K. T. (1) i D. A. (1) fakt ich uprzedniej karalności, a w odniesieniu również do pierwszego i ostatniego z nich popełnienie przestępstw w warunkach recydywy, sąd odwoławczy kierował się przede wszystkim celem kary w postaci realizacji funkcji zapobiegawczej. Dotychczasowa postawa życiowa tych oskarżonych nie daje bowiem żadnych pozytywnych perspektyw zmiany ich stosunku do obowiązującego porządku prawnego. Osoby te stanowią zagrożenie dla wartości wolnego społeczeństwa i powinni oni być od niego izolowani. Dopiero radykalna zmiana postawy w trakcie wykonywanej wobec tych osób kary

pozbawienia wolności mogłaby taka ocenę zmienić. Oskarżeni nie dali do tej pory żadnego świadectwa, że może to nastąpić w krótkim czasie i bez oddziaływania środków resocjalizacyjnych w warunkach izolacji więziennej. Kary łączne grzywny wymierzone zostały w podobnych proporcjach wobec tych oskarżonych jak kary pozbawienia wolności. Uwzględniały one korzyści majątkowe, jakie oskarżeni osiągnęli bądź spodziewali się osiągnąć z popełnionych przestępstw.

377. W przypadku dwóch pozostałych oskarżonych takie oddziaływania nie były konieczne, ponieważ są oni osobami niekaranymi, przyzwyczajonymi do wygodnego i dostatniego życia, więc okres nawet krótkiej izolacji będzie wystarczająco dolegliwy, by mogły zostać spełnione funkcje wychowawcze i zapobiegawcze kary, a oskarżeni nie popełnili w przyszłości przestępstwa. Nie jest też w interesie społeczeństwa, by przez długi czas utrzymywać w warunkach izolacji osobę, na koszt tego społeczeństwa, jeżeli odpowiednie oddziaływanie w krótszym okresie pozwoli na osiągnięcie celów kary. Okoliczności te brane były pod uwagę przy wymiarze kar łącznych wobec oskarżonych. Sąd odwoławczy ma również świadomość, że uzupełnieniem dolegliwości wynikających z odbycia kary pozbawienia wolności będą również obciążenia finansowe związane z zapłatą grzywien i naprawieniem szkody wobec pokrzywdzonych, co w związku ze zdolnościami majątkowymi tych dwóch oskarżonych w porównaniu z innymi sprawcami czynu polegającego na podpaleniu klubu, powoduje, że taki ciężar poniesie przede wszystkim R. P. (1) i Z. L. (1).

378. Wysokość stawki została dla wszystkich oskarżonych ustalona w sposób tożsamy jak w przypadku grzywien jednostkowych na tym samym poziomie co w wyroku sądu pierwszej instancji poza R. P. (1). Nie była ona również przedmiotem zarzutów, poza apelacją dotyczącą R. P. (1), podnoszonych przez obrońców więc sąd odwoławczy nie miał żadnych powodów, by w tym zakresie orzeczenie zmieniać.

1.8. *Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji*

1.1.7. *Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia*

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.9. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.10.	379.Na podstawie art. 63§1 k.p.k. oraz 417 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono K. T. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od 2 października 2019 r. g. 22.15 do 2 marca 2020 r. i od 26 marca 2020 r. do 6 maja 2022 r. oraz okres	

	<p>rzeczywistego pozbawienia wolności od 6 października 2016 r. g. 12.25 do 9 października 2017 r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie sygn. akt X K 437/17 zakończonej prawomocnym uniewinniającym oskarżonego wyrokiem z 30 września 2019 r. Jak wynika z dołączonych z akt sprawy X K 437/17 dokumentów (7920-7930/38) postępowania to w części prowadzone było w tym samym czasie co niniejsze, a co usprawiedliwiało zastosowanie ww. przepisu. Oskarżony nie składał wniosku o zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, stąd nie było przeszkód dla powyższego rozstrzygnięcia.</p>	
5.7., 6.7., 7.5.	<p>380. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie wobec R. P. (1) od dnia 13 listopada 2019 r. g. 13.30. do dnia 22 stycznia 2021 r., a wobec Z. L. (1) od 13 listopada 2019 r. g. 14.30., do 9 lutego 2021 r., a na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec Ł. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 28 października 2019 r. g. 18.30. do 9 lutego 2021 r.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
8,	<p>381. W pkt 8 wyroku sądu odwoławczego na podstawie §17 ust. 2 pkt 5, §4 ust. 2 pkt 1 i 3) i ust. 3 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. A. (1) i K. W. (1) po kwocie 1 771,20 (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden 20/100) złotych w tym podatek VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Podwyższając zasądzoną na rzecz obrońców opłatę do 150% jej wartości uwzględniono nakład pracy adwokatów, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do prowadzenia sprawy oraz wkład adwokatów w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy.</p>
9, 10	<p>382. Na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz uwzględniając treść art. 630 k.p.k. w części uniewinniającej sąd odwoławczy zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za obie instancje od:</p> <ul style="list-style-type: none"> - K. U. (2) kwoty 2108,37 (dwa tysiące sto osiem 37/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 1600,66 (tysiąc sześćset 66/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 4 600 (cztery tysiące sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje, - K. T. (1) kwoty 1806,11 (tysiąc osiemset sześć 11/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 790,08 (siedemset dziewięćdziesiąt 08/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 840 (tysiąc osiemset czterdzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje, - D. A. (1) kwoty 1866,27 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt sześć 27/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 790,22 (siedemset dziewięćdziesiąt 22/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 2 000 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalniając go od zapłaty wydatków z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje, - W. S. (1) kwoty 706,91 (siedemset sześć 91/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 52,23 (pięćdziesiąt dwa 23/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalniając go od zapłaty wydatków z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje, - R. P. (1) kwoty 1491 (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt jeden) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 791,02 (siedemset dziewięćdziesiąt jeden 02/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 31 300

(trzydzieści jeden tysięcy trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

- Z. L. (1) kwoty 3210,81 (trzy tysiące dziesięć 81/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 789,59 (siedemset osiemdziesiąt dziewięć 59/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 900 (tysiąc dziewięćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje,

- Ł. G. (1) kwoty 748,93 (siedemset czterdzieści osiem 93/100) złotych z tytułu wydatków za pierwszą instancję, 791,02 (siedemset dziewięćdziesiąt jeden 02/100) złotych z tytułu wydatków za drugą instancję oraz 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

383. Wyliczenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie były kwestionowane przez strony, a więc w tym zakresie należało jedynie wprowadzić zmiany związane z rozstrzygnięciami uniewinniającymi i odpowiednią wartością wydatków poniesionych przez Skarb Państwa odjąć od wyliczonych przez sąd okręgowy. Wyliczenie to wykonane zostało w ten sposób, że w przypadku wydatków, które miały charakter ogólny (np. koszty doprowadzeń i doręczeń) od tych łącznych kwot takich wydatków odliczono wartość jaka stosunkowo przypadła na czyny, od jakich oskarżony został uniewinniony. Np. w przypadku K. U. (2) miał on zarzucanych 11 czynów i od 2 został uniewinniony, a zatem określona kwota wydatków była dzielona przez 11, a następnie kwota ta była mnożona przez 2 co dawało kwotę odpowiadającą tym wydatkom, jakie przypadły na rozstrzygnięcia sądu w części uniewinniającej. Taki mechanizm wyliczenia tych kwot nie dotyczył wydatków, które poniesione zostały z tym zakresem sprawy, w jakiej został wydany wyrok skazujący. Nie było więc przykładowo powodu, by w przypadku K. U. (2) ograniczać w podobny sposób wydatki poniesione w związku z kosztami podróży świadka A. U., bo za ten czyn został oskarżony skazany. Taki rachunkowy mechanizm dotyczył też wyliczeń kosztów postępowania odwoławczego. Przy czym podobnie jak czynił to sąd pierwszej instancji jeżeli wydatki dotyczyły zdarzenia będącego przedmiotem czynów zarzucanych kilku oskarżonym dzielone były one na ich liczbę, by na każdego z nich przypadła równa kwota. Wykorzystanie takich zasad przełożyło się na następujące wyliczenia:

- w przypadku K. U. (2)

w związku z uniewinnieniem od dwóch czynów wydatki poniesione przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji wyliczone zostały na podstawie rachunku (...)x2 (koszty konwoju, karty karnej i doręczeń) = 2108,37 zł,

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na konwój 810,14 zł, doręczeń 2,34 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 1600,64 zł,

wpływ na określenie opłaty od wymierzonych kar miał fakt, że sąd pierwszej instancji zaniżył opłatę od kary grzywny (opłata od grzywny powinna wynieść 18 000 zł) i stąd sąd odwoławczy uznał, że z uwagi na kierunek apelacji przy przyjęciu błędnych ale korzystnych dla oskarżonego zasad ustalenia wysokości tych opłat możliwe było orzeczenie opłaty jedynie w tej wartości, jaka została przez sąd okręgowy orzeczona tj. 4600 zł;

- w przypadku K. T. (1)

w związku z uniewinnieniem od dwóch czynów wydatki poniesione przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji wyliczone zostały na podstawie rachunku (...)x2 (koszty konwoju, karty karnej i doręczeń) = 1806,11 zł,

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 1,92 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 790,08 zł,

opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 1440 zł i 400 zł;

- w przypadku D. A. (1)

w związku z uniewinnieniem od dwóch czynów wydatki poniesione przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji wyliczone zostały na podstawie rachunku (...)x2 (koszty konwoju, karty karnej i doręczeń) = 1866,27 zł,

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 2,06 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 790,22 zł,

opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 1400 zł i 600 zł;

- w przypadku W. S. (1)

w związku z uniewinnieniem od jednego czynu wydatki poniesione przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji wyliczone zostały na podstawie rachunku 1376,69 – 669,78 (koszty konwoju, karty karnej i doręczeń, koszty podróży świadków) = 706,91 zł,

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 1,43 zł, konwój 50,90 razem 52,33 zł,

opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 800 zł i 400 zł;

- w przypadku R. P. (1)

bez zmian pozostała wysokość wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji 1491 zł

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 2,86 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 791,02 zł,

opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 31 000 zł i 300 zł;

- w przypadku Z. L. (1)

w związku z uniewinnieniem od jednego czynu wydatki poniesione przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji wyliczone zostały na podstawie rachunku 3 381,69 – 149,61 (koszty konwoju, karty karnej i przechowywania przedmiotów) = 3210,81 zł.

wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 1,43 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 789,59 zł,

	<p>opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 1500 zł i 400 zł;</p> <p>- w przypadku Ł. G. (1)</p> <p>bez zmian pozostała wysokość wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za etap do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji 748,93 zł</p> <p>wydatki za postępowanie odwoławcze przy przyjęciu powyższych zasad objęły kwoty wydatków na doręczenia 2,86 zł, opinię z zakresu wyceny szkody 788,16 zł (4728,94zł/6) razem 791,02 zł,</p> <p>opłaty od orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych odpowiednio 800 zł i 400 zł.</p>
--	--

7. PODPIS
Piotr Schab Rafał Kaniok Paweł Dobosz

1.10. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego K. U. (2) r.pr. H. M. i r.pr. A. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.	
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. U. (2) adw. B. J..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. T. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. A. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.	
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.14. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. S. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. <u>Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

1.15.	<u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. P. (1) adw. R. Z..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące czynu z pkt XXVII i XXIX wyroku.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.16. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. P. (1) adw. P. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące czynów z pkt XXVII, XXVIII i XXIX wyroku.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.17. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	8		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. P. (1) adw. R. B. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące czynów z pkt XXVII, XXVIII, XXIX a/o.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.18. <u>zaskarżenia</u>	<u>Granice</u>	
------------------------------------	-----------------------	--

Kolejny numer załącznika	9		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Z. L. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące czynów z pkt XXX i XXXXIII a/o.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana

1.19. <u>zaskarżenia</u>	<u>Granice</u>	
Kolejny numer załącznika	10	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. G. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia.	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.20. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	11
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące kary w odniesieniu do oskarżonych R. P. (1) i Z. L. (1).	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana